

Poetinis Druskininkų

ruduo 2015

Druskininkai

Poetic

Fall 2015

Poetinis Druskininkų

ruduo 2015

Druskininkai

Poetic

Fall 2015

Sudarytojai ir redaktoriai / Compilers and editors

MARIUS BUROKAS, VYTAS DEKŠNYS

Angliškų tekstus redagavo / English texts edited by

RIMAS UŽGIRIS

Viršelio dailininkas / Cover artist

TOMAS S. BUTKUS

Almanacho leidybą parėmė / The anthology was supported by:

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

ES programa Kūrybiška Europa /
Creative Europe Programme of the European Union

EU-Japan Fest Japonijos komitetas /
EU-Japan Fest Japan Committee

Estijos
literatūros
centras

Tom Healy

Turinys / Contents

Poetinis Druskininkų ruduo 2015 / 8

Druskininkai Poetic Fall 2015 / 9

Valiantsina Aksak (BALTARUSIJA / BELARUS) / 14

VERTĖ / TRANSLATED BY VYTAS DEKŠNYS

Miloš Đurđević (KROATIJA / CROATIA) / 26

VERTĖ / TRANSLATED BY LAIMA MASYTĖ

Gintaras Grajauskas (LIETUVA / LITHUANIA) / 34

VERTĖ / TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS

Tom Healy (JAV / USA) / 50

VERTĖ / TRANSLATED BY MARIUS BUOKAS

Jurgita Jasponytė (LIETUVA / LITHUANIA) / 66

VERTĖ / TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

Maarja Kangro (ESTIJA / ESTONIA) / 82

VERTĖ / TRANSLATED BY DANUTĖ SIRIJOS GIRAITĖ

Elena Karnauskaitė (LIETUVA / LITHUANIA) / 94

VERTĖ / TRANSLATED BY ADA VALAITIS

Leonard Kress (JAV / USA) / 106

VERTĖ / TRANSLATED BY SONATA PALIULYTĖ

Robert Meskhi (GRUZIJA / GEORGIA) / 118

VERTĖ / TRANSLATED BY VYTAUTAS STANKUS

Sayaka Osaki (JAPONIJA / JAPAN) / 130

VERTĖ / TRANSLATED BY VYTAUTAS DUMČIUS

Donatas Petrošius (LIETUVA / LITHUANIA) / 140

VERTĖ / TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

Ahmed Shafie (EGIPTAS / EGYPT) / 150

VERTĖ / TRANSLATED BY SAUDADA MOCKEVIČIŪTĖ

Antanas Šimkus (LIETUVA / LITHUANIA) / 164

VERTĖ / TRANSLATED BY ADA VALAITIS

Inese Zandere (LATVIJA / LATVIA) / 176

VERTĖ / TRANSLATED BY VLADAS BRAZIŪNAS

TARPTAUTINIS PROJEKTAS *VERSOPOLIS* /

AN INTERNATIONAL POETRY PROJECT *VERSOPOLIS*

Łukasz Jarosz (LENKIJA / POLAND) / 188

Ida Linde (ŠVEDIJA / SWEDEN) / 190

Eva Luka (SLOVAKIJA / SLOVAKIA) / 192

Ilja Leonard Pfeijffer (BELGIJA / BELGIUM) / 194

Eleanor Rees (DIDŽIOJI BRITANIJA / GREAT BRITAIN) / 196

NUO RUGPJŪČIO IKI RUGPJŪČIO LIETUVOJE IŠLEISTŲ IR MŪSŲ PASTEBĖTŲ
POEZIJOS KNYGŲ BIBLIOGRAFIJA / BIBLIOGRAPHY OF POETRY BOOKS PUBLISHED
IN LITHUANIA FROM AUGUST TO AUGUST, AND NOTICED BY US / 198

XXV POETINIO DRUSKININKŲ RUDENS AIDAI / 202

DRUSKININKAI POETIC FALL ECHOES OF XXV / 203

JOTVINGIO PREMIJA / YOTVINGIAN PRIZE

Gintaras Bleizgys (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 208

JAUNOJO JOTVINGIO PREMIJA / YOUNG YOTVINGIAN PRIZE

Aivaras Veiknys (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 210

VIENO ANONIMINIO EILĖRAŠČIO KONKURSAS /
SINGLE ANONYMOUS POEM CONTEST

Ričardas Šileika (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 214

Erika Drungytė (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 214

Sara Poisson (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 218

Artūras Valionis (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 220

Dainius Gintalas (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 222

TRUMPO EILĖRAŠČIO BET KURIA KANONINE FORMA KONKURSAS /
SHORT POEM IN ANY CANONICAL FORM CONTEST

Dalia Bozytė (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 226

JAUNŲJŲ POEZIJOS SKAITYMŲ LAUREATĖ /
LAUREATE OF THE YOUNG POETS READING

Ieva Gudmonaitė (TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS) / 228

PREMIJŲ LAUREATAI, STEIGĖJAI, RĖMĖJAI /

PRIZE WINNERS, ORGANIZERS, SPONSORS / 230

POETINIS DRUSKININKŲ RUDUO 2015

XXVI Poetinio Druskininkų rudens tema: *Baimė – rašyti ar nerašyti?*

Belaukiant Bloko

8

Balto popieriaus lapo baimė. Kūrybingumo krizė. Išmonės santaupų bankų griūtis. Avarija fantazijos išteklių rezervuare. Problemos dėl galvos. Prastas miegas. Erzinantys sapnai. Varnos ant stogo priešais. Įsikalbėtos problemos. Madin-gi epochiniai negalavimai. *Writer's block*. Kas? Ne, neteko girdėti apie tokį sveikatos sutrikimą. Net Vikipedijoje lietuviškai apie tai – nė žodžio. Mūsų gamtoje tokių reiškinių neužfiksuota. Ko nėra gamtoje, to nėra mumyse. Dėl to, kad lietuviai yra gamtos padarai, – taip latvių klasikoje pasakyta, o latviai kerta tiksliai kaip laikrodžiai. Agrariniai sutvėrimai jūs, sako la-tviai. Net tie, kurie kuria vadinamąją miestietiško tipo literatūrą. Be urba-nistinės leksikos išteklių lietuvių kalboje. Niekas artimiausiu metu tos leksi-kos neišras, nes dar neužaugo pakankamai miestietiškų kalbininkų. Poetų. Filosofų. Vertėjų. Politikų. Kvailių. Psichologų. Ko? Psichologų? Sovietme-čiu rašytojus gydydavo psichiatrai. Diržais ir gyvuliniais medikamentais. Nuo tada mes neturim problemų. Nei lapo baimės. Nei popieriaus baimės. Gal šiek tiek nepatikliai žiūrim į baltą spalvą. Nes yra tokia karštinė – balto-ji. Baltąja karštine galima įbauginti Lietuvos rašytojus, nes ta liga gimininga džiovai. Kai kurie simptomai panašūs. Ir finalas. Džiovos baimė tūno kiek-vieno lietuvių intelektualo genuose. Džiova baisiau nei gyvatės. Nes gyvatės ne taip jau ir baisu, todėl kad dalis gyvačių Lietuvoje yra žalčiai. Tikima, kad žalčiai sukūrė lietuvių literatūrą ir religiją. Bet viskas liko neužrašyta, nes nebuvo popieriaus. Lapų buvo apsčiai, bet žalių. Baltų – ne. Ir baimės nebuvo. Todėl pirmieji lietuviški siužetai – apie baimės ieškojimą. Algirdas Julius Greimas pusę gyvenimo ieškojo mūsų baimių. Nerado. Nusiminė ir sukūrė semiotiką. Aprašė netobulumą pasaulės. Išrado kvadratą. Labiau baltą nei juodą. Todėl išgarsėjo tik savo draugų ir prancūzų rate.

Writer's block. Rašytojo blokas. Retas reiškinys, nes rašytojus sunku suburti į komandą. Futbolo. Krepšinio. Tinklinio. O individualiose sporto šakose

DRUSKININKAI POETIC FALL 2015

The Theme of the XXVI Druskininkai Poetic Fall: *Fear – to write or not to write?*

Waiting for Block

The fear of white paper. A creative crisis. A run on the bank of whimsy. A mishap in the reservoir of imagination. Problems of the head. Poor sleep. Annoying dreams. Crows on the facing roof. A issue you've talked yourself into. A trendy ailment of the times. Writer's block. What? Never heard of such an illness? Lithuanian Wikipedia doesn't have a word about it. Such a phenomenon has not been found in our natural environment. What doesn't exist in nature, doesn't exist in us. That's because Lithuanians are creatures of nature – that's what the classical writers of Latvia tell us, and Latvians are as accurate as clocks. You are agrarian beings, say the Latvians, even those who write so-called literature of the city. There is no stock of urban speech in the Lithuanian language. Nor will anyone invent such a lexicon anytime soon because an insufficient number of linguists have grown up in cities. Poets. Philosophers. Translators. Politicians. Madmen. Psychologists. Who? Psychologists? In Soviet times, writers were treated by psychiatrists, with belts and animal drugs. Since then, we have no problems. Not even the fear of paper. Nor leaves. Maybe we don't trust the color white so much. There is a fever – it's white. Lithuanian writers fear white fever (delirium tremens) because it is related to consumption. Some of the symptoms are similar, as well as the end. The fear of consumption hides in the genes of Lithuanian writers. Consumption is more frightening than snakes. Snakes aren't all that frightening, actually, because many of the snakes in Lithuania are grass-snakes. It is believed that grass-snakes are the founders of Lithuanian literature and religion. But that was all left unwritten, for there wasn't any paper. There were plenty of leaves – but green ones. Not white. So there was no fear. That is why the first Lithuanian themes are about the search for fear. Algirdas Julius Greimas spent half his life looking for our fears. He didn't find them. He became depressed and created semiotics. The description

blokų nebūna. Nebent kovos menuose. Tiek ten to sporto. Paprastai, kai susikauna menininkai, net menai kažkur prapuola. Blokai irgi. Blokų dar būna statybose. Norėtumėte gyventi poetų pastatytame name? Tai va kad nelabai. Tačiau poetai gali, kol nenusibosta, ir miestus statyti. Druskininkus. Itakę. Švytintį *Bukowski City* iš balto ir žalio stiklo taros, kur nors Nevados dykumoje, nebenaudojamame branduolinių bandymų poligone. *Writer's block*? Gal vis tik – *writer's blog*? Nes šiulaikiniai skaitytojai nebetiki neberašančiais rašytojais. Skaitytojai nebeturi laiko tąsyti su neberašančiais rašytojais. Šiais laikais idealus rašytojas yra gyvas ir darbštus. Reguliariai kepančias tekstus ir dalyvaujantis. *Impotentia non est argumentum*. Kai neišeina parašyti eilėraščių – rašai prozą. Kai tingi prozą, rašai esė. Kai nebegali esė – rašai blog'ą. Pezalus elektroninius. Arba atvirkščiai – iš tylaus pasiutimo rašai nesireklamuodamas baisiai įdomius dalykėlius. Vėdi adekvačiųjų tikrovės matavimų apskaitos žurnalą. Kurio nekaišioji kiekvienam pasipainiojusiam, nes negali žinoti, kas kam kada gali nuplėšti stogą.

Tarkim, teorijų lygmenyje, esama rašymo negalių. Sumodeliuokim tokią situaciją: rašytojas A ateina pas rašytoją B. Ir sako: nieko nebegaliu parašyti, nežinau, kas man atsitiko, turbūt bloką pasigavau. Tada rašytojas B ištraukia iš seifo dar porą taisytinų plytų į *Bukowski City* sienas ir paprašo problemos esmės išsklotinės. Po metų, vėliausiai – po pusantrų, naujos A rašytojo knygos pristatymas. Uždanga leidžiasi, visi laksto guvūs su geltonais ir oranžiniais šalmais. Nes statybvietėse, kur daug blokų ir blokelių, be šalmo geriau nelاندžioti. Nes žodžiai, frazės, sakiniai yra daiktai. Juos stumdai galvoje, tarsi baldus po kambarį, kol pasidaro tekstas. Jei jis akivaizdžiai blogas – verčiau niekur neskubėti, pataisyti. Redaktoriui rytoj nusiųsi. Arba pirmadienį. O jeigu, tarkim, pabundi ir matai, kad tavo sąmonė užblokuota nuo žodžių ir daiktų. Tada verčiau nieko nelaukti, stvertis rašymo priemonių ir šauktis pagalbos ir kokio nors dievo. Tekstai liesis vienas po kito – kaip iš pypkės. Bet tu nesiraukyk ir dėl jų kokybės nesuk galvos – kritikai visa tai priskirs lyrikos žanrui. Pas mus lyrika vis dar einama prekė. Su ja garantuotai pateksi į studijų krepšelį. Daiktišką poeziją Lietuvoje myli mažiau, nes kažkodėl klaidingai manoma, kad tokia poezija yra latviška. Dar būna daiktiška poezija nevardijant visų daiktų, arba išvis nieko neminint. Kažkodėl pas mus tokią poeziją vadina kajokiška. Tai apmaudus nesusipratimas, Tuštumos sferų neišmanymas. Dėmė lietuvių literatūrologijos mundure.

of the world's imperfection. He invented the square, white rather than black. That's why he was only famous among friends. And the French.

Writer's block. A bloc of writers. A rare phenomenon, for it's hard to get writers into a single team. Soccer. Basketball. Volleyball. There are no blocs for individual sports. Well, maybe in the martial arts. Not so much sport there. Usually, when artists fight, the arts themselves disappear. It's the same with blocs. They also have blocks in construction. Would you like to live in a house built by poets? Yeah, I know, not really. Nevertheless, poets can, so long as they're not bored, build cities. Druskininkai. Ithaca. Bukowski City shining with white and green glass bottles somewhere in the Nevada desert in an unused nuclear testing polygon. Writer's block? Maybe it's more like Writer's blog? The readers of our times don't trust writers who can't write. Readers don't have time to put up with writers who aren't writing. These days, the ideal writer is alive and assiduous, regularly cooking up texts. Taking part. Impotentia non est argumentum. When you can't write a poem – write prose. When you're feeling lazy about prose – write an essay. When the essay is too much – write a blog. Electronic babble. Or the opposite – with no publicity, in a kind of quiet madness, you write very important things. You run the journal of proper measurements of reality. And you don't give it to just anybody because you never know whose head could blow.

Let's just say that, theoretically speaking, there are such things as writing ailments. We can then imagine the following situation: Writer A comes over to Writer B, saying, I can't write anything, I don't know what's wrong with me, probably I caught a block. Then Writer B pulls out of her safe a couple of bricks for the renovation of the Bukowski City walls and asks to hear about the problem from beginning to end. After a year – a year and a half – Writer A is presenting a new book to the public. The curtain comes down. Everyone is rushing about with orange and yellow helmets because in construction sites, with blocks of all sizes, it's best to wear a helmet. After all, words, phrases, sentences are things. You push them around in your head, like furniture around a room, until you end up with a text. If you can tell it's not a good one – no point in rushing off with it, you have to fix it. You'll send it to the editor tomorrow, or Monday. If, on the other hand, you wake up and see that your consciousness is blocked off from words and things, it's best not to wait, but to grab some writing tools and call for help, maybe to some

Apskritai lietuvių literatūros laukas toks platus, kad, kaip blogai berašytum, vis vien tave atblokuos, klasifikuos ir kur nors įtrauks. Be baimės, be kvadrato.

12 Eksperimento dėlei vertėtų vieną lietuvių poetą, pakursčius kamikadžiškas ambicijas, apkrėsti tuo germaniškuoju *writer's block*. Grynai medicininiais tikslais. Kad būtų galima ištirti universitetinės ligoninės laboratorijoje. Seniau ligos ir virusai atkeliavdavo su neprašytais atėjūnais. Žiurkės ir kryžiuočiai atnešė Lietuvon marą. Maskoliai – armagedoną. Mažiausiai du kartus. Ispanai sifilio iki mūsų platumų kažkodėl neatplukdė, teko patiems bajoriškais būdais importuotis iš Paryžiaus. Džiova atkeliavo pasislėpusi egiptietiškoje mumijose, kai karaliaus Vazos laikų prastuomenė apsipirkdavo Atėnų akropoliuose. Kosminį AIDS užnešė iš misijų orbitinėse stotyse sugrįžusios belkos, strelkos ir beždžionės. Kaip atsivilioti Lietuvon užsiblokavusį rašytoją? Patikimą. Sergantį atvira nerašymo forma. Su gydytojo pažyma. Ne kokį simulantą. Kad apkrėstų bent vieną raštingą lietuvį. Kad jis paskui galėtų sakyti – nerašau ne todėl, kad tingiu, ne todėl, kad neturiu laiko, ne todėl, kad galiu nerašyti. Kad galėtų ištarti: nerašau, nes gavau bloką.

DONATAS PETROŠIUS

god. Then texts will flow one after another, like smoke from a pipe. Just don't fret about whether or not they're any good – the critics will just toss it into the lyrical genre. The lyric is still a going commodity here with us. With it, you're guaranteed to get into the educational budget. Poetry about material things is much less beloved in Lithuania. For some reason, this poetry is considered Latvian. There can also be material poetry without any material, no subject matter at all. Here, we call this Kajokian poetry, probably because of the Zen poetry of Donaldas Kajokas. But this is a misunderstanding revealing an ignorance of the spheres of emptiness, a stain on the tunic of Lithuanian literary criticism. Generally speaking, the field of Lithuanian literature is so broad that however badly you might write, they will unblock you, classify you and stick you in somewhere or other. No fear. No square.

For the sake of experimentation, it would be interesting to take one Lithuanian poet, burning with kamikaze ambition, and infect him with this anglo-saxon writer's block, purely for medical reasons of course, so that we could study this phenomenon in the laboratories of university hospitals. In times past, illnesses and viruses came to us along with uninvited aliens. Rats and Teutonic Knights brought the plague to Lithuania. Muscovites brought armageddon. Twice, at least. Somehow or other, the Spanish never sailed over here with their syphilis, and we had to import it ourselves by noble means from Paris. Consumption arrived hidden in Egyptian mummies when, in King Vasa's time, the oi polloi did their shopping in the Athenian Acropolis. The cosmic AIDS virus came down to us from orbiting Russian stations and their drunks, druggies and monkeys. So, how do we entice a blocked-up writer to come to Lithuania? We want the genuine article, openly sick with the inability to write, complete with a doctor's official diagnosis. We don't want any simulators. We need him to infect at least one Lithuanian who could then say: I didn't write, not because I was lazy, nor because I lacked the time, nor because I am able to not write. Rather, he must be able to say: I don't write because I've caught the block.

DONATAS PETROŠIUS

TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

Valiantsina Aksak

(BELARUS)

Valiantsina Aksak was born (1953) in Belarus. She graduated from Minsk University with a degree in general history. She moved to Polock, where, according to her, she came to know her fatherland. With two sons and two books: *Cemetery* (1992) and *Chapel* (1994), she returned to Minsk. There, she published *Ancient Rain* (1999), *California Wine* (2003), and *Rose Gardener* (2008). Her poems have been translated into Polish, Swedish, Russian and English. In Lithuania, her poems were published in a Belarusian poetry anthology *Šviesa languose* (Light in the Windows).

НОВЫ КВЕТНІК

Рамоньнік старанна так
не палола,
і на лілейніку
столькі зямлю не ўлагоджвала,
хрызантэмнак то ўвогуле цьвіў,
дзякуй Богу,
як Бог дасьць,
хіба дбайнаю трохі бывала
ў ружоўніку.
А вясною раптоўна
ліку клюмбаў маіх
на адну стала болей
і я, як ніколі раней,
зь мілатаю яе даглядаю:
паліваю,
палю,
атуляю

Valiancina Aksak

(BALTARUSIJA)

Gimė 1953 m. Smaličiuose, Nesvyžiaus krašte. Minsko universitete baigė visuotinės istorijos studijas. Jos teigimu, gyvendama Polocke pamažų pažino Tėvynę. Su dviem sūnumis ir knygomis *Kapinės* (1992) ir *Koplyčia* (1994) grįžo į Minską; ten išleido knygas *Antikinis lietus* (1999), *Vynas iš Kalifornijos* (2003), *Rožininkė* (2008). Eilėraščių išversta į lenkų, švedų, rusų ir anglų kalbas. Lietuviškai jos eilėraščiai buvo spausdinami baltarusių poezijos antologijoje *Šviesa language*.

NAUJAS GĖLYNAS

Ramunyno taip kruopščiai
neravėdavau
ir lelijų lysvėj
taip nelygindavau žemės,
chrizantemos apskritai žydėjo
ačiū Dievui,
kaip Dievas duos,
gal tik kartais rūpestingesnė būdavau
rožyne.

O pavasarį staiga
mano lysvių
viena pasidarė daugiau
ir aš kaip niekad
meiliai ją prižiūriu:
laistau,
raviu,
gobstau
augalų daigelius,

націнкі расьлінаў,
што ўпершыню
будуць тут красаваць
з мамінага цела...

НІХТО...

Саджу рэмантантныя ружы,
але ніхто не прыходзіць дзівіцца
на іх нетутэйшую гожаць.
Шыю фасоніста сукню,
але ніхто не прыходзіць дзівіцца
на маю стрункастаннасьць у ёй.
Пяку задушэўныя дранікі,
але ніхто не прыходзіць дзівіцца
на гасыціннасьць маю невыводную.
Мама – зь Дзядамі.

УСПЕНЬНЕ

Жыцьцё пайшло далей
за ўквеленыя ружы,
гартэнзіі згарэзіла,
клемацісы паблытала
і перасьцігнула
асьцільбы,
прытомлены лужок ліляў,
чародку перасохлых флёксаў
і табунок зьдзічэлых анэмонаў.
Адно яшчэ непераможна
вейкі мружыць,
халодным вокам глядзячы
на хрызантэмы,

kurie pirmąsyk
čia puikuosis,
išaugę
iš mamos kūno...

NIEKAS...

Sodinu visokias rožes,
bet niekas neateina pasigėrėti
nečionykščiu jų grožiu.
Siuvuosi įmantrią suknią,
bet niekas neateina pasigrožėti
ja aptemptu grakščiu mano stuomeniu.
Kepu nuoširdžiausiai blynus,
bet niekas neateina pasidžiaugti
beribiu mano svetingumu.
Mama – su Vėlėmis.

DIEVO MOTINOS UŽMIGIMAS

Gyvenimas nuėjo dar toliau,
už sunerimusią rožę,
ištaršė hortenzijas,
išblaškė raganes
ir peržengė
astilbes,
pavargusių lelijų pievelę,
išdžiūvusių karklelių lysvę
ir sulaukėjusių plukių pulkelį.
Tik vis dar nenugalėjęs
marksto blakstienas,
šalta akim dėbčiodamas
į chrizantemas,

што горда вытыркаюцца
квяцістай плямай
на красе мінулай.

ДЗІКАЯ СЬЛІВА

Калючкай з цярноўніку,
у які быў убраны
Цар Юдэйскі,
адарылі Карла IV,
карануючы на валадара
Вялікай Рымскай імперыі.
Пэўна, таму
так балюча джаляць мяне
смаціцкія спадкаемцы
палестынскае дзікае сьлівы,
якіх спаміж ружаў
выдзіраю няшчадна,
не прызнаючы
іхняе сьвятасьці.

ХТОСЬЦІ

Калі ты прайшоў
паўз ружу,
не шукай яе болей.
Хтосьці ўжо
мілосьціцца з ёю.

išdidžiai kyšančias
žydinčia dėme
iš buvusio grožio.

LAUKINĖ SLYVA

Dyglį erškėčio,
kuriuo buvo karūnuotas
Judėjos karalius,
padovanojo Karoliui IV,
karūnuodami Didžiosios Romos
imperijos valdovu.
Tikriausiai todėl
taip skaudžiai man gelia
Smaličiuose įpėdiniai
Palestinos laukinių slyvų,
kuriuos tarp rožių
negailėtingai raunu,
nepripažindama
jų šventumo.

KAŽKAS

Kad jau praėjai
pro rožę,
nebeieškok jos.
Kažkas jau
su ja meilaujasi.

ЧАС ДЛЯ КАВЫ

На досьвітку
ўжо спыняецца
дзея закону
і яшчэ не ўступае
ў свае правы
мараль.
Бязьлюдзьдзе.

У СІНАЙСКІМ КВЕТНІКУ

Аднойчы
я да цябе
не прыеду.
Паўцьвярозыя сваякі
цела майго ня знойдуць.
Патэлефануюць табе
ў хмельнай шчырасьці –
узьнеслася.
Але ж ты ведаеш,
што згуба твая –
звычайная грэшніца,
якая проста заснула
ў гушчэчы
Сінайскага кветніка.

ДАЛЁКА Я

У садзе чалавек
бліжэй за ўсё
да Бога, –
мяркуюць мудрыя.

LAIKAS GERTI KAVĄ

Auštant
nustoja
veikti įstatymas
ir dar neįgauna
savo teisių
moralė.
Ištuštėję žmonių.

SINAJAUS GĖLYNE

Kada nors
pas tavo
nebeatvažiuosiu.
Kauštelėję giminaičiai
neras mano kūno.
Paskambins tau
pagiringai nuoširdūs –
dangun įžengė.
Bet juk žinai,
kad tavoji prapuolenė –
paprasta nusidėjėlė,
tiesiog užsnūdo
tankumoj
Sinajaus gėlyno.

AŠ TOLI

Sode žmogus
užvis arčiausia
Dievo –
teigia išminčiai.

Мой сад
усё ніжэе да зямлі –
ні праштурхнуцца
па зламаным вецьці.
Мой Бог
усё вышэе да нябёсаў –
ні ўгледзець
з-за згусьцелых хмараў.

ШАГАЛАЎСКІ КАЛЯРЫТ

Беларус Марк Шагал
перамог у тым конкурсе
на росьпіс пляфона
Гранд Опэра, –
сказала францужанка Лена.
Наш гід па эстэцкай сталіцы
этычнай была.
Праўнучка расейскага адмірала,
які працаваў капітанам
на катэры
і вазіў экскурсантаў па Сене
ад Эйфеля да Чартарыйскага,
ведала,
што вада ў канавах
Піцера, Вільні й Парыжу
аднолькава шэрая,
розьняцца толькі
колеры чырвані,
якая спрэс залівае
ўзьбярэжжы Нявы,
да краёў напаўняе
манмарцкія келіхі

Mano sodas
vis žemiau palei žemę –
neprasibrausi
pro išlaužytas šakas.
Mano Dievas
vis aukščiau prie dangaus –
neįžiūrėsi
pro tirštėjančius debesis.

ŠAGALO KOLORITAS

Baltarusis Markas Šagalas
laimėjo tą konkursą
ištapyti *Grand Opera*
lubas,
pasakojo prancūzė Lena.
Mūsų vadovė po estetų sostinę
buvo etiška.
Proanūkė Rusijos admirolo,
dirbusio kapitonu
katerio,
plukdžiusio Sena ekskursantus
nuo Eifelio iki Čartoryskių,
ji žinojo,
kad Piterio, Vilniaus ir Paryžiaus
latakų vanduo
toks pat pilkas,
skiriasi tik
raudonos atspalviai,
visiškai užliejantys
Nevos krantines,
iki kraštų pripildantys
Monmartro taures

і ніяк не праб'ецца
цурком пасярэдзіне
белых туманаў
над Віцебскам.

ВЕРШ НА СВАБОДУ

Свабода,
як сэрафім з шасьцю крыламі:
двума ён
вочы свае захінае,
каб Бога ня бачыць,
бо ня варты
небнае звышнасьці;
яшчэ двума шчытна
ногі свае атуляе,
каб Бог ня бачыў
ягонай зямное існасьці;
трэцяю ж параю крылаў
увесь час трапеча над намі,
утвараючы мройлівы дым,
праз які мы яго
ніколі ня бачым.

ir niekaip neprasiskverbiantys
srovele per
baltas miglas
virš Vitebsko.

EILĖRAŠTIS LAISVEI

Laisvė,
lyg šešiasparnis serafimas:
dviem sparnais
prisidengia akis,
kad neišvystų Dievo,
nes neverta
dangaus aukštybės;
dar dviem glotniai
apsisiaučia kojas,
kad Dievas neregėtų
žemiškos jos esybės;
o trečiąją sparnų porą
vis plazdena virš mūsų,
prisidengdama dūmų miglą,
pro kurią
niekad jos neįžiūrime.

VERTĖ VYTAS DEKŠNYS

Miloš Đurđević

(CROATIA)

Miloš Djurdjevic was born on the isle Rab, Croatia. He has published five volumes of poetry (the most recent, *Morse, My Deaf Friend*, Ugly Duckling Presse, Brooklyn, NY, 2014). His poems have been widely anthologized, and his work has been translated into English, Arabic, Hungarian and German. A recipient of fellowships at the Ledig House in New York, the Civitella Ranieri Centre in Italy and the Iowa International Writing Program, he is also a translator of contemporary American poetry and prose.

NEŽELJENI GOSTI I DUGOVI

ovdje nitko ne umire oni još uvijek stoje
na ulici šuplja im koljena mlitave
ruke nikuda ne odlaze nikud ne kreću
kao da su zastali korak unatrag njihova je

mjera i opseg sjene sve kraće svakog
jutra sve uže do sutona iza onog
drugog ugla htio bih im možda sredinom
dana prići i kao da sam u prolazu reći zašto

stojite kruh nije u mojim rukama jedina
realnost je poput krljušti po kojoj ste gacali
i tišine u kojoj ste zateturali i zakašljali se
kao da vam smrt struže u grlu premda

ste znali da darove zbog kojih ste se jednom
okupili u punom krugu nitko ne želi uzeti
zatim sam obrisao ruke i pustio vodu
da teče jer je slavina kapala cijelu noć

Miloš Đurđević

(KROATIJA)

Milošas Đurđevićius (Milošas Džurdževićius) gimė Rabo saloje, Kroatijoje. Penkių poezijos rinkinių autorius. Jo eilėraščių įtraukta į daugelį poezijos antologijų, versta į anglų, arabų, vengrų, vokiečių kalbas. *Ledig House* (Jungtinės Valstijos), *Civitella Ranieri* fondo (Italija) ir Ajovos tarptautinės kūrybinio rašymo programos (Jungtinės Valstijos) stipendininkas. Verčia šiuolaikinę amerikiečių poeziją ir prozą.

NEPAGEIDAUTINI SVEČIAI IR SKOLOS

čia niekas nemiršta jie vis dar stovi
gatvėje kiauraviduriai jų keliai suglebusios
rankos jie niekur neišeina nei iškeliauja
lyg būtų sustingę atgal žengtas žingsnis jų

matas šešėlio dydis dyla kas
rytą ir vis traukiasi temstant norėčiau
gal kokį vidudienį prieiti prie jų
iš už ano kampo ir neva pro šalį praeidamas tarti ko

stovite duona ne mano rankose vienintelė
tikrovė yra lyg žvynai per kuriuos klampojote
ir tylą kurioje sverdėjot ir užsikosėjot
lyg mirtis būtų gerklę jums gremžusi nors

žinojote kad dovanų dėl kurių sykį
susibūrėt į ratą niekas nenori priimti
paskui nusišluosčiau rankas ir palikau vandenį
sroventi nes čiaupas varvėjo kiaurą naktį

UTOČIŠTE

zavrti se na balkonu
i skoči skoči kao
zeleni žir kad prsne na

pločniku po tvojim novim
zidovima sunce prosipa sol
odsjaj srebrnih muha

pulsira i pišti one broje
dane koji se šire i u trenu
ih odapinju što radiš ovdje?

na balkonu je ostala tamna
mrlja sada škripi i sjaji se
na suncu u nju si ugazio

do gležnja kao u pijesak razmišljaš
o kukcima i vapnu opet o bjelini
što radiš ovdje? što radiš ovdje?

DISANJE

za Toshia Matsumota

dani spljošteni od vreline ni
oblaci ne mogu disati betonske
pregrade i okrugli prozori u rasteru

val za valom zapljuskuje niske krovove
kao nepomičan bat po golemom spušenom
zvonu spojevi nisu karike kao što se na

uvijek istoj slici crvena uvijek pojavljuje
pod krinom kao ukras slučajan prolaznik
ograde i stubišta uvijek su otvoreni uvijek

PRIEGLOBSTIS

sukis balkonė
ir šokčiot šokčiot kaip
žalia gilė sprogdama ant

šaligatvio po tavo naujas
sienas saulė pažeria druską
sidabrinių musių atšvaistė

pulsuoja ir cypia jos skaičiuoja
tįstančias dienas ir akimoju
paleidžia ką čia veiki?

balkone liko tamsi
dėmė ji girgžda ir žėri
saulėje įklimpai į ją

iki blauzdų kaip į smėlį mąstai
apie vabzdžius ir kalkes tada vėl apie baltumą
ką čia veiki? ką čia veiki?

ALSAVIMAS

Tošio Macumotui

dienos suplokštėjo nuo kaitros net
debesys neįstengia alsuoti betoninės
pertvaros ir ovalūs grotuoti langai

banga po bangos užlieja žemus stogus
lyg sustingęs kankalas milžiniškame nuleistam
varpe sandūros nėra grandys kaip visada

tame pačiame atvaizde raudonis nuolat pasirodo
užmaskuotas it puošmena atsitiktinis praeivis
tvoros ir laiptinių durys nuolat atlapos iš naujo

iznova nerazumljivi i precizni kamene grede
čelični kablovi u kamenolomu i borovi koji
proviruju na vrhu litice svaki zamah čekića

izbrojen je i ponovljen tisuće kliješta na
zidovima hrama tisuće čavala u pregradama
poput polja na padinama praznina je vidljiva

vrata su zakrivljena kao keson i titraju
od bolesti i napora ruke koje povlače
tkalački stan nijeme su kao kamen smrt

i bijeda ponavljaju se ali samo kao tuđe

UBRZANJE

u kutiji na stolu pronašao sam račun iz trgovine
Canton Bazaar 616 Grand Avenue San Francisco
cijeli dan prao sam ruke i razmišljao kako
nisam uspio snimiti prosjaka na ulici u čajani

dali su mi ključ od zahoda jer sam sjedio sâm
a njih je zabavljala moja blijeda pût statueta pisara
od gline bila je meka i jeftina baš kao dvije tisuće
autoportreta u istom kadru Sacramento i Clay Street

keramičko pročelje i požarne stepenice 1925. na zabatu
Hotel Republic golemi lampioni okačeni u glavnoj ulici
obilježavaju drugačiju obljetnicu kao i natpis TURN LEFT
u prozoru iznad knjižare i automobil u muzeju pored

noćnog bara Hungry I i viski u Buddha baru s Min Htetom
nazdravljali smo njegovom policijskom budizmu i
seoskom idiotu koji je češkao trbuh buljeći u izlog
All you can eat svi su zatvoru rekao je prosjak je

nesuprantami ir tikslūs akmens tašai
plieno kabeliai akmenų kirtykloje ir pušys
styrančios uolos viršūnėje kiekvienas mostas kūju

suskaičiuotas ir pakartotas tūkstančiai replių ant
šventyklos sienų tūkstančiai vinių pertvarose
lyg daubų plynės tuštuma yra regima

durys persikreipusios it kesonas ir tirta
nuo ligos ir įtampos rankos stumdančios
audimo stakles jos nebylios it akmuo mirtis

ir vargas kartojasi bet jau kaip svėtima

PAGREITĖJIMAS

dėžutėje ant stalo aptikau čekį iš parduotuvės
Canton Bazaar 616 Grand Avenue San Francisco
visą dieną ploviausi rankas ir mąščiau kad
nespėjau nufotografuoti vargetos gatvėje arbatinėj

man davė tualetą raktą nes sėdėjau ten vienas
juos linksmينو mano pablyškusi oda raštvedžio statula
iš molio buvo minkšta ir pigi kaip du tūkstančiai
vienodų autoportretų Sakramente ir *Clay Street'e*

keraminis fasadas ir evakuaciniai laiptai 1925-ieji ant *Hotel Republic*
frontono didžiuliai žibintai pakabinti pagrindinėje gatvėje
žymi kitokią sukaktį kaip ir užrašas TURN LEFT
lange virš knygyno ir automobilis muziejuj šalia

naktinio baro *Hungry I* ir viskis *Buddha* bare su Min Htetu
gėrėm už jo policinį budizmą ir į sveikatą
kaimo idioto kuris kasėsi pilvą spoksodamas į vitriną
All you can eat visi kalėjime tarė jis vargeta

tresao plastičnu šalicu i slinio pa nismo vidjeli
Gold Mountain Monastery pored autobusne stanice
žurili smo da se slikamo u Kerouacovom prolazu
kod starog smetlišta i natpisa Poetry is the shadow

CENNINO CENNINI

zaustavio sam auto uz cestu
bila je nedjelja završetak ljeta

od jutra vozio sam prema sjeveru
sada se spuštam duž istočne obale

uz gornji rub ploče azzuro
oltra marino je kamenčić u ladici

s tog mjesta sve će zablistati
slušaš li? slušaš li me dobro?

ne razmišljaj o šibama prutićima
žbicama kako se vezuju snopovi

to što vidiš snažno je i jarko
kako ispred tebe kako i visoko gore

tucanik na odmorištu nasut je da sazri
ne drobi se ni nakon osam dana

uzmi samo one s vrha scodella je sada
isprana biacca jesi li me saslušao?

purtė plastikinį puodelį ir seilėjo o mes nepastebėjome
Gold Mountain Monastery prie autobusų stotelės
skubėjom fotografuoti Keruako skersgatvyje
prie seno sąvartyno ir užrašo *Poetry is the shadow*

ČENINAS ČENINIS

sustabdžiau mašiną kelkraštyje
buvo sekmadienis vasaros pabaiga

nuo ryto važiavau šiaurės kryptim
dabar leidžiuosi rytine pakrante

prie viršutinės *azzurro oltra*
marino plokštės briaunos stalčiuje akmenukas

nuo šio taško visa kas sužėrės
ar klausai? ar įdėmiai manęs klausai?

negalvok apie pagalius šakeles
stipinus kaip rišami pėdai

tai ką regi yra stipru ir spindulinga
kaip tau prieš akis taip ir aukštai viršuje

žvirgždas pabertas poilsiavietėj kad subręstų
jis nesugūra nė po aštuonių dienų

nugriebk jo nuo paviršiaus dabar *scodella* yra
išskalauta *biacca* ar išklausei mane?

Gintaras Grajauskas

(LIETUVA)

Gimė 1966 m. Poetas, eseistas, dramaturgas, prozininkas, dainų autorius ir atlikėjas. Yra išleidęs 7 eilėraščių, 2 eseistikos knygas, romaną bei pjesių rinkinį ir knygą *Istorijos apie narsųjį riterį Tenksalotą ir drakoną misterį Kaindlį*. Eilėraščių knygos taip pat išleistos Vokietijoje, Švedijoje, Lenkijoje, Italijoje, Islandijoje. Pjesė *Rezervatas* atskira knyga išleista Prancūzijoje. Eilėraščių išversta į anglų, vokiečių, švedų, olandų, korėjiečių, suomių, lenkų, latvių, estų, rusų ir kt. kalbas, publikuota tų šalių periodikoje bei antologijose. Z. Gėlės (1994), I. Simonaitytės (2000), Poezijos pavasario (2000), Lietuvos kultūros ministerijos (2003), Vyriausybės kultūros ir meno (2013) premijų laureatas. Klaipėdos miesto Kultūros Magistras (2004). Apdovanotas „Aukšiniu scenos kryžiumi“ (2008) už geriausią nacionalinės dramaturgijos kūrinį *Mergaitė, kurios bijojo Dievas*. Nuo 2000-ųjų organizavo kasmetinį Lietuvos poetų sambūrį „Placdarmas“. Grojo bosine gitara ir dainavo bliuzroko grupėje „Kontrabanda“, džiazroko grupėje „Rokfeleriai“. Su jomis yra išleidęs 6 albumus.

*

Laba diena! Malonu
susipažinti. Kuo galiu būti jums
nenaudingas? Galiu jums papasakoti
apie šiuolaikinę pasaulio poeziją, labai
įdomu, apie popieriaus gaminimą namuose,
apie sonatos formą, fugą ir kontrapunktą. Šį tą
išmanau apie senuosius derinimus – natūralųjį,
pitagorietiškąjį, moku keletą gerų žydiškų
anekdotų, žinau, kaip atpažinti gerą viskį. Dar
galiu papasakoti apie Antoniną Arto ir jo Žiaurųjį

Gintaras Grajauskas

(LITHUANIA)

Gintaras Grajauskas (born 1966) is a poet, essayist, prose writer, dramaturge, and singer-songwriter. He has published seven collections of poetry, two books of essays, a novel, and a collection of plays. His poetry collections have been translated and published in Germany, Sweden, Poland, Italy, and Iceland. His play *The Reserve* was published as a book in France. His poems have been translated into English, German, Swedish, Dutch, Korean, Finnish, Polish, Latvian, Estonian, Russian, and other languages and have appeared in anthologies and periodicals. Grajauskas was awarded the Z. Gėlė Prize (1994), the I. Simonaitytė Prize (2000), and was Poetry Spring Laureate (2000); he has received the Lithuanian Cultural Ministry Prize (2003), and the National Arts and Culture Prize (2013). He was the Cultural Ambassador of Klaipėda in 2004. In 2008, he was awarded the Golden Stage Cross for the best national dramatic work, *The Girl God Feared*. Since 2000 he has organized an annual gathering of Lithuanian poets called "Placdarmas". He played bass guitar and sang in the band "Kontrabanda" (Contraband) and the jazz-rock band "Rokfeleriai" (The Rockefellers) and has released six albums with these groups.

*

Good day! Pleasure
to meet you. How can I be
of no assistance to you? I can tell you
about contemporary world poetry, it's very
interesting, about paper-making at home,
about the sonata form, the fugue and counterpoint. I know
a little bit about old tunings – Just,
Pythagorean, I know several good Jewish
anecdotes, I can recognize a good whiskey. I can also
tell you about Antonin Artaud and his Theatre of Cruelty,

36

teatrą, keliolika juokingų istorijų iš savo gyvenimo,
keliolika juokingų istorijų iš kitų gyvenimų,
išmanau šį tą apie peilius, plieno
kietumą ir deimantinius galąstuvus,
Palestriną, Telonijų Monką, Joną Paulių II,
galiu pakeiksnoti moteris, viskas per jas,
galiu pakeiksnoti orą, viskas per jį, moku
paduoti ranką, paduoti šlepetes, atnešti
laikraštį, krutinti ausis, galiu išmokyti
rašyti eilėraščius – nors ne,
to tai jau negaliu, atleiskit – galiu išmokyti
groti bosine gitara, nevalgyti rankomis,
neerzėti ir nesikūprinti, galiu
išmokyti prieiti štai taip prie žmogaus,
keistai šyptelti ir pasakyti – laba diena,
kuo galiu būti
jums nenaudingas.

MAŽA KAS KĄ ŠNEKA, SVARBU, KAIP YRA

jei būsi išdidus,
tau sakys: pasipūtęs

jei būsi paslaugus,
sakys: palaižūnas

jei būsi geras,
tau sakys: mulkių mulkis

jei būsi mandagus,
sakys: bailys

jei būsi dosnus,
pasakys: švaistūnas

several funny stories from my own life,
several funny stories from other people's lives,
I understand a little bit about knives, the hardness of
steel and diamond whetstones,
Palestrina, Thelonius Monk, John Paul II,
I can curse women, to hell with them,
I can curse the weather, to hell with it, I know how
to lend a hand, offer slippers, bring
the newspaper, wiggle my ears, I can teach you
to write poems – wait, no,
that I can't do, my apologies – I can teach you
to play the bass guitar, to not eat with your hands,
how not to mumble and hunch your back, I can
teach you to approach a person like this,
give them a strange little smile and say – Good day,
how can I be
of no assistance to you.

IT DOESN'T MATTER WHAT THEY SAY;
WHAT'S IMPORTANT IS HOW IT IS

if you're proud,
they'll say to you: you're vain

if you're obliging,
they'll say: suck up

if you're kind,
they'll say to you: loser

if you're polite,
they'll say: coward

if you're generous,
they'll say to you: squanderer

jei būsi asketas,
sakys: šykštuolis

jei blogai jausiesi,
tau sakys: kaip puikiai atrodo

jei numirsi,
sakys: mums tavęs trūksta

jei būsi šventas,
tau sakys: sukčius

jei būsi sukčius,
sakys: vyras prie pinigų

o jei būsi poetas,
kai jau būsi tikras poetas,
štai tada, ką tada pasakys?

nieko tada nesakys,
pribaigs patylom.

AKLAS PASIMATYMAS

Kas aš?
Nežinau, ką atsakyti.

Kaip atrodau? Kaip kam. Vieniems
juokingas, kitiems baisus. Dar kitiems –
apskritai neatrodau. Jie ir bus
arčiausiai tiesos.

Koks aš?
Bejėgiškas ir negailestingas.
Kaip vaikas. Arba kaip neregys.

if you're ascetic,
they'll say: miser

if you feel bad,
they'll say to you: you look great

if you die,
they'll say: we miss you.

if you're a saint,
they'll say to you: swindler

If you're a swindler,
they'll say: a man of means

and if you're a poet,
when you're actually a real poet,
then what will they say to you?

they won't say anything,
they'll kill you silently.

BLIND MEETING

Who am I?
I don't know what to say.

What do I look like? However you wish. To some
laughable, to others, terrifying. And to others –
I'm not visible at all. They're the ones
closest to the truth.

How am I?
Feeble and merciless.
Like a child. Or like a blind man.

Kur aš? Maždaug pusiaukelėje
tarp turgaus ir tilto, seno kaštono
šešėlyje – bet tai nesvarbu, tu visada gali
paimti mane už rankos ir išsivesti kitur.

Kiek man metų? Daugybė,
manyčiau, bus kokie trys šimtai.
Žmonės į mane trynėsi šonais, todėl
mano oda plona tarsi popierius.

Ką aš veikiu? Stoviu.
Laukiu, kol tu parašysi mane.

ARTYN, TOLYN

išsirengia nuogi, prisispaudžia
vienas prie kito kaip įmanydami

(oficialiai tai ir vadinasi
„suartėjimas“)

paskui guli greta, užsimerkę,
įraudę

galvoja tylom:
dabar dar vienišiau, negu buvo.

ŽMOGUS SU PUSE ARBŪZO

visi kaip visi – dūzgia, nešasi pilnus maišus,
stumia vežimėlius su visokiom mėsom,
makaronais, aliejais, alumi, degtine,
šikpopierio rulonais, o jis mat

Where am I? Approximately halfway
between the market and the bridge, in the shadow
of the old horse-chestnut – but that's not important, you can always
take me by the hand and lead me somewhere else.

How old am I? Very,
I'd say about three hundred.
People rub up against me, that's why
my skin is paper-thin.

What am I doing? Standing.
I'm waiting, for you to write me.

CLOSER, FURTHER

stripped naked, pressed up
one against the other as close as possible

(officially this is called
“intimacy”)

later they lie next to one another, eyes closed
blushing

thinking silently:
now I'm even lonelier than before.

MAN WITH HALF A WATERMELON

each like the other – grumbling, carrying full bags,
pushing wagons with all sorts of meats,
noodles, oils, beer, vodka,
rolls of bog paper, but he, you see

eina sau, tas žmogus, nešasi
pusę arbūzo

kodėl tik arbūzą? kodėl pusę?
jam ką – nereikia nieko daugiau?
bus beprotis koks arba sektantas

kodėl pusę – na, čia lyg ir aišku
vieno arbūzo vienam vyriškiui
aiškiai per daug

o kodėl arbūzą – nepristokim, gal paprasčiausiai
žmogus seniai valgė arbūzo, skanu jam arbūzas, ir dar
jam baisiausiai patinka spjaudyt tas sėkleles

ir kodėl jis atrodo toks vienišas
su ta savo sumauta pusę arbūzo

žiūri priešais save, lyg į tuštumą
eina taip, tarsi ne eitų, o išeidinėtų

ir kodėl man baisu

ir jau žinau, ko baisu –

kaip jis pareis į namus,
atsisės, suvalgys tą savo
pusę arbūzo, atsidus ir
numirs.

*

rašei žinomai melagingą
teisybę
apie tikrovės neatitinkančią
tikrovę

walks on his own, that man, carrying
half a watermelon

why only a watermelon? why half?
what – he needs nothing more?
he's a lunatic of some kind or a sectarian

why half – well, this is clear
for one man a whole watermelon
is clearly too much

and why a watermelon – let's not harass, maybe it's simply
a long time since he's eaten watermelon, he likes the taste of
watermelon, and furthermore
he terribly enjoys spitting out those seeds

and why does he appear so lonely
with that wretched half watermelon of his

he looks straight ahead as though into an abyss
walks as though not walking, but leaving

and why am I terrified

and I already know why I'm terrified –

when he gets home,
he'll sit down and eat his
half a watermelon, sigh and
die.

*

you wrote knowingly mendacious
truth
about reality's inadequate
reality

kalbėjai apie žmones
kurių nėra ant viršelių
nei tarp viršelių nėra

kai sakėm „nutilk“
tylėjai
bet kažkaip ironiškai

ką dabar daryt su tavim,
tokiu

skiriu tau atgailą –
septynis šok su žvaigžde
ir tris eurovizijas

ŠAMANAS

Kai vyrai kariavo, ėjo rungčių, sekė viens kito pėdsakais,
Aš sėdėjau prie laužo ir žiūrėjau į vaikus ir į moteris.

Aš žiūrėjau ir mokiausi. Dabar jau galiu pasakyti:
Visos manosios galios yra iš vaikų ir moterų.

Didžioji Dvasia nelanko karių – o ir ką ji jiems tartų?
Tegul žaidžia. Tegul kaunasi, tegul dalinasi grobį.

Jie žiūri į mišką ir mato visų savo priešų pėdsakus.
Aš žiūriu į upę ir matau, kas mums visiems nutiks.

Visos manosios galios yra iš vaikų ir moterų.

you talked about people
who are not on magazine covers
nor are they between magazine covers

when we said „quiet“
you were quiet
but somehow ironically

what are we to do with you now,
like this

I'm assigning you penance –
seven Dancing With the Stars
and three Eurovisions

SHAMAN

When the men went to war, raced each other, followed in
one another's tracks,
I sat by the fire and watched the children and the women.

I watched and learned. Now I can tell you:
All my might comes from children and women.

The Great Spirit doesn't visit soldiers – what would he say to them?
Let them play. Let them fight, let them divide the spoils.

They look at the forest and see the tracks of their enemies.
I look at the river and see what will become of us.

All my might comes from children and women.

EUREKA

esu per sunkus šitam
lengvam gyvenimui

todėl ir skęstu

*

na taip, tu teisi – pradainavau ir
pragražinau, žioplas, ką jau dabar,
man taip atrodė gerai ir gražu,
ir teisinga

niekada tau to nesakiau,
bet man visą laiką atrodė juokingi
visi tie tavo rimti beprasmyiai darbai
ir bėginėjimai

kaip tu stropiai ir klusniai
krauni šapą prie šapo, kaip
atkakliai gamini panašius
į save –

bebalsius, beklausius,
bedžiaugsmius, skruzdes kareivius ir
skruzdes darbininkus

visą laiką tylomis baisėjausi
tavo letenom lopetom
tavo blausiom ir tuščiom akim
tuo tavo atkakliu bukumu

o dabar va atėjo ruduo, ir aš
jau nebežinau, tiesą sakant, kas
čia geriau – taip kaip aš,
ar kaip tu

EUREKA

I am too heavy
for this easy life

which is why I'm drowning

*

well yes, you're right – I've sung myself out and
played myself out, foolishly, what now,
it all seemed so good and beautiful to me,
and true

I never said this to you,
but it always seemed comical to me
all those serious and pointless tasks of yours
all the running about

how you assiduously and dutifully
pile mote upon mote, how you
obstinately create a tribe similar
to yourself –

voiceless, tone-deaf,
humourless, ant soldiers and
ant workers

I was always quietly horrified
by your shovel-like paws
by your lustreless and empty eyes
your obstinate obtuseness

and now look, autumn has come, and I
no longer know, to tell you the truth, what
is better – to be like me
or like you

žinau, kad ruduo, ir kad mudu
stengėmės kaip išmanydami,
o kartais mums netgi pavykdavo

dabar apsikabinkim, mano bukoji
darbščioji bičiule, ateina ruduo
mus užbaigti.

ATLYDYS

prieš daugybę metų, tiek ir tepamenu:
mažas berniukas mutoniniais kailiniais,
saulė ir sniegas

žiūri užvertęs galvą į tirpstančius
varveklus – oho kokie jie, kaip jie spindi

visa kita, ką regėjau paskui
begyvendamas,
buvo tik liūdni atspindžiai
tų varveklių.

I know it's autumn, and that we
kept trying like first-timers,
and that sometimes maybe we even succeeded

now let's embrace, my obtuse
industrious friend, autumn is coming
to finish us.

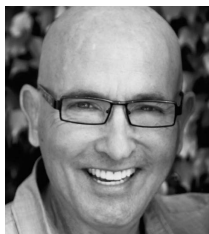
THAW

many years ago, this much I knew:
a small boy in sheepskins,
sun and snow

looking with an upturned head at the melting
icicles – oh! oh! look at them, look how they sparkle

and everything else I saw later on
throughout my life
was only a mournful reflection
of those icicles.

TRANSLATED BY MEDEINĖ TRIBINEVIČIUS

Tom Healy

(USA)

Tom Healy (b. 1961) grew up on his family's small dairy farm in upstate New York. He studied at Harvard and Columbia. From 2011 through 2014, Healy served as Chairman of the Fulbright Scholarship Board, which oversees the worldwide Fulbright scholars program. Healy remains on the executive committee of the Fulbright Board. He is currently a fellow at the Harriet Monroe Institute of the Poetry Foundation where he is co-editing a major new digital anthology of 20th-century American poetry. In 2009, Four Way Books published Healy's first collection of poems, *What the Right Hand Knows*. The book was a finalist for both the Los Angeles Times Book Prize and the 2009 Lambda Literary Award in Poetry. Healy's second book, *Animal Spirits*, released in 2013 by Monk Books, was a collaboration between Healy and the tattoo artist Duke Riley.

THE ANESTHESIOLOGIST'S KISS

He was the first
man I knew

with hair on his face.
I remember his beard

almost covering
his lips, then mine.

I remember
white cotton.

He held my chin
and pressed gently.

I tasted tobacco
and rain trickling

Tomas Healy (Tomas Hilis) gimė 1961 m., užaugo mažame savo šeimos ūkyje šiaurinėje Niujorko valstijos dalyje. Studijavo Harvardo ir Kolumbijos universitetuose. Nuo 2011 iki 2014 m. buvo Fulbraito stipendijų tarybos, prižiūrinčios tarptautinę Fulbraito studijų programą, pirmininku; šiuo metu yra Fulbraito tarybos vykdomojo komiteto narys. Harriet Monro instituto Poezijos fondo bendradarbis, vienas iš naujos, skaitmeninės XX a. amerikiečių poezijos antologijos redaktorių. 2009 m. leidykla *Four Way Books* išleido pirmąją T. Healy poezijos knygą *Ką žino dešinė ranka (What the Right Hand Knows)*. Ši knyga tapo *Los Angeles Times* knygų premijos ir Lambda literatūros premijos už poeziją finalininke. Antrą jo poezijos knygą *Gyvūnų dvasios (Animal Spirits)* 2013 m. išleido *Monk Books*. Knyga parašyta bendradarbiaujant su tatuiruočių menininku Duke'u Riley.

ANESTEZIOLOGO BUČINYS

Jis buvo pirmasis
pažintas vyras

plaukais apžėlusiu veidu.
Pamenu barzdą

beveik dengiančią
jo lūpas, vėliau ir manąsias.

Pamenu
baltą vatą.

Suėmė mano smakrą
ir švelniai paspaudė.

Pajutau tabako skonį
ir lietu, sruvenantį

past the soft fears
of a five-year old

into the sturdy home
secrets become.

Oh, little rose,
he said.

Drift away.

PHOCION'S WIFE

He failed
and they wanted him dead.

They made a fire.
Burned him.

But that was not enough.
So they abandoned him

unburied, scattered,
refused rest.

When did the thought
occur to her?

Was it a promise
or something understood

at the strike
of tinder

as flames reached up
and carried off

pro tylas
penkiamečio baimės

į tvirtus namus,
kuriais paslaptys tapo.

Ak, rožele,
tarė jis.

Plauk tolyn.

FOKIONO ŽMONA

Jis žlugo
ir jie troško jo mirties.

Sukūrė laužą.
Sudegino jį.

Bet to nepakako.
Todėl paliko jį

nepalaidotą, išbarstytą,
išmestą kaip šiukšlės.

Kada jai šovė
ta mintis?

Ar tai buvo pažadas,
ar suvokimas atėjo

įžiebus
pintį,

kai liepsnos pašoko
ir nusinešė

his scream,
cinders lifting

him calling
her name?

A child at play again,
she churned

the blackened silt of him
into water, fizz

of a few last
embers.

Her hands, blistered
from having gathered him,

lifted the jar of thick paste.
More water.

She stirred and drank,
drank deeply.

It must have taken
all day.

Is this love –
the taste of ash

and smoke,
the grit of bone –

becoming
his tomb?

jo klyksmą,
kai žarijos kėlė

jį, šaukiantį jos vardą,
į viršų?

It vėl žaidžiantis vaikas
ji suplakė

pajuodusias jo nuosėdas
su vandeniu, šnypštė

kelios užsilikusios
žarijos.

Rankomis, pūslėtomis
po jo kūno rinkimo,

ji pakėlė tirštos tyrės ąsotį.
Dar vandens.

Ji išmaišė ir išgėrė,
gėrė godžiai.

Turėjo užtrukti
visą dieną.

Ar tai meilė –
pelenų ir dūmų

skonis,
kaulų žvyras –

kai tampi
jo kapu?

VOODOO

Everyone is so involved
keeping track of my pills:

my husband, his secretary
our protective housekeeper

who counts them out in Creole,
numbering a scattered universe

of nebulae clustered on the bed
when she helps me pack

for Florida or days
an even greater distance

lays claim to. She says
it's like the rosary,

counting and whispering,
and she teaches me words

for purple, white, yellow, a shock
of orange, two different blues,

and a curse on one striped
turquoise and kelly green.

THE VIEW FROM HERE

Giotto drew a perfect circle
with one quick
turn of coal.

The shape
of astonishment,
forever's empty frame.

VUDU

Visi taip įsijautę
prižiūri ar geriu vaistus:

mano vyras, jo sekretorė
mūsų globėjiška namų šeimininkė

ji skaičiuoja juos kreolų kalba,
numeruoja išbarstytą ant lovos

ūkų ir spiečių visatą,
kai padeda krautis daiktus

į Floridą ar dar ilgesniam
dienų dienas užtruksiančiam

atstumui. Ji vardina
juos kaip rožančių,

skaičiuoja ir šnabžda,
ji moko mane žodžių

violetinei, baltai, geltonai, oranžinės
smūgiui, dviem skirtingoms melsvoms,

ir prakeiksmų – dryžuotai
turkio spalvos ir ryškiai žaliai.

VAIZDAS IŠ ČIA

Džotas nupiešė tobulą apskritimą
vienu anglies
brūkštelėjimu.

Nuostabos pavidalą,
tuščius amžinumo
rėmus.

a coin on the tongue,
how our eyes never are.
But relax, love,

into this world we're finding,
and the perfect hurt
of how it turns.

THE PEACOCKS OF CUERNAVACA

I don't trust these birds –
the larcenous eyes,
that strut of deception.

Their gorgeous hesitation is a ruse.
I'll bet they have
hollow fingers and string

hiding under their feathers –
they're puppeteers
tugging a choreography of calm

out of our shame at having
no color, and the awkward
emptiness of our own hands.

But out there late, in the crooks
of bordering eucalyptus
it's them (I know it is)

gathered for a nightshift
of hideous rasps
and caterwauls,

spitting into the cage
around my sleep, mocking me
with their evil little fists.

Monetą ant liežuvio,
mūsų akių neįgausimą formą.
Bet atsikvėpk, mylimasis,

šiam pasaulyje, kurį atrandame,
ir tobulame skausme
jo sukimosi.

KUERNAVAKOS POVAI

Nepasitikiu šiais paukščiais –
akutės suktos,
stypčioja it apgavikai.

Jų žavus neryžtingumas – klasta.
Esu tikras, jų pirštai
tuščiaviduriai ir virvelės

slypi po plunksnomis –
jie lėlininkai,
traukiantys ramybės choreografiją

iš mūsų gėdos, kad esame
nespalvingi, kad rankos mūsų
nerangios ir tuščios.

Bet sutemus, ten, eukaliptų
giraitės pakraštyje –
tai jie (žinau, tai jie)

susirinko į naktinę pamainą
bjauriai gergžti
ir klykauti,

purkštauti aplink
mano miego narvą, mėgdžioti
mane piktais kumštukais.

Come here
you damn birds.
Give me those hands.

A POSSUM ENTERING THE ARGUMENT

We're talking about
when we met
and you say

it was easier
to fall for me thinking
(I'll remember

this pause)
it was likely I'd be
dead by now.

Falling. Thinking.
Waiting...
Have I

undone
what you've tried to do?
You say no.

You say the surprise
of still being
is something

being built –
the machine of our living,
this saltwork of luck,

stylish, safe,
comfortable and
unintended.

Ateikit čia,
prakeikti paukščiai.
Duokit man tas rankas.

OPOSUMAS ĮSITERPIA Į GINČĄ

Mes kalbamės apie tai,
kada susitikome,
ir tu sakai

buvo lengviau
įsimylėti mane galvojant
(įsiminsiu

šią pauzę),
kad greičiausiai dabar
jau būsiu miręs.

Įsimylėti. Galvoti.
Laukti...
Ar aš

suardžiau
tai, ką stengeisi sukurti?
Sakai – ne.

Sakai, nuostaba,
kad vis dar esame,
yra tai,

kas kuriama –
gyvenimo mašinerija
sėkmės druskos kasykla,

stilinga, saugi,
patogi ir
neplanuota.

Meanwhile, I haven't
had the opportunity
to tell you, but

our lovely little dog
has just killed
a possum.

Maybe it's unfair,
a possum entering
the argument here.

But I lay it down
before us:
because an ugly

dying possum
played dead
and didn't run,

its dubious cunning
was brought to an end
outside our door

by our brutal, beautiful
and very pleased
little dog.

So how do I say
that this is not
about death or sadness

or even whether
you really
first loved me

Tuo tarpu neturėjau
progos tau
pasakyti –

mūsų mielas šunelis
ką tik nudaigojo
oposumą.

Gal taip ir nedora –
oposumą įterpti
į šį ginčą.

Bet aš patiesiu jį
priešais mus:
nes šlykštus

dvesiantis oposumas
vaidino pastipusį
ir nespruko,

jo abejotinoms gudrybėms
prie mūsų durų
padarė galą

mūsų žiaurus, nuostabus
ir labai patenkintas
šunytis.

Tai kaip man sakyti,
kad tai nesusiję
su mirtimi ar liūdesiu

ir netgi tuo,
ar tikrai
iš pradžių mylėjai mane

waiting, thinking
I'd be
dying young?

It's just that
standing there
a few minutes ago

holding a dead possum
by its repellent
bony tail,

I was struck by how
eerily pleased I was
to be a spectator

to teeth, spit,
agony and claw,
feeling full of purpose,

thinking how different
in our adversaries
we are from possums.

We try love –
the fist of words,
their opening hand.

And whether we play
dead or alive,
our pain, the slow

circulation of happiness,
our salt and work,
the stubborn questions

we endlessly
give names to
haunt us with choice.

laukdamas, galvodamas,
kad aš
mirsiu jaunas?

Tiesiog
stovėdamas ten
prieš keletą minučių,

laikydamas oposumą
už bjaurios
kaulėtos uodegos

pasijutau priblokštas,
koks keistai patenkintas buvau
stebėdamas

dantis, seiles,
nagus, agoniją,
jaučiausi kupinas ryžto

galvodamas, kaip
savo varžovais skiriamės
nuo oposumų.

Mes išbandome meilę –
žodžių kumštį,
atsigniaužiantį delną.

Ir nesvarbu, ar vaidiname
mirusius, ar gyvus,
mūsų skausmas, lėta

laimės apytaka,
mūsų druska ir darbas,
atkaklūs klausimai,

visa, kam nuolat
suteikiame vardus,
persekioja mus pasirinkimu.

Jurgita *Jasponytė*

(LIETUVA)

Gimė 1981 m. Zarasuose. Nuo 1999 m. studijavo Vilniaus pedagoginiame universitete, įgijo lietuvių filologijos bakalauro ir literatūrologijos magistro laipsnį. Dirba bibliotekoje, augina dukras Ugnę ir Jūrę Jotvilę. Poezijos knyga *Šaltupė* laimėjo Lietuvos rašytojų sąjungos „Pirmosios knygos“ konkursą. 2015 m. pelnė Zigmo Gėlės premiją už geriausią metų poetinį debiutą.

40 TOTORIŲ

fosilijom į žingsnių atmintį
įaugusi jiems stepė
ir kojos
pratusios atsispirit į balnakilpę
dar nuo senelių gimimo –

čia keturios dešimtys
Omeldešo sūnų
paliko
keturias dešimtis porų
karžygiškų pėdsakų
dar nuo senelių gimimo –
kritimo

į dirvą
iš dausų debesų
iš pirmo pasaulio sprogimo
kurio ritualą kartoja
pavasaris

67

67

from heaven's clouds
from the first outburst of the world
whose ritual
is repeated every spring

medžiai
sėjantys rudenį karžygius
primena juos
kadais
vienų metų vieną mėnesį
vieno tėvo pasėtus
į keturias dešimtis moterų

čia –
stepė ir dainuojantis laikas
Vilniaus krašte

juos priemiesčio autobusas
nutraukia

it ploną
pasaulio voratinklį
ir palieka mus
besiblaškančius
nuo mečetės iki
sovietinės parduotuvės
ir jau atrodo
dainuojančio laiko
čia niekad nebuvo

bet viską sujungia
gatve nubėganti
juodbruva mergaitė
ilga kasa

PERKŪNIJOS

Ochros akmuo
pilnas trupančio aukso

the trees are sowing
autumn warriors now
and remind us
of time past,
one year, one month
when one father sewed his seed
into forty women

here –
Vilnius holds
the steppe and singing time

like the world's
thin cobweb
cut

off

by a suburban bus
that leaves us
wandering
from mosque
to Soviet store
and it already seems
as if time never sang
to us here before

yet everything is connected
once again
by a dark-haired girl
who runs out trailing
long braids down the street.

THUNDERSTORM

An ocher stone
full of crumbling gold,

įsitempęs raumuo
laiko įtampą
žemėn tekančio
dieviško srauto

mano skausmas žaibo takuos
teka
suteka

mano skausmas –
adanti adata mus

bandymas išgyventi

vis tirštėjančioj praryjančioj tėkmėj
aš bandau dar kartą atsimerkti

kad atgimčiau tiksliai savo vietoj
po lemties žvaigždynų sankirtų
tiksliom koordinatėm

aš girdžiu perkūnijas ir
nieko nebijau
nes atpažįstu erdvę –

kartą blyksteli

ir amžiams užsimerkia.

SALOS

*Prosenelei Sklizmantienei
ir proprosenelei užkalbėtojoms*

Užkalbėk mane, sėle senele
užkalbėk mane, senelio senele
per raistus Baltamišky

a tightened muscle
holding its tension
as the divine stream
flows down –

my anguish tumbles
along lightning roads
pooling
its pain –
the needles darning us

as we try to endure

the thickening, swallowing stream,
I open my eyes again –

to be born in precisely the right place
under the exact coordinates
of crossing constellations of fate.

I hear the thunderstorm
but fear nothing
because I know this space:

it flashes once

and closes its eyes for ages.

ISLANDS

*for my great-grandmother Sklizmaniene
and my great-great-grandmother: the incantators*

Bewitch me, Selonian grandmother,
bewitch me, grandfather's grandmother,
show me the way

kad rasčiau sau kelią
upės laumžirgių žalių takais
per maldą tavo
trauktų mano prigimtį žaltišką
žalią
užkalbėk mane, sėle senele

saugančios mintys
raiste
suberia žalzganą salą.

ŽEMĖS UŽŽAVĖJIMAI. PER JAUNATĮ

1.

Kaip kas kviestų
kas šauktų
kaip šiaurėn
būtų nutiestos pradalgių kryptys
būtų žemės mintis pažadinta ir žinotum
kokius veiksmus
atlikti.

Šalty stingsta ir lūžta siūlas –
virkščia įgemančio mėnesio.

2.

Pavargau ištylėt
išsakyti
reikia greitai
kol beriama sėkla

burtažodžiais
žemė tampa tada užžavėta

through the bogs of our White Forest,
along fluvial paths of green dragonflies,
by your prayer
let my grass-snake nature emerge
green,
bewitch me, Selonian grandmother

your protective thoughts
pour out green islets
in the bog.

THE ENCHANTMENTS OF EARTH. NEW MOON

1.

As if one is invited,
one is called
as if the vectors of windrows
point north
and the thoughts of the earth awaken
so that you know
what actions to take.

A thread freezes and breaks in the cold –
The stalk of a nascent moon.

2.

I am tired
of holding my tongue,
everything must be said,
quickly,
while the seed is sown –

magic words
enchant the earth

ir neleist gyvasties
nebegali
ir apglėbia delnais šaknis
ima viską
paviršiun kelti

kol mane valo savęs atsisakymas
kol baimės akys mane išbando.

3.

Ir apsaugoki mus nuo liūties
daugiau žadančios
negu mums reikia
duok pakankamai burnų
jeigu derlių per lauką
ant mūsų paleidai

žinau, kad esi man motina
kad mano kojos tavin įsmigusios
per amžius
ir atotrūkį
tik vėl virtimas tavimi
neišvengiamai žada

žinau, kad mylim tave
net ne už tai
kad maldas išklausai
ir derlium mus dovanoji
bet kad nesiliauji maitint
ir negarbinančią tavęs burną
nesuprantančią net
kas ir iš kur
ta gyvybė –

and you can't
prevent life
as your palms enclose roots
lifting everything
up

until I am cleansed by my own abnegation
until fear-filled eyes put me to the test.

3.

Protect us from the rain
that promises more
than we need,
give us enough mouths
if you set the harvest upon us
through the fields

I know you are my mother,
that my legs are stuck in you
for ages,
and to break away
promises only
another turning towards you

I know that we love you
not just for
your ear for our prayers,
your gift of the harvest,
but how you don't hesitate to feed
the mouth that disrespects you,
that fails to understand
the what and from where
of life –

tavo besąlygiškumas
yra tobuliausia teisybės forma.

Tebūnie dangus
mums per lietų.

4.

Šalty stingsta ir lūžta siūlas –
virkštelė, jungianti žemę
su rausvu ryto mėnesiu –
skydu
saugančiu mus

kurs iš vakaro įgema
nuogas.

TARP ERDVIŲ, ARBA TAKOSKYRA

Motinos veidas yra
tas langelis priemenėj
nėriniuotas
ir gimsta pasaulis ten
pro užuolaidos raštą
per taką pirtin
kartais į mano vidų apgręžtą –

likusios žymės gyventų namų
apkasai miškuose – mirtinų susišaudymų
ženklas:
balansuoja erdvė
tarp gyvybės ir mirties
tarp namų ir pirties
tarp dabar ir rytoj

your unconditionality
is the most perfect form of truth.

Let there be heaven for us
through rain.

4.

In the cold, thread freezes and breaks –
the cord connecting the earth
with the pink moon of morning –
a shield
protecting us –

born naked
every evening.

BETWEEN SPACES, OR THE WATERSHED

Mother's face –
the laced window
of the porch
where the world is born
through the curtain's pattern,
down the sauna's path,
sometimes returned to me.

Traces of former homes,
trenches in the forest – signs
of mortal discharge:
this space balanced
between life and death,
home and sauna,
now and tomorrow,

tarp esu dar
ir
jau nebeskauda.

PILNATVĖS ATSPINDYS

Kaip pasiekt Tave
juodvarni broli

dar iki lietaus
išsipildančio

gelsta artumos, rudenys
visos aistros ginklus sudeda
ne todėl
kad toli
kad sunku prisiglaust

mums nereikia kalbos šitos
mūsų vidūs –
susisiekiantys indai
girdisi virpesiai
užplūstantys nerimai
užliejančios šilumos
noras arti prisiglaust
instinktyvūs jausmų atoslūgiai
ir pilnatvės

paukščio aky atspindinčios.

Z. 2014 09 21

between I am still here
and
it doesn't hurt anymore.

REFLECTIONS OF PLENITUDE

How to reach you
raven brother

before the fruition
of the rain –

as the foreground yellows, autumn
surrenders passion's armaments,
not because
of distance
but the difficulty of the embrace

we don't need this speech,
for we have inside
communicating vessels,
and you can hear the quiver
as unease blows in,
a flood of warmth,
the need to nestle close,
instinctual ebbs of feeling
and plenitude

reflected in a bird's eye.

Z. 2014 09 21

TAKAS NAMO. VIRSMAS

Spalis suteka lapkritin
suteka senstančios valtys
vandenio venom
jausdamos plūstančią pradžią
šalnų ežere
kiek nuardytą
užmaršties
nugenėtą
rudenio virsmo kare

tiesiai
skradžiai
namo

pro banginio griaučius
paliktus krante
įsileisk mane
mama

krykia antis
medinėj tamsoj

įsileidžia tik pusėn vienon
tai žinok.

THE PATH HOME. CHANGE

October flows into November
as aging boats flow into
veins of water
and feel the floating beginning
in the frosty lake
of how much is taken apart,
pruned by oblivion
during the war of autumn changes

I go
straight through
to home

through the whale's bones
left on the beach,
let me in,
my mother

a duck quacks
in the wooden darkness

they open the door,
a one way street,
this much, you must know.

TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

Maarja *Kangro*

(ESTONIA)

Maarja Kangro was born in 1973 in Tallinn where she currently lives. She studied English at Tartu University, and continued her postgraduate studies in theory of culture and Italian literature at Tallinn University, Turin University and La Sapienza University in Rome. She has published five collections of poetry and three volumes of fiction, and has contributed with essays and reviews to several magazines, newspapers and radio programmes. She has twice won the most important literature prize in Estonia, the Estonian Cultural Endowment's Literary Award: in 2009 for poetry, and in 2011 for prose, being so far the youngest author who has one this prize in two categories. She has also twice received the Tallinn University Literary Award (in 2008 and in 2009), and the Friedebert Tuglas Short Story Award (in 2011 and in 2014). Her works have been translated into more than 15 languages. She is herself a translator, translating mainly poetry and contemporary philosophy from Italian, German, and English. The philosophers she has translated include Giorgio Agamben, Gianni Vattimo, and Umberto Eco; the poets include Andrea Zanzotto, Valerio Magrelli, Hans Magnus Enzensberger, Ernst Jandl, H.C. Artmann.

DOONOR

Väikeses raamatupoes
supermarketi katuse all
kinki otsides
tuli tagasi loll komme kiskuda
hammastega küünte ümbert nahka.
Võtsin kätte ungari luule antoloogia
ja rebisin parema pöidla verele.
Poleks nii ohtrat sadu arvanud,
aga Sandor Weöresi pildile
jäi jäme punane jälg.
Kohkusin, panin raamatu käest

Maarja Kangro gimė 1973 m. Taline, ten šiuo metu ir gyvena. Studijavo anglų kalbą Tartu universitete, vėliau kultūros teorijos ir italų literatūros magistrantūroje Talino universitete, Turino universitete ir *La Sapienza* universitete Romoje. Yra 5 poezijos ir 3 prozos knygų autorė, rašo esė ir knygų apžvalgas keletui žurnalų, laikraščių, radijo laidoms. Du kartus pelnė svarbiausią Estijos literatūros apdovanojimą – Estijos Kultūros fondo literatūros premiją: 2009 m. – už poeziją, 2011 m. – už prozą; jauniausia estų autorė, pelniusi apdovanojimą abiejose kategorijose. Taip pat du kartus pelnė Talino universiteto literatūros premiją (2008 ir 2009) ir Friedeberto Tuglaso premiją už apsakymus (2011 ir 2014). M. Kangro kūryba versta į daugiau nei 15 kalbų. Ji taip pat yra vertėja – dažniausiai verčia poeziją ir šiuolaikinės filosofijos veikalus iš italų, vokiečių ir anglų kalbų. Yra vertusi filosofus Giorgio Agambeną, Gianni Vattimo ir Umberto Eco, poetus Andrea Zanzotto, Valerio Magrelli, Hansą Magnusą Enzensbergerį, Ernstą Jandlį ir H. C. Artmanną.

DONORĖ

Mažame knygynėly
prekybcentrio pastogėj
ieškant dovanos
atgijo kvailas įprotis
panagių odą lupinėt dantim.
Paėmusi vengrų poezijos rinkinį,
sukruvinau dešinio nykščio panagę.
Nesitikėjau, kad trykštelės taip gausiai,
ir Šandoro Verešo atvaizdą
nuteps riebi raudona dryžė.
Išsigąstu, padedu knygą

ja võtsin kiiresti teise. Mihhail Lotmani
„Pistriku talvekarje“. Brodsky tekstile
jätsin tänutäheks laia lāraka.
Mõned raamatud olid mul olemas,
näiteks Bourdieu ja Geertz,
ja Huizinga Akadeemias ja Sartre
vanas Loomingu Raamatukogus.
Aga kõigile neile tahtsin ma jätta mälestust.
Must, valge ja punane. Punane, valge ja must.
Nagu mõne Aasia riigi lipp.
Siis mõtlesin, miks mitte märgistada ka jutukaid,
sest verd mul jätkus ja kade ma polnud.
Hingestatud, verised näod.
Ühel hetkel näis, et müüja nohiseb.
Mulle meenus kingitus,
ja nii ma lahkusin,
oma vere eest tasu nõudmata.
Selle vähese vere valasin ma kultuuri eest.
Aga oleksin valanud ehk rohkem,
kui oleks palutud.

SIGA

Raadiost kuulsin:
siga käinud muiste maja ümber
ja söönud inimese sitta.
Kosunud sellest, saanud lapsed.
Inimene lõonud sea maha ja söönud ära.
Pärast sööki läinud jälle
kuhugi tare lähistele võssa.
Sea lapsed tundnud lõhna,
läinud võssa sööma.
Ja nii edasi.

ir mikliai išsitraukiu kitą. Michailo Lotmano
„Sakalo riksmas žiemą“. Brodskio tekstą
iš dėkingumo ženkliniu ryškia dėme.
Kai kuriuos autorius jau turiu,
pavyzdžiui, Burdjė ir Gertsą,
ir Heizingą „Akademijos“ leidiny, ir Sartrą
senoj „Looming bibliotekėlėj“.
Tačiau parūpo jiems visiems palikt prisiminimą.
Juoda balta raudona. Raudona balta juoda.
It kokių Azijos valstybių vėliavos.
Čia sumojau, kad galiu žymėt ir beletristiką,
nes kraujo daug turiu, bene jo gaila.
Dvasingi kruvini veidai.
Staiga man pasirodė, kad pardavėja šnopščia.
Prisiminiau atėjusi čia dovanos,
tad tyliai pasitraukiau,
už savo kraują atlygio nereikalaudama.
Tą kraujo lašą praliejau už kultūrą.
Turbūt praliejus būčiau ir daugiau,
jei tik kas būtų prašęs.

KIAULĖ

Per radiją girdėjau:
kiaulė senovėj pratusi bastytis apie trobą
ir išmatas žmonių suėsti.
Įmisdavo nuo jų, apsiparšudavo.
Žmonės, nudobę kiaulę, ją sukirsdavo.
Pavalgę vėl nueidavo
kur nors po krūmais už trobos.
Paršeliai gi, užuodę kvapą,
risnodavo į krūmus ėsti.
Ir taip toliau.

Siis tulnud välja, et ajalugu on spiraal.
Juurte juurde naastes
võtnud siga kaasa
hulga peenemaid riistu
ja artikuleeritumaid hoiakuid.

ATEENA KOERAD

Plákas, Akropoli ümbruses,
muudest kantidest rääkimata,
longib ja magab neid ohtrasti.
Suured, malbed, viisakad koerad.
Koolilapse õhinaga
tõlgime tuttavat sügavat keelt,
mina teen koertest pilti:
kollastest, valgetest, mustadest.
„Mitte ühtegi pisikest pole.“
Sa lööd särama justkui teadlane:
„Väikesed on kõik juba surnud!“
Sinised silmad on elevil.
Mandel oli kunagi mürgine,
hernes imetillukene,
inimene väike verejanuline kränn!
Või kuidas?
Oleme oma eellastest suuremad.
Ja me kaks – iseäranis viisakad.
„Miskit melanhoolset
on neis ellujäänud penides.“
„Kenad koerad sõid teised ära?“
Istume ja sööme õhtust
küünikute mälestuseks (ikka nende õigete)
ja viisakate koerte terviseks.

Čia paaiškėjo, kad istorija yra spiralė.
Sugrįžusi prie savo ištakų,
kiaulė pasitelkė
daug išmanesnius įnagius
ir nenusakomą laikyseną.

ATĖNŲ ŠUNYS

Plákoj, palei Akropolį,
nekalbant apie kitas vietas,
jų aibė šminėja, miega.
Dideli, švelnūs, mandagūs šunys.
Su mokinukų įkarščiu
verčiame žinomą senąją kalbą,
aš paveiksluoju šunelius:
baltus, geltonus, juodus.
„Nėra nė vieno mažo.“
Tu džiūgauji lyg mokslininkas:
„Mažieji jau išmirę!“
Mėlynos akys švyti.
Kadais migdolai buvo nuodas,
žirniai – mažutėlaičiai,
o žmonės – kraujo trokštantys nykštukai!
Argi ne taip?
Mes didesni už savo protėvius.
Ir mudu du – tokie mandagūs.
„Kažkokia melancholija
slypi išlikusiuose šunyse.“
„Mieli šuniukai sušveitė kitus?“
Mes atsisėdam valgyt vakarienės
cinikams atminti (tiems tikriesiems)
ir į sveikatą mandagių šunų.

ASBEST

Ah et juba lapsena?
Hüppasid,
ja eterniidivirn pragises?
Sinised tennised, valge krüsotiil.
Nägin suurendust,
kuidas 10-mikromeetrine kiud
tungib hingamisteedesse.
Eterniiditükk
oli mängult suitsukala?
Näksisite
nagu pärispattu?
Nagu hea ja kurja tundmise puud:
tegelikult ei tunne ju midagi,
aru ei saa suurt millestki,
10 µm, räpastes pükstes ehitaja,
aimuta inimese agoonia,
20 või 40 aastat, pleuranaastud, mesotelioom,
sidekoestunud kops.
Jah, igal aastal justkui öitseb sirel
ja mõnikord suur kirk.
Kiud laskub väga aeglaselt
ja nähtamatult nagu tulevik:
asbest on vägev allegooria.
Oh, mis sa vihastad!
Näe, siin on mu uus lemmikvein.
Ma ostan. Teeme õhtul klaasikese.

LUULETAJA VISKLEB

Liibanoni poetess
viskus juuste lehvides
kõhuli põrandale.

ASBESTAS

Ak dar visai maža?
Tu šokčiojai,
ir lūžinėjo šiferio krūva?
Mėlyni teniso bateliai, baltas chrizotilas.
Mačiau padidintą vaizdelį,
kaip 10 mikrometrų skaidula
įsiskverbia į kvėpavimo takus.
Šiferio nuoskalą
būkčiom rūkytą žuvį?
Kramsnojojot ją
lyg pirmąsėtą nuodėmę?
Kaip gėrio ir blogio pažinimo medis:
iš tikro juk nepajunti ničnieko,
ne ką daugiau ir supranti,
10 µm, statybininkas purvinomis kelnėmis,
neišmanėlio agonija,
20 ar 40 metų, nuosėdos ant pleuros, mezotelioma,
surandėję plaučiai.
Regis, kasmet alyvos vis pražysta,
o tarpais didelė aistra.
Ir skaidula nusėda palengvėle,
nematoma kaip ateitis:
asbestas – alegorija galinga.
Oi, ko gi tu pyksti!
Žiūrėk, čia mano mėgstamas naujasis vynas.
Nupirksiu. Vakare išlenksime po taurę.

POETĖS KONVULSIJOS

Poetė iš Libano
plevenančiais plaukais
krito veidu į žemę.

Ta roomas, roomas,
rääkis majakatustest,
pommide vilinast,
mundritest, metallist.
Banaanipuudega, ütles ta,
tuleb rääkida sosinal.
Ta karjatas ja roomas,
roomas, roomas.
„Ennäe“, mõtles eestlane.
„Ennäe, ennäe, ennäe.“

PIKK JA SEKSIKAS LÕPP

Väike lennuk tõuseb
optimaalse kõrguseni,
stjuuardess toob kohvi.
Kostab kerge raksatus
ja siis me justkui vajume,
meie – meil on hea olla,
vajume tormipilvedesse.
Nina võtab suuna maale,
sööstame plahvatusele vastu,
joome kohvi ja vaimustume.
Selline sööst võiks kesta lõputult:
mugavalt, hallil raginal.
Armastust meil juba jagub, ja kaastunnet,
pilte oleme näinud korduvat,
keelte muutumist visandame,
nii et jah, miks mitte plahvatada.
Seksikas, pikk ja kiire surm
on võimas nagu muusika.
„Kas te teate John Adamsi lugu
A Short Ride in a Fast Machine?

Ji šliaužė, šliaužė,
lemeną apie namų stogus,
bombų švilpesį,
mundurus ir metalą.
„Su bananmedžiais, – sakė ji, –
kalbėti reikia tyliai.“
Sušukusi ji šliaužė,
šliaužė, šliaužė.
„Šit kaip, – pamanė estė. –
Šit kaip, šit kaip, šit kaip.“

ILGA IR SEKSUALI PABAIGA

Mažas lėktuvas pakyla
į optimalų aukštį,
stiuardėsė paduoda kavą.
Staiga palengva trekšteli,
ir tartum imam grimzti,
mes... mums taip gera,
grimztam į debesis audrotus.
Lėktuvo nosis krypta žemėn,
mes neriam pasitikt sprogimo,
geriam kavą, jaučiamės pakiliai.
Taip nerti būtų galima be galo:
patogiai, pilkumos treškesy.
Gana ir tos meilės, atjautos taipogi,
paveikslai jau nesyk regėti,
ir pokyčiai kalbų jau numanyti,
tikrai, kodėl gi nesusprogus.
Seksuali, ilga staigi mirtis,
galinga tarsi muzika.
„Ar žinot Džono Adamso sukurtą
A Short Ride in a Fast Machine?

Selle peaks ümber nimetama lõputuks.“
Naeratame üksteisele,
ulatame tasse ega pea enam mõtlema,
kuidas me hukusööstu ajal
keegi kannatab, mädaneb või jääb jumalata.
Maa vajub veel eest ära:
kestaks see ainult, kestaks.
Kiirus on iseenese ja meie apoloogia,
kiirendus säilitab vaimustuse.
Kestaks see ainult lõputult
plahvatus
lõputult
plahvatus
lõputult

SOLDAT: ROMANTILINE KEELEKÄSITUS

Igal aastal surevat paarkümmend keelt.
Meie oma elab meid kõiki siin üle,
kukume vananedes keelekehal
küljest nagu surnud rakud.
Aga kui keel viimaks kokku kuivab:
teame küll, et enamasti on viimane rakk,
paki viimane kaart eit või ätt,
ja see meie keelekeha
hajub nii hilja, fantoomina, ebasurnute
virtuaalses ilmas (on – ei ole – ei tea),
ent kas poleks uhke mõelda,
keeldearmunuil kokku leppida,
et viimane kõneleja on kaunis, nõtkes
noormees, lõhnastatud, valge žabooga,
mis saab kirkalt veriseks?

Ją reikia pervardinti begaline.“
 Mes šypsomės vieni kitiems,
 paduodam puodelius, daugiau nebegalvojam,
 kaip nerdamas į pražūtį
 tūlas kentės, dūlės ar liks be Dievo.
 Žemė kol kas tebesitraukia:
 kad tik ilgiau, kad tik.
 Greitis – apologija mums ir sau pačiam,
 greitėjimas palaiko įkarštį.
 Kad užsitęstų taip be galo
 sprogimas
 be galo
 sprogimas
 be galo

KARYS: KALBOS ROMANTINĖ TRAKTUOTĖ

Kasmet numiršta pora dešimčių kalbų.
 Mūsiškė pergyvens ir visus mus,
 pasenę mes atkrisime nuo josios kūno
 kaip mirusios ląstelės.
 O kai galiausiai visa kalba išdžius:
 juk žinome, dažniausiai paskutinė jos ląstelė,
 kaladės paskutinė korta – senis arba senė,
 ir tas išdžiūvęs kūnas
 išsklis taip tykiai it fantomas nemariųjų
 virtualiam pasauly (tik buvo – jau nėra – kažin ar buvo),
 tad ar nebūtų mums smagu žinoti,
 kalbos mylėtojams vieningai tarti,
 kad paskutinis jos mokovas – tai lieknas ir gražus
 jaunuolis, išsikvėpinęs, su baltu žabo,
 permerktu kruvino raudonio?

Elena Karnauskaitė

(LIETUVA)

Savito balso poetė, eseistė. Baigė lietuvių ir prancūzų filologijos studijas Vilniaus universitete. Šiuo metu gyvena ir dirba Palangoje. Yra išleidusi 6 poezijos rinkinius: *Briedė jūroje* (1990), *Tiltas iš pelenų* (2000), *Iš smilčių* (2004), *Pasaulio krašte* (2008), *Ahrenshoop'o sąsiuvinis* (2009), *Užpustomi* (2013) bei esė knygą *Levos laiskai iš Galudienių miesto* (2012). E. Karnauskaitės poetinis žodis taupus, prisotintas egzistencinių prasmų. Jos santūriame, kartais ironiškame kalbėjime apie dabartį skleidžiasi būties vertikalė. Eilėraščiai versti į prancūzų, vokiečių, anglų, italų, švedų, bulgarų, lenkų ir kt. kalbas.

ALTERNATYVOS

o štai dabar jau gali išsprukti
vakaras eina į pabaigą nuobodu
tikriausiai buvo visiems susirinkom
čia iš kažkokios keistos pareigos
ne kam kitam bet įtarimą keliančiam
vidiniam aš tik gerokai užsisėdėjęs
pradedi aiškintis kad išorinis aš
ir vidinis aš apie pareigas turi
kitokią nuomonę tas subtilusis
subjektas-in beveik nemoka
ginčytis išsakyti jokių pagrįstų
argumentų aiškių priežasčių kodėl
čia reikėtų būti galų gale įžūlusis aš
nugali vidury antro veiksmo
pasikelia ir nei per daug skubėdamas
nei turėdamas kitokių alternatyvų
vis tiek išeina svarbu kad ne čia
svarbu kad kažkur kitur

Elena *Karnauskaitė*
(LITHUANIA)

Elena Karnauskaitė is a poet and essayist with a distinctive. She graduated with a degree in Lithuanian and French philology from Vilnius University. She currently resides in Palanga. Karnauskaitė has published six poetry collections: *Briedė jūroje* (A Moose in the Sea), 1990; *Tiltas iš pelenų* (A Bridge Made of Ashes), 2000; *Iš smilčių* (From the Sands), 2004; *Pasaulio krašte* (At the Edge of the World), 2008; *Ahrenschoopo sąsiuvinis* (The Notebook of Ahrenschoop), 2009; *Užpustomi* (Snow Bounded) 2013; and a book of essays *Levos laiškai iš Galudienų miesto* (Eve's Letters from the Endtimes City), 2012. E. Karnauskaitė's poetic word is sparing, saturated with existential meaning. Her reserved, sometimes ironic words about the present reveal the axis of being. E. Karnauskaitė's poems have been translated into French, German, English, Italian, Swedish, Bulgarian, Polish, and other languages.

ALTERNATIVES

So now you can slip away
the evening is coming to a close
it was probably boring for everyone
we gathered out of some odd sense of duty
not directed at someone else but the internal I
that rouses suspicion and only after ruminating
a while do you begin to understand that the external I
and internal I differ in their opinions about
duty that subtle
subject-yin almost doesn't know how
to quarrel to present any sound
arguments or clear reasons
for being here in the end the impudent I
prevails and gets up in the middle
of the second act unhurriedly
and without a specific alternate plan
departs it is important that it is not here
– it is important elsewhere

APIE LAIKĄ

mūsų laikas teka ne ta pačia kryptimi
tavo greičiausiai tiesiai mano it koks
nartus arklys kartais lekia šuoliais
nevaldomas lieka tik laikytis
įsikibus į karčius kartais eina lyg ir
saugia žingine kol nepasibaido netikėtai
ak, ant šakos tupėjęs paukštelis nuskrido
vyrų ir moterų laikas apskritai ko gero
teka į skirtingas puses mano akių
laikas nuteka į toliaregystę
matau horizontus suvokiu perspektyvas
bet suklumpu nepastebėjusi akmens
ant tako juk galėjau apeiti bet ne
tu atvirkščiai sendamas darais vis labiau
trumparegis nežinau kaip tai įmanoma
kartais mūsų laiko zigzagai susikerta
atsimuša vienas į kitą dvi aklos
pelės bandančios įskelti
Dievo duotą kibirkštį tik spragsi
mažais nagiukais tik spragt tik spragt

BŪTI AR ATRODYTI

*Būt ar nebūt – štai klausimas. Ir kas gi
Yra kilniau...*

V. Šekspyras, *Hamletas*

užmiršti savaitės ir mėnesio dienas
nes jos darosi panašios viena į kitą
išėjusi iš namų neatsimenu ar užrakinau
duris išjungiau lygintuvą ne visi žmonės
juos dabar turi beveik nebedėvi rūbų
kuriuos reikėtų lyginti uniformuota

ABOUT TIME

our time doesn't run in the same direction
yours is in a straight line mine like a high-spirited
horse sometimes runs at full gallop
unmanageable and all you can do is grab hold
of the mane sometimes it moves along
at a steady pace until suddenly startled
oh, a bird on a branch has taken flight
men's and women's time in general
flows in different directions time in my eyes
is farsighted
I see horizons I understand perspectives
but I trip on a rock I didn't see in the road
I could've walked around it, but didn't,
conversely, you become more and more
nearsighted as you get older
I don't know how that's possible
sometimes the zigzags of our lives intersect
run into one another like two blind
mice trying to strike
the God-given spark it just crackles
with tiny claws just crackles just crackles

TO BE OR TO APPEAR

„To be, or not to be – that is the question: /
Whether 'tis nobler...“

William Shakespeare, *Hamlet*

to forget the days of the weeks and months
because they are becoming very much alike
as I leave the house, I forget if I've locked the door
or unplugged the iron not many people have irons now
because they don't wear clothes that need ironing

džinsinių kelių armija ginkluota
coffee to go vienkartiniais puodeliais
notebookais i'podais i'padais ir dar
nežinia kokiom išmaniom funkcijom
vis mažiau tikrovės vis daugiau
virtualybės įvairiausių žaidimo
lygių dėl to visai nesvarbu ką
pamiršai ar nepamiršai namie
ne tiek svarbu būti kiek atrodyti
tiesą sakant atrodyti galima
net ir nebūnant beveik negyvenant

KLASIFIKACIJOS

I. APIE ŽMONES

be abejo žmogus yra ne tik iš kūno
ir kraujo ir nekalbu apie sielą
kuri galbūt sveria 21 gramą, ne,
akivaizdu kad vieni žmonės sudaryti
iš vandens kiti iš ugnies juk Platonas
ne iš piršto viską išlaužė dar yra
žemės žmonių bet man įdomiausi
tie kur iš nieko kitaip tariant iš oro
jų tarsi nėra bet jie daro didžiausią
įtaką jų idėjos apverčia pasaulį
arba nugriauna sienas jie nepastovūs
tarsi pajūrio vėjas bet turi galingą
jėgą ir deja turi vieną silpnę
oro žmonės nesugeba nei įsižeminti
nei nusižeminti jie taip ir lieka
šiek tiek pakilę šiek tiek stebimi
šiek tiek stebėtojai greičiausiai
ir poetai šiai rūšiai priskirtini

the uniformed army of jeans armed with
„to go“ disposable coffee cups
notebooks ipods ipads and who knows
how many other smart features
less reality more virtuality
various game levels which is why it doesn't matter
if you've forgotten or nor forgotten something at home
it's more important to appear than to be
truth be told you can appear
without actually being almost without living

CLASSIFICATIONS

I. ABOUT PEOPLE

undoubtedly a person is more than a body
and blood and I'm not speaking of the soul
which maybe weighs 21 grams, no,
obviously some people are made
of water and others of fire after all Plato
did not fabricate it all
there are also people of the earth but I'm most interested
in those who are made of nothing, that is to say, the air
it's like they aren't there but they have the greatest
influence their ideas overturn the world
or tear down walls they are unstable
like coastal winds yet they have a mighty
force but alas, they have one weakness
the people of the air are unable to become grounded
or be humble they remain this way
somewhat elevated sometimes observed
sometimes observers poets
are probably ascribed to this particular type

II. APIE PAUKŠČIUS

rudens lygiadienį susirikiuoja paukščiai
varnai į žiemą žąsys į vasarą nereikalingi
kompasai anei jokie žemėlapiai
lapai ant medžių raudonuoja
tarsi Afrika ir tai geriausias ženklas
kad laikas išvykti arba pasilikti
nelygu kuriems priklausai
varnams ar žąsims angelams
iš kurių atimti sparnai ir balsas
tiktai iš nuojautų iš keistokų sapnų
iš to kas nepavaldu minčiai
įprastinei fizikai atpažįsti savuosius
kartais ilgai abejoji tiesą sakant
tenka ir apsigauti bet kokia žavi
valanda kai juokiamės iš to paties

MERGINŲ MEDŽIOKLĖ (KLASIŠKINĖS FORMOS)

Dianai

neišsiduok nė blakstienos virptelėjimu
kai medžiokliai pakelės smuklėj
sustos atsikvėpti juokauk šypsokis
mėtyk tokius pat juokelius net
kai priartėsi prie ribos skiriančios
vieną nuo kito ir galbūt kas nors
šiek tiek jautresnis suuos
prakaito lašą iš baimės slystantį
tarp krūtų ir išdavikiška dème
išsiliejantį ant pilvo net tada
yra išeitis neatsargiai stumtelti

II. ABOUT BIRDS

birds line up on the autumnal equinox
ravens to winter geese to summer no need for
a compass or any sort of map
the leaves on the trees are turning red
as though in Africa and this is the best sign
whether to leave or to stay
whether you belong
with the ravens or the geese the angels
who lost their wings and the voice
only from feelings and strange dreams
from that which is not subject to thought
ordinary physics you recognize your own
sometimes you're doubtful for a long time to tell the truth
and you have to trick yourself but what a wonderful
moment when we laugh at the same thing

THE HUNT FOR GIRLS

(CLASSICAL FORM)

for Diana

don't betray yourself even with the flutter of an eyelash
when the hunters at a roadside bar
stop to rest joke smile
toss around those same jokes even when you're close
to the edge that separates one from the other
maybe one of the more sensitive ones will smell
the drop of sweat that slides down between your breasts
from fear and the traitorous spot
that forms on your belly even then there is
a way out clumsily push
a glass of wine a pint of beer and then

vyno taurę alaus bokalą o paskui
nutaisius įsižeidusį veidą oriu žingsniu
patraukti link damų kambario tada
kai norėsis sprukti kiek įkabinant
sustoti atsigręžti – na, ką jau padarysi –
ne visos medžioklės būna sėkmingos
kai kam dar sykį pasisėkė
išnešti kailį -----

NAKTINIAI SKRYDŽIAI

kai vakarais lėktuvai skrodžia
beveik ištuštėjusį dangų
jų mirksinčios švieselės primena
mažas vienišas širdis paklydusias
pasaulio platybėse jos pulsuoja ilgesiu
ir ilgėjimos kažin ko svetimų kraštų
nepažįstamų žmonių pakeleivio kuris
tuoj papasakos intymiausią gyvenimo
istoriją tarsi pačiam artimiausiam
draugui o paskui lyg niekur nieko
pakils nuo kėdės išgirdęs kad jau
skelbiama registracija į anksčiau
atidėtą skrydį skubėdamas susirinks
daiktus ir nueis vos linktelėjęs
arba net neatsisveikinęs tokios
yra vidurnakčio keleivių širdys
liūdnos vienišos kažin ko ieškančios
į jas pažiūri – veriasi bedugnės –

when you've assumed a resentful face walk dignified
to the women's restroom then
when you want to run off with all your might
to stop and turn around – well, it can't be helped –
not every hunt is successful
some were still able
to save their skin -----

NOCTURNAL FLIGHTS

when airplanes slice through
the nearly empty sky at night
their blinking lights remind me
of small lonely hearts adrift
in the expanse of the world they pulse with longing
and are longed for by some people in foreign lands
strangers a fellow traveler
who will tell you the most intimate life story
as though you were the closest of friends
and then out of nowhere
will rise up having heard that
a previously delayed flight was boarding
will hurriedly gather his things and walk off
with barely a nod without saying goodbye
these are the hearts of the midnight travelers
sad lonely searching for something
you look at them – and a chasm opens

ORIENTYRAI

pilnėjant mėnuliui vis dažniau
dairausi į dangų ne dėl to
kad tikėčiau kokiais nors prietaisais
tikrai ne būtų juokinga šiame
technologijų amžiuje kai viską
esam išmokę matuoti beveik
tiksliai beveik tobulai atskaitos
tašku pasirinkti delčią

PARODOS ATIDARYME

pamažu rinkosi žiūrėtojai paskui
pasirodė vienas kitas iš vertintojų
tie kurie manėsi esą svarbiausi atėjo
paskutiniai pavėlavę šiek tiek trūkstamos
minutės prilygo svarbai visuomenėj
galiausiai iš kažkur išdygo
keli kostiumuoti tie dėl kurių veiksmas
ir užsisuko beveik viskas vyko
kaip paprastai tokiais atvejais būna
kalbos fotografų blykstės vertėjų
netgi du gražiai sušukuoti mandagūs
visi iki tam tikros ribos tiesa nebuvo
nei vyno nei muzikos renginio vinis
dešimt baltų balandžių (sakė neduoti
jų svetimiems) kažkokiu būdu gavau
vieną lygiai ties mano smiliumi
pagreitintai daužėsi paukščio širdelė
maniau reikia pamėtėti kad skristų
tarsi kokį popierinį lėktuvėlį
bet užtenka tik atgniaužti delnus
ir pakyla čia paukščiui o žmonės
dažniausiai net nesupranta
kada delnai atgniaužti

LANDMARKS

as the moon waxes
I look up at the sky more often
not because I believe in some sort of superstition
no, it really would be funny in this
age of technology when we
have learned to measure almost
exactly almost perfectly at the starting point
choose the waning

AT THE EXHIBITION OPENING

the viewers gathered slowly then
a few of the critics showed up
those who thought they were the most important people there
were the last to come they arrived late somewhat missing
minutes of equal importance to the public
ultimately out of nowhere
a few in suits appeared those for whom the action
took place almost everything happened
as it usually does in those situations
the photographers' speeches the translators' flashes
even two of them beautifully coifed and
all polite up to a point in fact there was
no wine no music the apex of the event
ten white doves (they said not to give them
to strangers) and I somehow got one
right near my forefinger
the bird's heart beat furiously
I thought I should toss it up so it would fly
like a small paper plane
but I only needed to unclench my palms
and it flew away easy for the bird but people
usually don't even understand
when palms are unclenched

Leonard Kress

(USA)

Leonard Kress grew up in Philadelphia. His grandparents came from Vilnius, Kaunas, Warszawa, and Minsk. He studied at Temple University (religion), Columbia University (creative writing), and the Jagiellonian University in Krakow, Poland (Polish literature and folklore). Kress is a poet, fiction writer, and translator. Has published seven poetry collections, most recently *The Orpheus Complex*, *Braids & Other Sestinas*, and *Living in the Candy Store*. He has completed a verse translation of the 19th century Polish Romantic epic, *Pan Tadeusz* by Adam Mickiewicz, and has translated the work of Jan Kochanowski, Szymon Zimorowic, and Cyprian Norwid. Kress teaches religion, philosophy, and creative writing at Owens College in Ohio.

AFTER CAVAFY

Whatever was happening on stage was beginning
to bore me. I looked up to the balcony, and there,
not so far off to the side I had to turn my head,
I saw you. You with your halting beauty almost spoiled
by your youth. I remembered what they said about you
earlier, all those imponderable things, more things
than could possibly be true. But something in me stirred,
something that all the activity on stage could not
settle – one stone after another tossed in the pond.
I kept gazing up, weary as I was with beauty,
weary as I was with youth, admiring your attire
and your ease. At once I began to envision you,
depicted in all the ways they'd earlier described.

Leonard Kress

(JAV)

Leonardas Kressas (Leonardas Kresas) užaugo Filadelfijoje. Jo seneliai kilę iš Vilniaus, Kauno, Varšuvos ir Minsko. Studijavo *Temple* universitete (religiją), Kolumbijos universitete (kūrybinį rašymą) ir Krokuvos Jogailos universitete (lenkų literatūrą ir tautosaką). Poetas, prozininkas ir vertėjas. Išleido 7 poezijos rinkinius; trys naujausi: *Orfėjo kompleksas*, *Pynės ir kitos sėstinos*, *Gyvenimas ledinukų parduotuvėje*. Užbaigė XIX a. lenkų romantinio epo A. Mickevičiaus *Ponas Tadas* eiliuotą vertimą, taip pat vertė J. Kochanowskio, S. Zimorowiciaus ir C. Norwido kūrybą. Dėsto religiją, filosofiją ir kūrybinį rašymą Ovenso (Owens) koledže Ohajuje.

107

PAGAL KAVAFĮ

Visa, kas vyko scenoj, žadino nuobodį.
Pažvelgiau į balkoną ir ten,
visai netoli tos vietos, į kurią buvau atsisukęs,
išvydau tave. Tave ir tavo nebrandų grožį, beveik
sugadintą jaunystės. Prisiminiau, ką kalbėjo apie tave,
tuos nepasveriamus dalykus, daugiau visko
nei galėjo būti tiesa. Tačiau kažin kas manyje susijaukė,
kažin kas, ko nepajėgė atitaisyti net vyksmas
scenoje, – akmuo po akmens drumstė tvenkinį.
Nenuleidau akių išvargintas grožio,
išvargintas jaunystės, gėrėdamasis tavais apdaraais
ir laisvumu. Tuo pat metu ėmiau vaizduotis tave
visaip taip, kaip buvo man nusakyta.

LOOMS

ZOSIA SPEAKS

Promised the night-shift wouldn't be so hot,
that half the looms would be shut off, that once
the forelady assigned our work she'd gulp
her pint and stretch across some bolts of cloth,
frayed edges flapping by the fan. Then we
could match our lives, swatch by faded swatch,
compare our families left behind, the forty
years our hands have clawed and callused
into burling tools that now can only snag
on husbands and children. All night we unravel
mistakes the younger workers make all day.

Our mending hides the flaws they've woven in.
We play the numbers, pass on what we've heard,
denied by priests, places where the Virgin
weeps our tears – treebark, basement, parking
lot, other spots, damp and moldy and dark.
And when a young one comes to work, a niece
or cousin's daughter, scented still with hay
and rootmold, pineforest, and wellwater, we demonstrate
and mock, make her crank and pump her hips
to dance like Puerto-Rican weavers do
on break. We laugh so hard we have to stop.

And then the boss heaves back the heavy door.
One time his son rushed in, screaming curses,
casting threats at all of us by name.
We watched him shove his fist between the threads
and yank until the fabric shot a mass
of snarls, billowing like bonfires fed on husks.
It's nothing new, the other Zosia whispers,

Nakties pamaina žada nebūt įtempta,
pusę staklių išjungs, o brigadininkė,
darbus paskirsčius, išmauks savo pintą
ir išsities ant rietimų, ventiliatoriui plaikstant
atbrizgusius drobės galus. Tada jau galim
dėti greta gyvenimus, vieną išblukusią atkarpą
prie kitos, gretint šeimas
pasilikusias, keturias dešimtis metų, per kuriuos rankos
ragėjo ir diržo, kol tapo masyviais įnagiais,
dabar begraibstančiais tik vaikus ir vyrus.
Per naktį narpliojam jaunų darbininkių klaidas.

Užtaisome jų jautus įtrūkius.
Žaidžiam skaičius, dalijamės nuogirdom,
kunigų paneigtom, apie vietas, kur Marija Mergelė
rauda mūs ašarom, – medžių kamienus, rūsius,
stovėjimo aikšteles, drėgnas, priplėkusias,
tamsias vietas. O kai darbe pasirodo jauniklė dukterėčia ar
giminaičio dukra, dar kvepianti šienų, žemėtom šaknim,
pušynų ir šulinio vandeniui, baksnojam pirštais ir šaipomės,
verčiam šokti ir kraipyti klubus kaip Puerto Riko audėjos
per pertraukas. Kvatojam taip, kad tenka liautis.

Tada šeimininkas atplėšia sunkias duris.
Kartą jo sūnus įpuolė griausmingai keikdamasis,
grasino visoms kreipdamasis vardais.
Žiūrėjom, kaip įgrūdęs kumštį tarp gijų jas maigė,
kol audeklas šovė aukštyn plaikstydamasis
suveltais draiskalais, tarytum į laužą
įžėrus kevalų. Nieko nauja, šnabždėjo kita
Zosė. Girtas vairuotojas, iš darbo išgrūstas

a drunk truck driver, a laid-off maintenance man,
even the company accountant – they come
at night to wreck our work. The angry son,
he seize the wrench, he hack the loom.

NIGHT-SHIFT

The little twins in their Catholic jumpers
trundle together their cart full of pretzels
making the factory rounds before school.
With coffee and doughnuts the new girl arrives
and the ladies dangle their legs from the loading dock.

They talk of their men, scant of breath and fat,
round like barrel, one of them says, like tank
up top of mill, another adds, leaky
almost to topple. They'll all be aching
after their shifts, from tugging snares and prying

threads, raw from the barbed spin, and no one
to palm on ointment or rub in balm.
How did it come to this in foreign land?
Husbandless all night – until the stroke
of a dawn buzzer calms down the looms.

And still no one to stroke them, only
half-men, crankier than toddlers, with hand
like janitor wrench in winter. More
promises than union man spouting
off in hall. And yet it wasn't so

many years ago, in the deaf forest,
so far from the village cockcrow couldn't
be heard. Before Ascension Day,
with a basket of blessed eggs and stuffed cabbage,
they must have searched for Mandragora:

technikas ar net bendrovės buhalteris – jie ateina
naktim naikinti mūsų darbo. Sūnus įsiutęs
pačiumpa veržléraktį ir kapoja stakles.

NAKTINĖ PAMAINA

Dvynukės katalikiškais nertiniais
stumia drauge vežimėlį su riestainiukais,
suka prieš pamokas ratus aplink gamyklą.
Nauja mergaitė atveža kavos ir spurgų,
o damos kadamuoja kojomis ant krovos platformos.

Jos apkalba dūsuojančius ir nutukusius savo vyrus,
apvalus kaip statinė, sako viena, kaip cisterna
ant gamyklos stogo, kita jai pritaria, prakiurusi,
tuojau apvirsianti. Po pamainos visas varstys
skausmai, timpčiojus kilpas ir

traukius siūlus rankom plikom iš dygliuoto verpeto,
ir nėra kas kremu užteptų ar vaistais įtrintų.
Ir kaip taip nutiko šiam svetimam krašte?
Kiauras naktis be vyrų – kol apyaušrio sirena smogdama
apačioje nutildo stakles.

Net ir dabar nėra kas glostytų, nebent tik
pusvyriai, irzlesni už vaikus. Jų rankos
kaip sargo veržléraktis žiemą, o žada daugiau nei
profsąjungos lyderis, gražbyliaujantis
salėj. O juk ne tiek daug

pralėkė metų. Girioj gūdžioj,
toli nuo kaimo, kur net nesigirdi gaidžių,
prieš pat Šeštines, su krepšeliu
pašventintų kiaušinių ir įdarytų kopūstlapių,
jos ieškodavo mandragoros:

Wolf Cherry, Lady of the Forest, Empress.
They braided the hairs on the root in groups
of five and seven. They rid their thoughts
of hated things, of fathers' wishes
for laden udders, of wanting only

to shine at the next dance. Careful
not to reverse the effect by quarreling,
they stepped out of their skirts, let down their hair,
all because they wanted a loving husband,
and danced together in tight embrace.

ORPHEUS ON AND OFF THE ROAD

A blinding locust storm in southern Illinois.
the kids who pick me up stole this Ford,
drinking and joyriding, reveling toward
the coast. And when they stop to let me pry
the black gook off the wipers, they screech away,
hysterical, my rucksack in their trunk.
I have surrendered to the road and pray
as I hitch, buffeted by each passing truck,

it will provide. And so it does. Two more rides,
Iowa cornfield to sleep, dancing stalks
and whispers – to be found you must be lost.
Falling stars throughout the night, roads
almost abandoned – a Mustang of six-packs
and four small-town girls, heading nowhere fast.

vilkvyšnės, damos miškų, imperatorės,
pindavo šaknį į savo kasas susibūrusios
po penkias ir septynias. Vydavo iš galvos
tai, ko ne kentė, pritvinkusių tešmenų
linkintį tėvą, troškimą

sužibėti kitame šokyje. Atsargiai,
kad kivrčai nesusiulpintų poveikio,
išlipdavo iš sijonų, paleisdavo plaukus
tetrokšdamos mylinčio sutuoktinio
ir šokdavo tvirtai apsikabinusios.

ORFĖJAS KELYJE IR PAKELĖJ

Smarki skėrių audra pietiniam Ilinojui.
Mane įsisodinę vaikai pavogė šį Fordą,
girtavo, šėlo, siautėjo it orda keliaudami
pakrantės link. O kai sustojo, kad nuo valytuvų
nubraukčiau pliurzę, nurūko žviegiančiom padangom tolyn,
kaip pamišę, su mano kuprine jų bagažinėj.
Nusilenkiau keliui, maldavau,
kiekvieno sunkvežimio bloškiamas į šalį,

pagelbėti. Ir man padėjo. Du kartus įsėdau,
nakvojau kukurūzų laukuose, Ajovoj, stiebai
siūbavo, šiugždėjo – turi pradingt, kad būtum surastas.
Žvaigždžių lietus per visą naktį ir apleisti keliai,
Mustangas ir šešių skardinių pakuotė,
merginų ketvertukas iš miestelio į niekur lekiančių.

POPPY SEEDS

*ZOSIA WHO EMIGRATED FROM POLAND AFTER
WORLD WAR 2 SPEAKS*

After stopping at the bakery
I stepped inside the tiny Russian Church
behind the slaughterhouse and pressed my lips
against the icon glass, and though the priest
began to swing his censer back and forth,
faster, higher, as though the smoking golden
globe was his blond daughter on a playground
swing—whose white communion dress now whooshed
above her face, breathless from the mighty push,
my knees went weak and bent to find the floor
just as the hidden choir voices met
to sing the Mass's final word – Spassiba!
and when a sweeter voice, younger than
the rest, pierced the iron chord and fluttered
mightily above before it vanished
into the risen Christ captured by
the ceiling vault, my forehead grazed the tiles,
my lips the ground – just like the grieving Russian
women across the San who welcomed roaming
beggars in case their painful stare bestowed
the riches of a saint. I tasted salt,
not from the crying icon, but from the heavy boots
that tracked it from the sidewalk slush
after the Elder scattered it like feed.
My hand had crushed the spiral cake, ripped through
the paper bag, and from a tiny perfect
slit, just like the belly of a frog
a curlew's beak has torn beside a pond,
countless seeds, sweet and dark, now burst.

*EMIGRAVUSI PO ANTROJO PASAULINIO KARO
ZOSĖ KALBA*

Išėjusi iš duonos krautuvėlės
įžengiau į nedidukę rusų cerkvę
šalia skerdyklos ir lūpom paliečiau
ikonos stiklą, ir nors šventikas
mosavo smilkykle pirmyn atgal,
greityn, aukštin, tarytum rūkstantis auksinis
rutulys būt buvus šviesiaplaukė jo dukra sūpuoklėse
vaikų aikštelėj – kurios balta komunijos suknia dabar
plazdėjo priešais veidą, apmirusį nuo smarkaus supimo,
apėmė silpnumas, keliai man sulinko,
atsirėmė į žemę kaip tik tada, kai neregimas choras
užbaigė mišias vienu balsu – Spasibo!
Ir kai skambesnis balsas, jaunesnis už kitus,
mus pervėrė metaline styga
ir viršuje galingai modamas sparnais
su Kristum susiliejo, įstrigęs skliautuose,
kakta atsirėmiau į plyteles,
į žemę lūpom – kaip sielvarto palaužtos rusų moterys
anapus Sano, kurios sušelpdavo atklystančiuosius elgetas,
tarytum jų skausmingi žvilgsniai dalytų joms
šventųjų malones. Aš druskos skonį pajutau
ne nuo ikonos ašarų – nuo pliurzės ant šaligatvio
parsineštos sunkiais auliniais batais,
seniūno išdrabstytos tarsi pašaras.
Pirštai mano trupino įviją pyragą,
praplėšė popieriaus maišelį ir pro nedidelę
bet tikslią įpjovą, tarytum šalia kūdros
žiurlio įplėštą varlės pilvelį,
pažiuro tamsios, salsvos nesuskaičiuojamos sėklytės.

TWO LITHUANIAN WEDDING SONGS

1.

The mother rushed through the great manor
waking up her sons.

Rise up, rise up, my young ones,
we've been surrounded by soldiers.

The garden's seized and occupied,
the green rue's been uprooted,
their horses trampled it.
Your sister's now a Tartar bride.

2.

No need for sorrow, my little girl,
you've got a good husband,
one who'll waken you
with a wand of birch.

No need for washing, my little girl,
your pale young face,
your husband will make you wash it
with your own woeful tears.

No need for brushing, my little girl,
your dark-brown braids,
your husband will comb them.

1.

Skubėjo motina per platų dvarą
sūnaus pažadinti.
Kilkit iš patalo, vaikeliai mano,
kareiviai supa mus.

Jau sodą paėmė ir plėšia,
rūta žalioji išrauta,
arklių jau sutrypta.
Sesuo dabar totoriaus nuotaka.

2.

Mergyte mano, neliūdėk,
už gero vyro išteki,
rytais pažadins jis tave beržine rykšte.

Mergyte mano, neprausk
blyškių jaunų skruostelių,
privers juos vyras nusipraust
gailiosiom ašarėlėm.

Mergyte mano, nešukuok
tamsių rudų kaselių,
jas tavo vyras sušukuos
savo nageliais.

Robert Meskhi

(GEORGIA)

Robert Meskhi was born (1973) in Sukhumi, Georgia. He studied philology at the Sukhumi branch of Tbilisi University, and is the author of five books of poetry: *April Without You* (2001), *Obliterated Bayat* (2004), *Shells* (2008), *The Moon and the Street* (2010), and *The Sun's Rhapsody* (2013). His work has been appearing in literary publications since 1989. During 1997–2000, he worked for the newspaper *Abkhazia's Voice*. At present, he works for the Sukhumi State University Press. He has won several literary prizes and translates Russian and Azeri poetry.

ორმოცდამეორე პარალელი

მე წავალ ემიგრაციაში

და ვიტყვი,

რომ ჩემი სამშობლო დაემსგავსა რეზინის თევზს –
სათამაშოს –

საიდანაც დგუშით ამოტუმბეს ჰაერი,

მერე ბლავი დანით შემოაჭრეს ფარფლები,

აახიეს ლაყუჩები და

ისევ ზღვის პირას დააგდეს

პირით ჩრდილოეთის ქარისკენ.

წრეა, სერ,

ორმოცდამეორე პარალელიც,

ყულფია, სერ,

გაუყრი გულს და...

გიჭერს.

Robert Meskhi

(GRUZIJA)

Robertas Meschis gimė 1973 m. Suchumyje. 1996 m. baigė studijas Tbilisio universiteto Suchumio filialo Filologijos fakultete. 5 poezijos rinkinių autorius: *Balandis be tavęs* (2001), *Nutrintas bajatas* (2004), *Kriauklės* (2008), *Mėnulis ir gatvė* (2010), *Saulės rapsodija* (2013). Literatūrinėje spaudoje eilėraščiai spausdinami nuo 1989 m. 1997–2000 m. dirbo laikraštyje *Abchazijos balsas*. Šiuo metu dirba Suchumio valstybinio universiteto leidykloje. „Šotaoba“, „Cero“ ir kitų literatūros konkursų nominantas. Verčia rusų ir azerų poeziją.

KETURIASDEŠIMT ANTROJI PARALELĖ

119

Išvyksiu užsienin
Ir tarsiu,
Kad mano tėvynė
Tarsi guminė žuvis –
Žaislas –
Iš kurio siurbliu ištrauktas oras,
Atšipusiu peiliu nurėžti pelekai,
Paskui išplėšė jai žiaunas ir
Nutėškė atgal ant jūros kranto
Burna į šiaurės vėją.

Ratas, sere!
Keturiasdešimt antroji paralelė,
Kilpa, sere!
Iškiši pro ją širdį...
Ir smaugia.

ხის მონოლოგი

მტკივა სახსრები,
ოცდაათი მაქვს მაჯისცემა ნოემბერივით,
ვანელებ სუნთქვას,
წყდება ჩემი ფოტოსინთეზი...
არ ვეუბნები მაფშალიებს, -
ზამთრის სუნი აქვს ხეობაში ჩაწოლილ ჰაერს, -
დათოვს...

სოხუმი

”ახლაც კი,
როცა დავსეირნობ ამ ქალაქში,
დედისთვის მინდა მქონდეს ხელი ჩაკიდებული”.
(შოთა იათაშვილი, ”ჩემი ქალაქების ჰაიკუ“)

შემოდგომაზე,
როცა ჩემი ქალაქი დანადმულ გზაჯვარედინს დაემსგავსა,
ვიგრძენი როგორ გამიშვა ხელი დედამ
და დაფეთებულ თოლიებს შეერია.

მას შემდეგ ვდგავარ
ცადაწვდილი მკლავით —
ღამეში.

კარდიოგრამა

კავკასიონის მწვერვალებს მიუყვება
ჩემი კარდიოგრამა.
რამდენიმე ამოვარდნა მაქვს -
უშბა,
თეთნულდი,
მყინვარწვერი;
იშემიის ნიშნები -

MEDŽIO MONOLOGAS

Gelia man sąnarius,
Mano pulsas kaip lapkričio – trisdešimt dūžių,
Kvėpuoju lėčiau,
Mano fotosintezė baigiasi...
Nesakau lakštingaloms, kad
Slėnyje nugulęs oras kvepia žiema –
Snigs...

SUCHUMIS

*Net dabar,
Kai vaikštau po šį miestą,
Noriu, kad mama laikytų mane už rankos*
Šota Jatašvilis, „Mano miestų haiku“

Rudenį,
Kai mano miestas buvo lyg užminuota kryžkelė,
Pajutau, kaip mama paleidžia mano ranką
Ir ištirpsta tarp išgąsdintų žuvėdrų.

Nuo tada stoviu
Iškėlęs ranką į dangų –
Naktyje.

KARDIOGRAMA

Mano kardiograma
Atkartoja Kaukazo viršukalnes.
Keletas nuolydžių –
Ušba,
Tetnuldis,
Kazbekas;
Išemijos požymiai –

როკი და საკენი.
წლების წინ ნაინფარქტალი - იალბუზი.

მინდერის ზამბახი ვარ;
მეც მიყვარხარ,
მაგრამ შენი ფენის ხმა
მიხშირებს მაჯისცემას.
ნუ მომწყვეტ,
ხომ ხედავ,
შენს ლარნაკს
ნაფოტად არ ვეყოფი...

*

ყოველთვის მასწრებს გაზაფხული,
პირველ იებს დებს
დედაჩემის სასაფლაოზე.

სარკეები

დაცლილი ჰოლი.
დიდ სარკეებში ვირეკლები
მარჯვნივ და მარცხნივ.
ვიცოდე მაინც,
რომელში ვარ უფრო ნამდვილი?..
შენ არ ითვლები,
შენი თვალების სარკეებში
ნეკერჩხალს ვგავარ,
მეყსეულად ფოთლებშემოცლილს.

Rokis ir Sakeni.
Elbruso kalnas – kadaise patirtas infarktas.

Esu vilkdalgis,
Myliu tave,
Bet tavo žingsnių garsas
Verčia plakt mano širdį greičiau.
Neskink manęs,
Juk supranti?
Aš netinku būti skiedra
Tavo vazoje...

*

Kiekvienąkart pavasaris mane aplenkia
Pirmosiomis žibutėmis nuklodamas
Mano motinos kapą.

VEIDRODŽIAI

Tuščia salė.
Dideliuose veidrodžiuose atsispindžiu
Iš kairės ir dešinės.
Jei bent žinočiau,
Kuriame iš jų esu tikresnis?..
Kalbu ne apie tave –
Tavo akių veidrodžiuose
Aš tarsi klevas,
Staiga numetęs lapus.

ქარი და წითელი ვაგონები

როგორ მიეყვარს ჩვენი ოთახის მუდმივი არეულობა,
როცა საფერფლე სააბაზანოშია,
თაბახის ფურცლები საწოლქვეშ
და ლუდის ბოთლები გაფუჭებული ტელევიზორის თავზე
და ფანჯრიდან მოჩანს დაბოლილი ღრუბელი და
ჩვენ ვუსმენთ ბლუზს
და გვკიდია ქარი,
რომელიც უბერავს ხშირად
ვერეს დინების მიმართულებით -
ხიდისკენ -
და ჯდება საბაგირო გზის წითელ ვაგონებში.
ახლა იქ მხოლოდ ქარი სახლობს,
და მონუცი მეზაგირე,
რომელმაც სამხრეთის სადგური იშვილა,
გლოვობს თვალდათხრილ ჯიხურს,
(რომელსაც ზაფხულის სიცხისგან გათანგული
ხვლიკები აფარებენ თავს)
და კიბეებთან ყიდის მზესუმზირას და დაეძებს ბავშვებს,
რომლებიც მშობლებმა წაიყვანეს ზღვაზე ან სოფელში,
(არდადეგებზე)
და ზღვაც ისე შორია ახლა,
რომ ვერცერთი მდინარე ვერ მიდის მასთან,
რადგან იბრუნეს პირი მდინარეებმა და
შეგვატოვეს ქარს,
რომელიც წითელ ვაგონებში ცხოვრობს
და უსტვენს.

ნაშეილები მინიმა

ასე ვიფიქრე:

მეც დამიტოვოს, იქნებ, ვინმემ ჭიშკართან შვილი -
ბიჭი ან გოგო...

VĖJAS IR RAUDONI VAGONAI

Kaip aš myliu amžiną mūsų kambario netvarką,
Kai peleninė vonios kambary,
Popieriaus lapai – po lova,
Alaus buteliai – ant sugedusio televizoriaus,
O pro langą matyti apkvaitęs debesis,
Mudu klausomės bliuzo,
Ir nusišvilpt mums ant vėjo,
Kuris dažniausiai pučia
Palei Verės upės srovę –
Tilto pusėn –
Ir lipa į lynų keltuvo raudonus vagonus.
Dabar juose vėjas ir tegyvena.
O senas keltininkas,
Įsivaikinęs Pietinę stotį,
Sielvartauja dėl sukiužusios savo būdelės
(Kurioje iškankinti vasaros karščio slepias driežai)
Ir dabar prie laiptų jis parduoda saulėgrąžas, dairois vaikų,
Tėvai išvežiojo juos prie jūros arba į kaimą
(Atostogauti),
O ir jūra dabar taip toli,
Kad nė viena upė jos nepasiekia,
Nes upės nusisuko nuo mūsų
Ir paliko mus vėjui,
Kuris gyvena raudonuos vagonuos
Ir švilpia.

ĮVAIKINTA MINIMA

Taigi pamaniau:
Gal kas nors galėtų ir man palikt prie vartelių vaikutį,
Berniuką, o galbūt mergaitę...

მკრეხელობაა, ვიცი, მაგრამ
ასე ვიფიქრე!..

მერე ამაზეც გამეღიმა -
სად მაქვს ჭიშკარი?!

*

Hotel „Baltia“

შეგრძნება: თითქოს დაეცი და ფეხზე ვერ დგები,
ზღვა კი ბლანტია,
სულში - ნისლი და დამსხვრეული აისბერგები.
იქ, სადაც ცივი პოლუსია,
ჩრდილები დგამენ წარმოდგენებს.
(არც ცა და მიწა გაუძიჯნავს ვინმეს ტიხრებით)
მე და შენ, როგორც დღე და ღამე,
თუ ერთმანეთში გადავდივართ,
ისევ ვიყრებით...

ჩემს აივანზე

ბედნიერი ვარ -
ჩემს აივანზე ბელურებმა დაიდეს ბინა,
ღამით სძინავთ,
დღისით ჭყვიან -
რა მარტივია!..
ერთბაშად ოთხი შეილის მამა მგონია თავი.
არადა, წავლენ ბელურებიც,
მათ ხომ ფრთები აქვთ...
ასეც რომ არა,
შვილებს სჩვევიათ...

Žinau, ši mintis – šventvagystė,
Bet pagalvoju taip!..

Šyptelėjau tada prisiminęs –
O kurgi tie mano varteliai?!

*

Viešbutis „Baltija“.
Jausmas: lyg būtum parkritęs ir nebepajėgtum atsistoti,
O jūra tiršta,
Sieloje – rūkas ir ledkalniai sudaužyti.
Ten, kur ašigalis,
Šešėliai rodo vaidinimus.
(Ir niekas aiškia riba neatskyrė dangaus ir žemės.)
Tu ir aš, kaip diena ir naktis,
Jei ir įsiliejame vienas į kitą,
Vis tiek išsiskiriam...

MANO BALKONE

Aš laimingas –
Žvirbliai mano balkone susisuko lizdą,
Naktimis jie miega,
Čirškia, kai diena, –
Kaip paprasta!
Regis, išsyk esu ketverto vaikų tėvas.
Bet žvirbliai išskris –
Jie sparnuoti...
Net jei nebūtų –
Vaikams taip įprasta...

პაციფისტური მისტერია

პირველი რიგი -

მუხლამდე თეთრი ფეხსაცმელი ჩაუცვამთ ფიჭვებს.

მიმოაქვს ნიაფს ათასფერი ყვავილის მტვერი -

კამუფლიაჟი.

გალმაა მტერი -

წიწვიანი ლეგიონები,

აქაც თეთრებში მხედრები და მეწინავენი...

მოჩანს ღამეში გზატკეცილი,

როგორც ტყის გულში ჩაგდებული თეთრი მანდილი.

„- იქნება ომი?

- არა!

- იქნება ომი?

- არა!

- იქნება ომი?

- არა!“

ძველბერძნული

ხელმეორედ ჩავძირე გემი,

საკვირველი მანქანებით რომ ნაპირზე ამოვათრიე

და შენი სახელი დავარქვი.

მისი ნამდვილი სახელი მარილიანმა წყალმა წაშალა
და დრომ.

კვიპროსიდან დელფოსში თუ მიცურავდა იგი -

სანულებლებით და ამფორებით საესე.

მის ქიმზე იდგა განთიადი, ანუ ეოსი,

კიჩოზე - ბინდი...

მერე ეს ორი

რვალის სამკაპზე წამოაგო პოსეიდონმა,

ამფორები გადარჩა მხოლოდ.

PACIFISTINĖ MISTERIJA

Pirma eilė –
Pušys avi baltus batus ligi kelių.
Lengvas vėjas nešioja margaspalves žiedadulkes –
kamufliuotą.
Kitapus – priešas,
Legionas spygliuočių,
Ir čia baltai apsitaęs raiteliai, ir tie pirmoje eilėje...

Baltuoja naktį plentas,
Lyg skepeta, numesta vidur miško.

– Ar bus karas?
– Ne!
– Ar bus karas?
– Ne!
– Ar bus karas?
– Ne!..

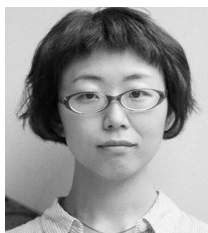
SENOVĖS GRAIKŲ

Ir vėl paskandinau laivą,
Kurį keisčiausiais mechanizmais ištraukiau į krantą
Ir pavadinau tavo vardu.
Laikas ir sūrūs vandenys nutrynė jo
Tikrąjį vardą.

Galbūt jis plaukė iš Kipro į Delfus –
Pilnas prieskonių, pilnas amforų.
Laivo prieky puikavos aušra, arba Eos,
Laivūgaly – sutema...
Paskui jas abi
Trišakiu savo Poseidonas pamovė,
Teišliko vien amforas.

მოგიპატიჟე,
გაგასინჯე ღმერთების ღვინო.
შენ,
ნამთვრალემა,
ამფორები დაფშენი კაჟით!..
რატომ ან რისთვის?!

ნეტა ჩვენ შორის ყოფილიყო ათობით მილი
და,
როგორც პირველ მარათონელს,
გული ნაღმივით გამსკდომოდა
ზედ შენს ჭიშკართან.

Sayaka Osaki
(JAPAN)

Sayaka Osaki (b.1982) lives and works in Tokyo, Japan. She was featured in the journal *Yuriika* (Eureka) as one of the newest, rising stars of the Japanese poetic world in 2011. Her second collection of poetry, *Yubisasukotoga dekinai* (Can't be pointed out), was awarded the 19th Chuya-Nakarhara Prize in 2014. Her works are known for their use of ordinary words and a myth-like vision of the world. Besides starting various series of essays and a linked poem, she is now working on her first book for children.

指差すことができない 大崎清夏

境界線をきめる協議が
きょうもいたるところにあって
健康には定義がなくなった
吸収してもくるしい
排泄してもくるしい
だからたのしい気持ちで

Aš pakviečiau tave
Ragauti dievų vyno.

Tu

Apgirtęs

Titnagu sukūlei visas amforas!..

Kodėl ir už ką?!

Verčiau mus skirtų dešimtys mylių

Ir kaip pirmojo maratono bėgikui

Man plyštų širdis

Prie pat tavo vartų.

VERTĖ VYTAUTAS STANKUS

Sajaka *Osaki*
(JAPONIJA)

Sajaka Osaki (g. 1982) gyvena ir dirba Tokijuje. Žurnale *Juriika* („Eureka“)

2011 m. pavadinta viena iš kylančių naujosios japonų poezijos žvaigždžių. Antroji jos poezijos knyga 2014 m. apdovanota Čiujos-Nakarharos premija. Jos poezijai būdinga kasdieniška kalba ir mitologiška pasaulėjauta. Rašo esė, rengia knygą vaikams.

NEGALIMA RODYTI PIRŠTAIS

Šiandien vėl vyksta

Pasitarimai valstybių sienoms nustatyti

Tačiau sveikatos reikalai niekam nerūpi

Suvokti tai kankinamai sunku

Atmesti tai kankinamai sunku

Puikios nuotaikos lydimi

働くしかなかった
ごつごつした岩場に生える
黒髪のような海藻をはがして
それを食べたり
売ったりしながら
女の子たちは笑っている
病をえるのは嬉しいこと
血の色を見るのは嬉しいこと
夕陽の濁流や包丁の束に
白い脚で跳びまわる立ち仕事・風土記・風俗
規則正しい人の心拍数がみだれて
あなたは右手の親指をもちあげる
明日来てください
声を聞きたいから来てください
なにか物語をしてください
ひとりて困っちゃいました
勤めあげもせず
添いとげもせず
果たしあうこともなく
母性本能のほんやりと
逃走本能の忘れっぽさを併せて
いつもかうかしていた気がする
しわくちゃですけど
見てくださいこの肌理を
毛穴の小ささを見てください
そうです
自慢なのです
この島の女の子の
新しい健康の定義です
たのしい気持ちの労働です
ようやく禁止が解かれた
石油ストーブの臭い
ビールも少しは飲みます
でもチーズは若い子のものね
あたしも大好き
あはは、ふふふふふ。
黄色いくちばしの渡り鳥
絶滅したかしていないか

Mes nuolat esame pasinėrę vien tik į darbą
Plėšiamo tvirtas ir lanksčias
Tarsi juodi plaukai į uolas įkibusias jūržoles
O jas valgančios
Jas parduodančios
Merginos vis kikeną į saują
Mes džiaugiamės kai atsiduriame ligos patale
Mes džiaugiamės kai pamatome kraują
Besileidžiančioje vakaro saulėje ar ant didžiojo virtuvinio peilio kriaunų
Baltos kojos šoka ir trypia tarsi nužengusios iš senųjų analų
Ramiai plakusi širdis išsimuša iš ritmo
O tu pakeli aukštyn dešinę ranką su ištiestu nykščiu
Ateik rytoj
Ateik nes noriu išgirsti tavo balsą
Prašau papasakok kokią istoriją
Vienam būti labai bloga
Aš negaliu susitvarkyti su darbu
Aš negaliu susikurti šeimyninio gyvenimo
Aš negaliu kautis dvikovose
Atrodo kad viskas prarado ribas
Kartu su išblaškytais moteriškais instinktais
Ir užmirštais savisaugos instinktais
Viskas suglamžyta
Bet pažiūrėk į savo odos ornamentus
Pažiūrėk kokios mažutės yra poros, kur plaukas išauga
Taip yra
Tai pasididžiavimas
Šios salos merginos
Naujai žiūri į sveikatos apsaugą
Ir gerai nusiteikusios atlieka pavestus darbus
Pagaliau draudimai atšaukti
Žibalinės krosnelės kvapas
Gurkšnelis alaus
Sūris tik nesubrendėliams

誰にもわからないじゃないの
隠れているだけかもしれない
海女の手が届かないところのウニみたいに
もうここへ嫁に来て六〇年になりますから
災難、運命、幸せです
選ぶってことがないのです
あのひともおともだち
ここのひとはみんなおともだち
海の神様にお祈りするとき
神様の顔がはっきり見える
その顔は波や泡で成っていて
指差すことができない
肌理の下であなたの血は
筋状には流れないで
ひげ根のように
ガムランのように
岩場の日暮れにしみわたる

うるさい動物 大崎清夏

言葉を信じるな
「青い大空」を信じるな
「輝く大地」を信じるな
「希望の光」を信じるな
わたしはうるさい動物である
わたしは絶えずおしゃべりしながら歩行する動物である
わたしの見た光景はわたしにしか語ることができないのではない
あなたの見た光景はあなたにしか語ることができないのではない
言葉は嘘つきで夢見がちだ
臆病で出たがりだ

Nors man irgi patinka
A-ha-ha uch uch uch uch
Praskrendantys paukščiai geltonais snapais
Yra pasmerkti sunaikinimui
Bet ar kas nors tai supranta
Tikriausiai jie slepiasi tarsi jūrų ežiai
Nardytojoms nepasiekiamose vietose
Jau 60 metų praėjo nuo tada kai aš čia atitekėjau
Nelaimė likimas džiaugsmas
Pasirinkti nebuvo iš ko
Tie žmonės mano draugai
Visi šitie žmonės yra mano draugai
Kai meldžiuosi jūros dievybei
Aiškiai matau jos veidą
Veidą iš bangų ir purslų
Į jį negalima rodyti pirštais
Po oda tavo kraujas
Neteka tiesiai
Jis skverbiasi į saulėlydį uolose
Tarsi skaidulų šaknys
Lyg gamelano garsai

ĮKYRUS GYVULYS

Netikiu žodžiais
Netikiu „žydrų dangumi“
Netikiu „klestinčia šalimi“
Netikiu „vilties šviesa“
Aš esu įkyrus gyvulys
Aš esu be perstojo plepantis vaikščiojantis gyvulys
Aš nebūtinai turiu kalbėti tik apie tai ką matau
Tu nebūtinai turi kalbėti tik apie tai ką matai
Žodžiai melagiai žodžiai svajotojai

理想ばかり立派で何にも出来ない
言葉は何の力も持っていない
言葉にできることは何にもない
だから、言葉を信じるな

うるさい動物には二億年前のパンゲアの分裂が見える
一万年前のビルマの洞窟に描かれた炎が見える
四〇〇年前の江戸じゅうの川の汚さが見える
六〇年前に二〇代だった杉山千代の不器用な恋愛が見える
クレーの天使が東京の空の雲間に見える
武蔵野の山あいにかフカの城が見える

言葉を信じるな
政治家の言葉を信じるな
デモ隊の言葉を信じるな
病人の言葉を信じるな
先生の言葉を信じるな
おんなの言葉を信じるな
武士の言葉を信じるな
セレブリティの言葉を信じるな
労働者の言葉を信じるな
わたしの言葉を信じるな

世界中のだれもが被災している
世界中のだれもが罹患している
世界中のだれもが発症している
世界中のだれもが感染している
言葉を信じるな

うるさい動物が都市に分布する
家賃がかかる
食費がかかる
光熱費がかかる
音楽が要る
思想が要る
言葉が要る
ひとつ欠ければ体調を崩す
熱が出る

Žodžiai bailiai
Jie tik idealas negebantys nieko atlikti
Žodžiai neturi jokių galių
Žodžiai negali nieko padaryti
Todėl aš netikiu žodžiais

Įkyrus gyvulys galėjo matyti kaip prieš
du šimtus milijonų metų atsiskyrė Pangėjos žemynas
Galėjo matyti kaip Birmos olose prieš
dešimt tūkstančių metų buvo nupiešta liepsna
Galėjo matyti kokia šiukšlina buvo upė Edo mieste prieš 400 metų
Galėjo matyti kaip prieš 60 metų dvidešimtmetis
poetas Sugijama Čijo dar buvo nepatyręs meilėje
Galėjo matyti virš Tokijo tarp debesų Klė angelą
Galėjo matyti Kafkos pilį Musašino kalnuose

Netikiu žodžiais
Netikiu politikų žodžiais
Netikiu protestuotojų minios žodžiais
Netikiu sergančiųjų žodžiais
Netikiu mokytojų žodžiais
Netikiu moterų žodžiais
Netikiu karių žodžiais
Netikiu garsenybių žodžiais
Netikiu darbininkų žodžiais
Netikiu savo žodžiais
Kiekvienas pasaulyje yra nukentėjęs
Kiekvienas pasaulyje yra užkrėstasis venerine liga
Kiekvienas pasaulyje yra kuo nors sergantis
Kiekvienas pasaulyje yra infekuotasis
Netikiu žodžiais

Įkyrus gyvulys išsisklaidęs po miestus
Kainuoja būsto nuoma
Kainuoja maistas

けれど、薬を信じるな
巫女を信じるな
歌手を信じるな
資本主義を信じるな
キリスト教を信じるな
世界市民を信じるな
愛と勇気を信じるな
耳を、ふさぐな

わたしはうるさい動物である
ふるさとのなまりなくせし動物である
モカコーヒーは、かくまで苦し！
わたしはうるさい動物である
死ぬまでうるさい動物である

※寺山修司の短歌からの引用箇所があります。

言葉は人間がさいしょに被る震災です。言葉は人間が毎日受けつづけている暴力です。被災し、暴力をふるわれて、黙っていることができずに、赤んぼうは言葉を喋り始めます。誰かの言葉はそのまま、誰かの被災のかたちです。何から何までが「今回の震災」なのか、わたしはずっと、わからずにいます。

Kainuoja elektra ir šildymas
 Reikia pinigų muzikai
 Reikia pinigų filosofijai
 Reikia pinigų žodžiams
 Be jų mūsų kūnus apima apatija
 Pakyla temperatūra

Tačiau aš netikiu vaistais
 Netikiu būrėjomis
 Netikiu dainininkais
 Netikiu kapitalizmu
 Netikiu krikščionybe
 Netikiu pasaulio žmonėmis
 Netikiu meile ir drąsa
 Neužsikimškite ausų

Aš esu įkyrus gyvulys
 Gyvulys atsisakęs gimtosios tarmės
 Bjaurusit kavos mokus pupelės
 Aš esu įkyrus gyvulys
 Ir būsiu juo iki mirties

Tekste panaudotos citatos iš poeto Šiudži Terajama (Shuji Terayama) eilėraščio.

Autorės pastaba:

„Žodžiai yra tas didysis sukrėtimas, kurį pirmiausia patiria žmonės. Žodžiai yra ta brutaliųjų jėga, kuri lydi žmogų kiekvieną dieną. Nuo kūdikystės, kai tik pradeda kalbėti, vaikas neturi galimybės pabūti tyloje, jį nuolat lydi baimė patirti agresiją. Jis tik atkartoja kažkieno pasakytus žodžius. Tai yra sukrėtimo esmė. Dėl to aš visiškai nesuprantu, kur prasideda ir kur baigiasi „sukrėtimas.“

Vertėjo pastabos:

Pangėja – superkontinentas, egzistavęs paleozojaus ir mezozojaus eroze.
 Edo miestas, Edas – senasis Tokijo pavadinimas, vartotas iki 1868 m.
 Paulis Klė (Paul Klee, 1879–1940) – Vokietijos–Šveicarijos tapytojas, grafikas ir dailės teoretikas. Konstruktyvizmo ir abstrakcionizmo atstovas.
 Musašino kalnai (*Musashino*) – kalnų grandinė į vakarus nuo Tokijo. Joje yra garsusis Fudži kalnas.

VERTĖ VYTAUTAS DUMČIUS

Donatas *Petrošius*

(LIETUVA)

Gimė 1978 m. Bijotuose, Vakarų Lietuvoje. Vilniaus pedagoginiame universitete studijavo literatūrologiją. Išleido 2 poezijos ir 1 esė rinkinį. Jo kūryba versta į keliolika kalbų. Vis dažniau rašo tarmiškai (pietų žemaičių tarme), šiuo metu domisi kraštotyra, sportu ir kvantine fizika.

BUS DAR NE VIENAS

Kaip žmonės atšventėm dar vieną tūkstantmetį.
Kai moterys išėjo namo, baubėm kaip gyvuliai.
Gyvuliai tamsoje pririšti atitarė kaip saviškiai.
Muziejus buvo neužrakintas. Kišom galvas
iš eilės į Baublį, į tūkstančio metų talpos tuštumą.
Pajutom kaip prašvilpia skersvėjais nugyventi metai,
kaip atlikęs laikas rimsta, kaip blizga mūsų pasiutimas.
Kaip nematoma laiko adata braižo juodą laiko vinilą.
Va iš kur taip smagu, nors muzikos niekas neužsakė.

Buvom taip įsilę, kad galėjom galvas guldyti –
atsilaikytumėme, net jei kryžiuočiai, net jei švedai, net jei
maskoliai vėl, net jei Napoleono vokiečiai vogti mūsų
tabakinių ir ietgalių, – atsilaikysim, kiek reikės: susėdę
aplink didįjį stalą kilnojom čierkas – už ateinančias pergales
avansu. Pylėm ugninį vandenį kiekvienas į savo baublius,
kuriuose dar ne tokių istorijų prikaišiota: noksta kaip kumpiai
ant šalto dūmo – kad neperdžiūtų šimtagramė po šimtagramės –
dar bus ką minėti – kuo toliau, tuo svarbiau viską minėti –
tokie mūsų papročiai – esam ne sykį geroškai padauginę –

Donatas *Petrošius*
(LITHUANIA)

Donatas Petrošius was born in Bijotai, western Lithuania, in 1978. He studied literature at Vilnius Pedagogical University. He has published two collections of poetry and one of essays. His work has been translated into several languages. More and more often, he now writes in dialect (Southern Samogitian). His present interests include local lore, sports, and quantum physics.

THERE WILL BE MORE THAN ONE

We celebrated another thousand years like people.
When the women went home, we bellowed like beasts.
The beasts, tied up in the dark, matched us in one chorus.
The museum was unlocked. We stuck our heads
into the hollow tree, into the empty space of a thousand years.
We could feel the crosswind blow like the years of our lives,
feeling time take a rest, our madness shine, we felt
time's unseen needle scratch the black vinyl of time.
That's the fun of it, though none of us requested the music.

We were so fired up that we could've made heads roll –
yes, we'd hold out even if the Teutonic Knights, the Swedes,
or the Muscovites came again, or even if Napoleon's Germans
came to steal our snuff-boxes and spearheads – we'd hold out
as required; so we sat around a grand-looking table lifting shot glasses
for the coming victory. We poured the burning water into our
hollow trunks that hide even more histories – maturing like hams
in cold smokehouses, so as not to over-dry – shot by shot
we'll have what to toast – the farther we go the more important to toast –
such are our customs – it's not the first time we'd had so much –

iš to aiškiausio žinojimo: bus dar ne vienas tūkstantis,
iš tokio nirtaus džiaugsmo, kad glėby niekaip nesuturėsi –

kuo ilgiau šį vakarą išsilaikysime virš stalo, tuo
daugiau tūkstančių susipilsim į savo baublius – pilk
nepylęs, malkų sausų visada rasis – dar ne tokią
ugnį užkursim – bus dar ne vienas tūkstantmetis.

FUTBOLO D

vos tik gauni kamuolį, tuoj ir šaukia:
nugara! nugara! turi nugarą!
svarbiau pačiam nepapulti į savo vaizduotės
spąstus – esą pats futbolo dievas metalo grifais
slysta į tave kojomis į priekį – tuomet tik viena
iš dviejų – arba tu išneši kamuolį, arba tave
išneš sezoniškai medėjančiomis kojomis

vos tik išėini pasitikti kokio krašto saugo
artėjančio priešiškos spalvos marškinėliais,
tuoj išgirsti saviškius choru šaukiančius –
nešok! nešok! arba – neduok suktis!
įsmeik žvilgsnį į kamuolį; nesiklausyk:
jei paklusi chorui, jei pasiduosi panikai,
baimės akys taps didesnės už švieslenčių
nulius – aptems vaizdas, lįs įvarčių alkanos
vilčių nepateisinusių legionierių šmėklos

jei pavyks – ir tu vieną kartą pabėgsi, suspėsi
atlikti perdavimą; kitą kartą tave apibėgs –
kamuolys suvaikščios siennele – nespėsi
nuskinti ar pastumti ant pražangos ribos;
vidurio saugai šauks iki užkimimo: varyk,
varyk per kojas – už pirmą raudonos niekada
negausi! mane neša į priekį viltis, kad

from such clear understanding: there will be more than one millennium,
to come – from such fierce joy, no one will be able to hold it all in –

but the longer we hold out above the table, the more
millennia we pour into our hollow trunks – pour
or don't pour, there will always be dry logs – such
a fire we'll build – there will be more than one millennium to come.

D LEAGUE FOOTBALL

as soon as you get the ball they're yelling:
man on! man on! behind you! and it's best
not to fall into your imagination's trap –
thinking the football god himself is sliding into your legs
with his metal cleats upraised – there is only one
option here out of two – you dribble away, or
they stretcher you off, season by season

soon enough, though, you meet a winger
coming at you with the opposition's colors,
and you hear the choir of your side shouting –
dribble! dribble! or – don't let him turn!
but just watch the ball, don't heed what they say:
if you listen to the choir, if you give in to panic,
fear will make your eyes bigger than the scoreboard's
zeros, and the scene will grow dark with the ghosts
of legionnaires, hungry for goals, their hopes betrayed

if it works – one time you get away, managing
to make a pass; another time they'll dribble around you –
run a give and go as the ball zips past – you'll fail to steal it
or push the man over, playing within the border of the rules;
the central defenders will shout until horse: take him out,
take out his legs, you won't get a red-card for the first
offense! and the hope that I won't get it leads me on –

negausiu, – mus vienija tikėjimas, kad
niekada nuo nieko negausim

bet stačiame šlaite stovės didieji medžiai,
skaičiuosiantys tavo naudingumo koeficientą,
sureikšminiantys kiekvieną klaidą iki begalybės,
niekada nepasakysiantys nė vieno gero žodžio –
geri žodžiai aikštėse nesimėto, dievai juos nuryja
nepravėrę burnų – tarsi vėjui dvelktelejus
atsargiai sujuda medžių vainikai, kur tarp šakų
ošia rūškani, nuo kojų nusivarę senų laikų futbolo
dievai, palikę savo aprūdijusius grifus,
įsipainiojusius vartų tinkluose, tokie gyvi
kolektyvinėje sąmonėje ir youtube archyvuose –

rodos, ką tik,
neuždarę skerso –
paties geriausio –
mirtino perdavimo

GIRTUOKLIO STILIUS

Niekas nepastebėjo, kada pradėjau gerti. O po to,
kai viską mečiau, visi aplink buvo tokie nusitašę, kad
jiems jau buvo vis vien – mūsų bendravimo pobūdis
nusistovėjęs: tikri kaimo girtuokliai ir aš, dar netikras,
nusižiūrėjęs judesius ir gestų kalbą iš seno kinų
gamybos kung fu bojevyko ir vietinės faunos, kuri
per visą gorbačiovinės blaivybės vają pratūnojo tarp
rūdijančių konservų skardinių ir žalių nesuperkamų
vaisvynio butelių praėjusių karų artilerijos išmuštose
duobėse Norberto Paškevičiaus parke – gludindami
savo kovų techniką, remontuodami traktorius, kurie
vieninteliai toje epochoje buvo galingesni už žmogų
ir degtinę kartu paėmus

this hope binds us together, hope that we won't get it
for anything, anytime

but on the steep slope there will always be ancient trees
calculating your performance coefficient,
giving meaning to every mistake you make, up to infinity,
never saying a single positive word –
positive words have no place on the pitch, the gods
swallow them without so much as opening their mouths –
the tree tops flutter as if with a breeze, and branches rustle
with gloomy football divinities from the old days
on run-down legs – having left their rusty cleats
tangled up in goalpost netting, they continue to live
in the collective consciousness, in the youtube archives –

it looks as if they left
the cross unguarded –
it's divine –
the deadliest pass

DRUNKEN STYLE

Nobody noticed when I started drinking. After that,
when I gave it up, everyone around was so wasted
that it was all the same to them – our mode of being
was set, a bunch of genuine country drunks and me –
not yet genuine – but studying the movements and sign language
of Chinese kung fu fighters of old, and local fauna as well, who
through all of Gorbachev's sobriety campaign hid out
among rusted cans of conserves and green un-refundable
fruit-wine bottles in the holes of Norbert Paškevičius park
that were blown out by artillery during the last war – they polished
their fighting techniques and repaired tractors which
where the only things of that era stronger than the sum
of a man and his vodka

ne taip paprasta, kaip gali iš šalies pasirodyti, su velnio
lašais prisišaukti velnią, kad, kai krisi, praleidęs smūgį,
nelabasis pagalvę pakištų, kad sušvilpus pritykintų
ir atluptų tave nuo dangos, kad duotų pauostyti amoniako,
kad pastatytų ant kojų antram raundui

nieko nesakau – bjaurus tas stilius; garbingiau užvis būtų
įvaldyti drakono stilių, bet tai ne vaikų žaidimai: jei nori
atryti ugnį, reikia pratintis gerti anodiją, kitaip sakant –
eterį: reikia visai kitų vidinių parametrų; kad ir kaip
žavėjaisi Briusu Li, drakono stilius – ne man; kaip ir gyvatės
stilius – ne man; tigro – ne man; gervės – ne man; ir buivolo.
Gal dar avino stilius, bet tas tėra atvirkščia girtuoklio stiliaus
atmaina: avinai daug geria, bet stengiasi atrodyti blaivūs –
tas neišsina jiems – nenusileidžia dėl niekų ir yra labai
nelankstūs, treniruojami galva į sieną – dėl to ir pasirinkau
girtuoklio stilių: būti vienaip, atrodyti kitaip –

šlitinėti aplink krautuvę prisipylęs vandens į degtinės
butelį: ir neprašykit, neduosiu; pabandysit atimti, tada –
į žemę, šukės į šalis; tada ir išsiaiškinsim, kieno galva
geriau ant stuburo laikosi, kieno mokykla ant
aukštesnio kalno sumūryta, kieno mokytojų burnos
sausesnės

KIEKVIENAS POETAS YRA NEIŠSIPILDŽIUSI ROKO GRUPĖ

tai aišku pirmiausia būčiau būgnininkas
staigiantis būgnininkas iš juodojo metalo subkultūros
vanočiau per kraupiai nublizgintas lėkštes
tarsi prisuktas medvaržčiais prie taburetės
o visi tie etatiniai mūsų parapijos
satanistai būtų šventiškai pakraupę
išsikarpyčiau indėniškas poringes
iš senų nurašytų nacionalinės geografijos žurnalų

it's not so simple, though, as it might seem from outside –
to call the devil with devil's tears (vodka), so that when you fall,
having let through a blow, the evil one puts a pillow under you
and slinks up at the whistle to peel you off the floor, giving you
a sniff to put you on your feet for round two

There's nothing I can say – it's a horrible style; it would be more honorable
to master dragon style, but that's no child's game: if you want
to breathe fire, you have to practice drinking anodyne – in other words,
ether: you need completely different internal parameters; as much as I loved
Bruce Lee, his dragon style – it's not for me; the same with snake style –
not for me; tiger – not for me; heron – not for me; nor buffalo.
Maybe ram style, but that's just the other side of the drunken style coin:
rams drink a lot but try to look sober – it doesn't work out – inflexible,
they don't give for anything, banging their heads against the wall – that's why
I chose drunken style, to be one way while looking as if you are another –

staggering around the store with water in a vodka bottle:
don't ask, you won't get any; try and take it, then –
on the ground, shards all around; we'll have it out and see
whose head stands more firmly on his spine, whose school
is built on higher ground, whose teachers' mouths
are more dry

EVERY POET IS A FAILED ROCK GROUP

first off, no doubt, I would be a drummer,
a howling drummer from black metal subculture:
I would flog the dreadful, shiny plates
as if I were screwed to the stool with bolts,
then all the regular satanists of our parish
would feel the holy horror, and from old,
discarded National Geographic magazines
I would cut out Native American tales

ir pavaryčiau ir jokių ten
eilėraščių tik mintinai iškalėti tekstai

be bosinės nėra tvarkos be tvarkos chaoso
nesusigaudysi įsivaizduodavau kapojų ritmus riešo kirvuku
mėtau grubiosios popkultūros mėsgalius nuo scenos
rausviems publikos nasrams o kaip kitaip
sustyguosi visą šitą festivalinę
bepročių šaiką juk turi kas nors
tampyti atsakomybės girnapusę parištą
po kaklu šiaip tai nenorėčiau būti bosistu bet
kur dingsi iš reikalo
kartais pabūnu dar blogiau

būčiau gitaristas kuris jokių baladžių jokių
bliuzų jokių rokenrolų nė nesvajokit čia jums
ne pageidavimų koncertas eičiau miegoti
pasisiuskit reguliariai dešimtą vakaro jokių
jausmų jokių svaigalų nei į-rašymų tik gryniesi
sapnai kai jų nesikėsini niekingai atvertinėti į
poezijas rytais geriau atsimeni kad miegojai
o ko daugiau reikia užsibarikaduočiau
garaže ir pielyčiau grandžą pakol neatsivožtų
iš paauglystės metalo laužo krūvos ir
nirvanos apsišovėlis Kobainas

jei būčiau roko grupė o ne
šiaip kalbantis galva

būtų kur kas
smagiau gyventi gražiau galėčiau duoti į snukį tada
kada noriu o ne tada kai labai reikia
kaip yra dabar galėčiau
duoti gėlių visoms kurių noriu ne tik toms
kurios mane ištveria o kaip yra dabar? o dabar
taip dar nėra bet jau pagaliau galėtų būti ir taip

and shout them out, no poems,
just these texts burned into my heart

but without bass, no order, and without order, chaos:
you get lost, so I imagined chopping out rhythms
with the axe of my wrist, tossing crude popcultural scraps
from the stage into the red jaws of the public,
for what else can one do with this congealed
pack of festive crazies – I mean, someone
has to take responsibility, let the grindstone
hang from my neck, I don't want to be a bassist
but what can you do? – it's what's needed,
and at other times, after all, I can be what is worse

yes, I would be a guitarist who played no ballads, no
blues, no rock and roll – don't even dream about it –
no requests at this concert, no, I would go to sleep
at ten o'clock if it were up to me, to hell with you –
no feelings, no booze, no bootleg recordings, just
pure dreams – as long as you don't intend to be despicable
and open them up to poetry in the mornings in order to remember
that you slept; what more do you need? I would
barricade myself in the garage and blast grunge until
Nirvana's shot-up Cobain would stop rising up
from the piled scraps of metal of my adolescence

if I were a rock group and not just
some talking head, life would be, generally speaking,

more fun: I could bust a nose more beautifully
whenever I felt like it – not just when required,
as things stand right now – I could
give flowers to all the girls I wanted, not just
to those that put up with me; so, how are things right now?
well, now, it's not quite like that, but it may be soon

Ahmed Shafie

(EGYPT)

Ahmed Shafie (poet, fiction writer, translator) – is the author of a poetry collection (*And Other Poems*) (2009) and the novel (*The Creator*, 2013). He has translated Charles Simic, Billy Collins, Lucille Clifton, and an anthology of African-American poems into Arabic. Shafie writes for the poetry translation blog *Aswast men Honak* (Distant Voices), and blogs at *Qera'at Ahmed Shafie*, (Readings of Ahmed Shafie). He works currently as the managing editor of the monthly *A'alam Al Ketab* book review.

1.

رأيت في الحلم نفسي
راجعا من الحرب
ليس حولي سوى الرمل
وهواء أكثر من حاجتي.

لا سلاح في يدي سوى يدي
ولا جرح في جسمي
إلا الذي لا حياة بدونه.

كان واضحا أنني انتصرت
ولم يكن غياب زملائي وفادتي
إلا كغياب العدو

مفهوم طبعا بعد كل حرب
أن المنتصرين والمهزومين جميعا
يكونون أسرى

2.

إحداهن تحفر تحت قدمي.
تريدني ساجدا؟

Achmedas Šafi – poetas, prozininkas ir vertėjas, poezijos rinkinio *ir kiti eilėraščiai* (2009) ir romano *Kūrėjas* (2013) autorius. Į arabų kalbą vertė Charleso Simico, Billy Collinso, Lucille Clifton eilių ir afroamerikiečių poezijos antologiją. Autorius rašo į poezijos vertimų blogą *Aswast men Honak* (Tolimi balsai), taip pat turi savo blogą *Qera'at Ahmed Shafie* (Achmedo Šafi skaitymai). Šiuo metu dirba knygų apžvalgų ir recenzijų mėnraščio *A'alam Al Kitab* vyriausiuoju redaktoriumi.

1.

Regėjau sapne save
Grįžtantį iš karo.
Aplink – vien smėlis,
Ir oro daugiau nei galiu įkvėpti.

Nėra mano rankoje ginklo, tuščia liko ranka.
Nėra žaizdos mano kūne,
Tik ta, be kurios gyvent neįmanoma.

Jau buvo aišku, kad nugalėjau,
Bendražygių ir vadų nebeliko lygiai
Kaip prieš.

Žinoma, juk po kiekvieno karo
Ir nugalėtojai, ir nugalėtieji
Tampa belaisviais.

2.

Viena iš jų rausiasi man po kojomis,
Gal nori, kad pulčiau kniūbsčias?

أم تريدني وحسب؟

إحداهن تحفر
تحفر
إحداهن تحفر تحت قدمي.

الكنز أعلى يا غبية

3.

أمسح النظارة
بالمنديل الورقي
بربطة العنق
بيخار من القهوة وقميصي القطني
أغسلها بالماء وحده
وبالماء والصابون
ولا فائدة

أنت الوسخ أيها العالم

4.

اسمعيني جيدا
أنت امرأة طيبة
ويمكن أن يكون عندك المزيد من الأطفال والأرانب
لكن لا بد أن تغيري هذا الرب الذي تعبدينه

اسمعيني الآن
نعم أنت امرأة جميلة
نعم شعرك مصفف وفستانك مغسول
لكن الطريق طويل إلى المعبد
طويل ومترب
لماذا لا يرسل إليك ربك عربة يجرها ملاكان
أو تمتنعين نهائيا عن المعبد
ولماذا المعبد أصلا؟
أليس في هذا الكوخ امرأة؟

Ar tiesiog manęs geidžia?

Viena iš jų rausiasi,
Rausiasi,
Viena iš jų rausiasi man po kojomis.

Kvaiša, lobis – aukščiau.

3.

Valau savo akinius
Popierine nosine,
Kaklaryšiu,
Kavos garais ir medvilniniais marškiniais,
Plaunu juos vandeniu,
Tada dar muilinu vandeniu.
Bet veltui.

O, pasauli, tu purvinas!

4.

Gerai manęs paklausk! Esi puiki moteris
Ir galėtum turėti daugiau vaikų ir triušių,
Bet privalai pakeisti Dievą, kurį garbini.

Dabar paklausk manęs!
Taip, tu graži moteris,
Taip, tu susišukavusi, suknelė išskalbta,
Bet kelias į šventyklą tolimas,
Ilgas ir dulkėtas.
Kodėl tavo Dievas neatsiunčia tau vežimaičio, traukiamo
dviejų angelų,
Arba kodėl neatsisakai lankyti šventovės?
Ir kam apskritai tau šventovė?
Argi nėra šioje lūšnoje veidrodžio?

5.

مسكين النحات
كلما خطر له خاطر
إذا به حجر

6.

كلما وجدنتني فرحا
بلا سبب
قلت إنني لا بد قد فعلتها
وانتصرت أخيرا
على شيء
كان يعينني أن أنساه

7.

مساكين حقا
الأشرار الذين ماتوا،
كانت مسألة وقت
ونراهم طيبين

8.

لي ذكريات مع امرأة
لم أقابلها بعد
وفي صدري من أظافرها خمشة

9.

هذا قمر العميان والمبصرين
قمري أنا أسود

10.

أعرف لماذا نستعمل الكحول
للجروح

5.

Vargšelis skulptorius,
Vos jam gimusi mintis
Tuoj pat virsta akmeniu.

6.

Kai esu laimingas
Tarsi be priežasties,
Žinau, ištis man pavyko –
Pagaliau įveikiau
Tai,
Ką bergždžiai stengiaus užmiršti.

7.

Ištis vargšai
Mirę nedorėliai.
Tiek tepraėjo laiko
Nuo tada, kai laikėm dorais juos.

8.

Saugau prisiminimus apie moterį,
Kurios dar nesutikau.
Ant krūtinės – jos nagų žymės.

9.

Tai aklujų ir reginčiųjų mėnulis.
Mano mėnulis juodas.

10.

Žinau, kam mums alkoholis.
Žaizdoms.

11.

سطر أخير
وتكتمل الهابكو ..
حتى الهواء ساكن

12.

عن نفسي
أعرف أنه ليس هناك
ورد أبيض
إنما التوق يغلبنا كل حين
إلى سحابة مهما تكن صغيرة
على الأرض

13.

في جيش الأعداء
جنديان
أحدهما سبّحي بحياته
ليعيش الآخر.

في هذه السطور الأربعة
جيش، وأعداء، وجنديان.
في هذه السطور الأربعة
نحن أيضا موجودون.

14.

وأنت سائق على طريق سريع
لا تحاذيه غير صحراء في الجانبين
وترى عشرة عمال
يقيمون طريقا
واضح أنه سوف يصطدم بالجبل
تأكد أن عينيك تخذعانك
هؤلاء ليسوا عمالا

11.

Paskutinė eilutė
Ir haiku bus baigtas...
Net oras aprimo.

12.

Pats
Žinau, nėra ten
Baltų rožių,
Tik kaskart imam ilgėtis
Debesies, kad ir koks mažas būtų
Virš žemės.

13.

Priešų kariuomenėje –
Du kareiviai,
Vienas jų paaukos gyvybę,
Kad kitas gyventų.

Šiose keturiose eilutėse –
Kariuomenė, priešai, du kareiviai.
Šiose keturiose eilutėse
Esam ir mes.

14.

Kai važiuodamas greitkelio,
Supamu vien dykumos,
Pamatai dešimtį darbininkų,
Tiesiančių kelią,
Kuris tikrai eis per kalną,
Įsitikink, ar akys tavęs neklaidina.
Jie nėra darbininkai,

وليسوا عشرة،
هؤلاء أنا،
والجبل حقيقي

15.

تلك البصمة المجهولة
في مسرح الجريمة
يعرف أي مبتدئ أنها لإنسان.
لكن المتمرسون
يحتاجون المزيد:
يحتاجون أن تكون البصمة
لواحد فقط،
يحتاجون ذلك الواحد
أن يكون الجاني،
يحتاجون ذلك الجاني
أن يجعلنا أبرياء.

16

تذكروا يا أصدقائي النبلاء
وأنت تحررون الوطن
أن تتركوا قطعة صغيرة منه
قطعة صغيرة جدا
لن تعوق بناء أقواس النصر
لكنها ستكفي تماما
لكي لا تتوه عن الوطن
روح أبي

17.

هَرَبْتُ قَنِينَةَ للسَّجِينِ
والآن
رشفةً بعد رشفةً
تنفتح أمامه الأبواب

Ir jų ne dešimt,
Jie – tai aš,
Ir kalnas – tikras.

15.

Tas neatpažintas pėdsakas
Nusikaltimo vietoje –
Kiekvienam aišku, kad jis žmogaus.
Bet patyrusiems
To nepakanka:
Reikia, kad pėdsakas būtų
Tik kieno nors vieno,
Reikia, kad tas vienas būtų kaltininkas,
Reikia, kad tas kaltininkas
Išteisintų mus.

159

16.

Atminkit, kilnieji mano draugai,
Kai vaduojate tėvynę,
Palikit neišvaduotą mažą jos lopinėlį,
Visai mažytį lopinėlį.
Jis netrukdyt statyti triumfo arkų,
Bet jo tikrai pakaks,
Kad nepaklystų pakeliui į tėvynę
Mano tėvo siela.

17.

Slapta įdaviau belaisviui butelį,
Ir dabar
Gurkšnis po gurkšnio
Priešais jį atsiveria durys,

باب فباب
فاذا به في النهاية
غير صالح للهروب.

الأبواب
الأبواب
الأبواب من كل نوع،
والسجن دائماً
على الجانبين

18.

النهار في قريني ليل يكذب

19.

أفكر في وردة
بينما أنا سائر بين اتجاهي الشارع،
إذا بها تنبت.
فجأة أغفل عن هدير العربات
والمصاييح،
أغفل حتي عن الوردة الوليدة،
فجأة
ينتابني هلع:
أنا أول إنسان في حياة هذه الوردة،
لن تقصد أحداً آخر حينما تتكلم
عن أول البشر.
أفكر لو رويتها أو قطفتها
لأعطيتها في الحالتين فكرة خاطئة
عن الحضارة.
أفكر أنه لا غني من أجل فكرة صحيحة
عن الشرّين:
أن أرويها أولاً
ثم أقطفها في النهاية.
هكذا

Vienos po kitų,
Ir galiausiai
Išsivaduoti tampa nebeįmanoma.

Durys,
Durys,
Daugybė durų.
Kalėjimas visada
Abipus.

18.

Diena mano kaime – naktis apgaulinga.

19.

Mąstau apie rožę
Vaikštinėdamas ruožu tarp eismo juostų,
Kuriame ji išaugo.
Staiga – pamirštu automobilių gaudesį,
Žibintus
Ir net ką tik prasiskleidusią rožę.
Staiga
Užklumpa nerimastis:
Aš – pirmas žmogus šios rožės gyvenime,
Apie ką daugiau ji kalbės,
Minėdama pirmą žmogų.
Mąstau: ar ją palaistysiu, ar nuskinsiu –
Vis tiek ji ne taip
Supras civilizaciją.
Kad suprastum teisingai, manau, neapsieisi be
Abiejų blogybių:
Pirma palaistysiu ją,
O paskui galiausiai nuskinsiu.

بعد طول تأملٍ
أفعل في معجزةٍ حقيقيةٍ
ما يفعله فلاخ في جزرة.

20.

أعرف شجرةً
لم بين أحد سفينهً
إلا وعرفها.
شجرة صغيرة
أصغر من إصبعي
حين أضعه قرب عيني
شجرة لا أكل من غيرها
إلا الذي أخروه
شجرة أحبها
وكننت أعبد عندها
أنا وحببيتي
إلها لا يوجد
في غير وجودنا
شجرة
قبل أن أموت بوقت كافٍ
سوف أزرعها
ليس فقط كي أراها
ولكن
لأضمن من بعد موتي
أن تموت.

Taigi
Ilgai stebėjęs
Padarau tikrą stebuklą,
Kaip tas žemdirbys su morka.

20.

Žinau tokį medį,
Niekas nėra pastatęs laivo
Jo nepažindamas.
Mažas medelis,
Mažesnis už mano pirštą,
Kurį laikau pakėlęs prie akies.
Nevalgau nieko, kas ne nuo šio medžio,
Nebent tai, ką vėliau iššiku.
Tai medis, kurį myliu.
Kadaise prie jo garbinome –
Aš ir mano mylimoji –
Dievą, neegzistuojantį
Mums nesant.
Medis, kurį
Dar gerokai prieš mirdamas
Pasodinsiu
Ne tik kad jį pamatyčiau,
Bet
Ir būčiau tikras, jog po mano mirties
Neliks ir jo.

VERTĖ SAUDADA MCKEVIČIŪTĖ

Antanas Šimkus

(LIETUVA)

Poetas, publicistas. Gimė 1977 m. Vilniuje. Vilniaus pedagoginiame universitete (dabar – Lietuvos edukologijos universitetas) studijavo lietuvių kalbą ir literatūrą. Po studijų dažniausiai dirbo įvairius su tekstų rašymu ir redagavimu susijusius darbus. Nuo 2009 m. interneto dienraščio *Bernardinai.lt* kultūros temų redaktorius. Išleido dvi eilėraščių knygas suaugusiesiems – *Skradžiai* (1999) ir *Sezonas baigtas* (2010), knygą vaikams (su leva Babilaitė) *Vaizdai iš gyvenimo bobulytės ir kt.* (2012). Už knygą *Sezonas baigtas* poetui teko Jaunojo Jotvingio ir Vilniaus miesto savivaldybės Mero premijos.

T64

UPĖ, KALNAI

Mano mama yra požeminė upė.
Tėkmė, prasibraunanti kiaurai kalnus.
Ilgainiui.

Tėvas sako, kad mirties nėra.
Jis tai žino.
Kodėl tad mama taip dažnai verkia?

Dar manęs klausia,
Kas tavo tėvas.

Mirties nėra, atsakau,
Argi to nepakanka?

Mama verkia.
Ji upė.

Viršum jos kalnai.
Visi jos kalnai.
Seniai sugiedoti kalnai.

Po žemėm.

Antanas Šimkus
(LITHUANIA)

Antanas Šimkus (born in Vilnius in 1977) is a poet and publicist. He studied Lithuanian language and literature at the Vilnius Pedagogical University (currently the Lithuanian University of Educational Sciences). After completing his studies, Šimkus worked in several writing and editing positions. Since 2009, he has been the cultural editor of the online newspaper *Bernardinai.lt*. Šimkus has published two books of poetry *Skradžiai* (Through, 1999) and *Sezonas baigtas* (The Season is Over, 2010), for which he was awarded the Young Yotvingian Prize and the Vilnius Mayor's Prize.

RIVER, MOUNTAINS

165

My mama is a subterranean river.
A flow, cutting clear through the mountains.
In due time.

My father says that there is no death.
He knows this.
Then why does mama cry so often?

Yet she asks me,
Who is your father.

There is no death, I respond,
Is that not enough?

My mama cries.
She is a river.

Above her are mountains.
All of her mountains.
Mountains sung long ago.

Under the earth.

Pasibaigus eilinės imperijos dienai,
Lesinu balandžius.
O gal ir pats esu balandis,
Aikštėje, paskui trupinius, vėjas...

Saulė švysteli zuikutį aukštyn į vitražų gotiką,
Kalbuosi su veidrodečiu, jis man pasakė, kad tu
Esi gražiausia šiame mieste,
Jei tik šis miestas gražiausias.

Taip. Grakštus balandžių burkavimas
Vis dažniau primena vandens ribuliavimą.
Vis labiau nugaludintos mūsų balsės
Ritasi ritasi ritasi,
Tuoj baigsiu sakinį,
Baigsiu lesinti šios dienos paukščius,
Išlydėsiu į kitą imperiją,
Temstant.

Nieko daugiau neturiu.
Plaka spurda sparnai krūtinėje,

Tu esi gražiausia.
Delne tik keli trupiniai.
Ties gyvenimo linija,
Štai, tavo. Tau.

KARTĄ PRISIMINIAU KLASIKĄ IR VĖL
SKUBIAI PAMIRŠAU

Pražydo sodai, pražilo.
Ant tako pribiro žvynų.
Kas žino tave, kas pažino
Tarp šitiekos skausmo dienų...

AT THE END OF AN ORDINARY DAY

At the end of an ordinary empire day,
I feed the doves.
But maybe I am a dove,
In the square, searching for crumbs, the wind...

The sun streaks a bunny toward the stained glass gothic.
I speak with a hand mirror, he told me that you
Are the most beautiful woman in this city,
If only this city were the most beautiful.

Yes. The graceful cooing of doves
Often reminds me of rippling water.
Our vowels are so much more polished
They roll roll roll,
I'll finish the sentence soon,
I'll stop feeding today's birds,
I'll guide you to another empire,
As it grows dark.

I have nothing else.
Wings beat flutter in my chest,

You are the most beautiful.
Only a few crumbs in my palm.
Along the life line,

Here, yours. For you.

I ONCE REMEMBERED A CLASSIC AND THEN
PROMPTLY FORGOT IT AGAIN

The gardens bloomed, they greyed.
On the path lay scattered scales.
Who knows you, who recognized you
Among so many painful days...

Ir kas, kad tarsi albumėlin
Rašiau riebaluotus žodžius,
Na koks gi tas gyvenimėlis
Tarp šitiekos kičo dienų?

Pavasaris, vasara, šūdas...
Nurus visa tai, surudens.
Burblesiu sau Daukanto „Būdą...“,
Kol budeliai kokie susems.

Gera, truputėlį nuklydau,
Paerzinau smarvės spalva,
Pražydomė, broliai, pražilom,
Nespėję ištart „Lietuva“.

ŠVYSTELĖJIMAS

Buvau nuolat įsimylėjęs.
Vėją, pagirias, koncertuose kaukiamą mirtį,
Debesis, gatvę, ir tai, kad negrįšiu
Namo, niekada nebegrįšiu namo,
Nes viskas praeina, tiesiog viskas praeina.

Kiek kartų man buvo sakyta,
Tikėk, ir grūdas skels pro asfaltą,
Per skylę kaukolėję, per sielos pamestą rėtį,
Praaugs negyvenimą tavo,
Ir eisi taku, begalinis rugpjūtis po kojom,
Basas balsas bėgs degančiais žodžiais,
Kiek kartų man buvo sakyta,
Neik saulės lydėti, neik, kol dar neišmokai sutikti.

Nelikaug ligi galo nė prie vieno savo likimo,
Nedovanojau niekam, niekam nė vieno primarginto lapo,
Kuris bent iš tolo primintų rudenį, jo gyvą spalvą,

So what if as in an notebook
I wrote greasy words,
Well what kind of life is that
Among so many kitschy days?

Spring, summer, shit...
It will rust, it will turn to autumn.
I'll mutter Daukantas's „Character...“
While the executioners scoop me up.

Alright, I've strayed some,
I teased with the color of stench,
We bloomed, brothers, we greyed,
Before we were able to utter „Lietuva“.

SPARK

I was always in love.
The wind, hangovers, death wailing at concerts,
Clouds, the street, and that I will not return
Home, I will never return home,
Because everything passes, everything simply passes.

How many times was I told,
Believe, and the seed will cut through the asphalt,
Through a hole in the skull, through the lost sieve of the soul,
It will outgrow your non-existence,
And I'll walk along the path, an endless August underfoot,
A barefoot voice will run with burning words,
How many times was I told
Don't watch the sunset, don't go, whilst you've not yet learned to meet it.

I didn't stay til the end of any of my fates,
I didn't gift anyone, no one not one mottled leaf
Which from a distance would remind us of autumn, its living color

Net ir dabar, kai, rodos, jau atpažįstu raides,
Mano vaikas kalba nesuprantama man kalba, –
Šypsosi.

Taip gražiai šypsosi.

Trumpam net pamirštu, kieno vaikas jo tėvas,
Šypsomės.

Nepatikėsi,

Kaip tik tuo metu –

Pro debesis –

Saulė!

STAIGA PAMAČIAU

kai šitaip į tuštumą bėga vagonai
kai laikas nuo laiko be saiko be saiko
naktiniuos namuos nebe mano ikonos
ir viešpaties metai išaugo į vaiką

o vaikas per miegus vis bėga ir bėga
o laikas nuo laiko be saiko be saiko
per trumpos gyvenimui šis pasaitėlis
ir laisvė išeiti liks laisvė išeiti

ir štai vėl į paryčius bėga vagonai
taip laikas nuo laiko be saiko be saiko
kartoju iš liūdesio laimei kartuju

tu taip netikėtai išaugai

tu taip netikėtai

Even now, when it seems that I know my letters
My child speaks an incomprehensible language –
He smiles.
Smiles so beautifully.
I briefly forget whose child is his father,
We smile.

You won't believe it,
Right at that very moment –
Through the clouds
The sun!

SUDDENLY I SAW

when the wagons run into the void
when time to time without restraint without restraint
in the nocturnal house the icons are not mine
and the year of the lord has grown into a child

and in his dreams the child keeps running and running
and time to time without restraint without restraint
this leash is too short for this life
and the freedom to leave will remain to leave with freedom

and here again the wagons roll toward daybreak
this time to time without restraint without restraint
with sorrow I repeat I repeat for happiness

you grew up so unexpectedly
so unexpectedly you

VĖJAS

Vėjas nusinešė kuokštą varnų riksmo.
Namai tokie dideli vakarėjant.
Ėjau, vingiavau palei upelę.
Veržlus vanduo ir begalybė drumsto pavasario.

Žinai, buvau priartėjęs per vieną laišką,
Per vieną dieną prie mūsų.
Bet vėjas. Taip, jis ir vėl kažką nušvilpė šiandien.
Tuščia mano širdy kaip pirmadienio katedroj.

Ko dar galėjau tikėtis –
Nemoku romano pradėti, sakinio tarti,
Draugaut taisyklingai, nei melstis, nei melsti.

Va, stoviu kaip įkastas ties suverstu kiemu
Senamiesty, mąstau apie tuos, kuriuos vėjas
Suvers čion po tūkstančio metų.

Ir šaukia kažkas iš tenai,
Dieve mano, einu,
Koks vis dėlto drumstas
Šis vakaras, grumstas
Paspirtas nusirita mano laiko šlaitais.
Ne, nepakenčiamas vėjas.
Bet vėliavos, vėliavos debesų
Viską pridengia,
Ir todėl širdies šiaurė taip miglotai graži,
Iki šauksmo.

THE WIND

The wind carried away a tuft of the screech of crows.
The house seems so large as evening falls.
I walked, wandering along the river.
The sweeping water and an infinity of muddy spring.

You know, through one letter I drew near.
One day to us.
But the wind. Yes, again it whisked something away today.
My heart is empty like a cathedral on Monday.

What else could I have hoped for –
I don't know how to start a relationship, to articulate a sentence,
To befriend acceptably, to pray, or to implore.

So here I stand as if planted at the dump yard
In the Old Town, I think about those whom the wind
Will dump here after a thousand years.

And someone is calling me from that place,
My God, I'm going,
This evening is still
So muddy, like a clump kicked
It rolls down the slopes of my time.
No, the wind is insufferable.
But the flags, the flags of clouds
Overcast everything,
And this is why the heart's north is so hazily beautiful
Until the point when you want to cry out.

KAI

Kai vieną murziną rytą
Ateisiu, žiema bus jau vakarykštė.
Tu lauksi manęs. Tu būsi laukimas.
Ir viskas. Likimas ir rykštė.

Kai vieną rytą per kalnus,
Per kalnus tave sukalbėsiu.
Tu lauksi manęs. O aš kauksiu.
Ir vėjas. Taip. Vėjas. Tik vėjas.

Kai vieną aš vienas ateisiu
Paklausti tavęs tiktai vieno –
Kodėl šitaip išdega žodžiai,
Kuriais tau norėjau tylėt.

Tą vieną murziną rytą,
Kai sukeitėm širdis,
Kai mano molinė suskilo,
Kai tu ją pripildei.

Ir dega dabar visi žodžiai,
Ir dega visi. Ir nebežinau, ką sakyt tau,
Kalnai, pelenai ir dangus.
Jau vis viena,
Jie tavo visi. Už mane.

WHEN

When I arrive one grimy
Morning, winter will already be yesterday.
You'll wait for me. You will be waiting.
And everything. Fate and the scourge.

When one morning through the mountains
Through the mountains I speak to you.
You will wait for me. And I will howl.
And the wind. Yes. The wind. Only the wind.

When one time I come alone
To ask you only you alone,
Why do words burn out this way
The ones I wanted to be silent for you.

That one grimy morning
When we exchanged hearts
When my clay one cracked
When you filled it.

And now all of the words are burning
And they all burn. And I don't know what to say to you
The mountains, ashes and the sky.
Always alone
They are all yours. For me.

TRANSLATED BY ADA VALAITIS

Inese Zandere

(LATVIA)

Inese Zandere (b. 1958) is a Latvian poet, author of children's books, editor and publisher. She studied philosophy at the Latvian University, worked in publishing houses and for the press, and was one of the founders of the magazine *Rīgas Laiks* (Riga's Time), also working as its editor from 1993–2008. She has published four poetry collections: *Grāmātiņa* (Little Book), *Laimīgie meli* (Happy Lie), *Melnās čūskas maiznīca* (Black Snake Bakery), *Putna miegā* (The Sleep of Birds). Her publishing record also includes more than twenty books of poetry and prose for children, and documentary work. Her prizes include the Latvian Literature Award of the Year, the Ojārs Vācietis Prize, the International Jānis Baltvilks Children's Literature Award, the Latvian Cultural Ministry Award of the Year for service to children's literature (2007), the Order of Three Stars (2008), and more. She writes librettos for operas, scripts for animated film, and many of her poems are set to music and performed as poetry theater. Her work has been translated into English, Russian, Swedish, Czech, Hungarian, Ukrainian, German, Lithuanian and other languages. Literary critic Anda Baklāne has said of her, "Inese Zandere is a poetic and cultural phenomenon."

UZBRUKUMS PILSĒTAI

melni lietvārdu drednauti
nirus no verdošās versmes
no nepabeidzamās pagātnes izpeld
dzīles dunavu dārdā

cildot viļņu dziņu un gaisa zaņu
virza priekšvadņu taisnes
šķirot apstākļus abpus sarkani kaitētiem lielgabaliem
dzenot vienzilbes akmens lodes
mēmi zalgajā saliktās nākotnes gālē

Inesē Zanderē (g. 1958) – latvių poetė, knygų vaikams autorė, redaktorė, leidėja. Studijavo filosofiją Latvijos universitete, dirbo leidyklose ir spaudoje, buvo viena iš žurnalo *Rīgas Laiks* (Rygos laikas) sumanytojų, jo redaktorė (1993–2008). Nuo 2004-ųjų savo įsteigtos vaikų literatūros leidyklos „Liels un mazs“ (Didelis ir mažas) vyriausioji redaktorė. Išleido 4 eilėraščių rinkinius: *Grāmatīņa* (Knygelė, 1983), *Laimīgie meli* (Laimingas melas, 1988), *Melnās čūskas maiznīca* (Juodosios gyvatės kepykla, 2003), *Putna miegā* (Paukščio miegu, 2014), daugiau kaip dvi dešimtis poezijos ir prozos vaikams bei dokumentikos knygų. Yra pelniusi Latvijos literatūros Metų apdovanojimą, Ojaro Vaciečio premiją, Tarptautinį Janio Baltvilko vaikų literatūros apdovanojimą, Latvijos kultūros ministerijos Metų apdovanojimą už nuopelnus latvių vaikų literatūrai (2007), Trijų Žvaigždžių ordiną (2008) ir daug kitų garbingų įvertinimų. Rašo operos libretus, animacinių filmų scenarijus, daugeliui jos eilėraščių sukurta muzika, rodyta poezijos spektaklių. Kūrybos versta į anglų, rusų, švedų, čekų, vengrų, ukrainų, vokiečių, lietuvių ir kitas kalbas. „Esama tiesiog poetų, o esama kultūros fenomenų. Inesē Zanderē neabejotinai priskirtina tokiems“, – tvirtina literatūros kritikė Anda Baklanė.

MIESTO PUOLIMAS

juodi daiktavardžių drednoutai
išvirtę iš verdančios versmės
iš nesibaigiančios praeities išplaukia
gelmėms dundant ir griaudžiant

versdami suktis bangų diskus ir dūzgauti orą
kreivoja laivapriekio sijų tieses
sijodami aplinkybes abipus iki raudonumo įkaitusių patrankų
varydami vienskiemenes akmens kulkas
į tykiai mirgantį sudėtinės ateities apšalą

kristāla drebuļu krusa pār mums pamestā troņa zālē
glābšanas laivas ievēl pilosus šķirkļus
tulki uz tiltiņiem binokļi mūsu logos
nenogremdējamie matērijas milži
kas pārvērš vārsmas izliec dzelzi un skaņu
viņi mūsu pilsētu pārtulkos
atpakaļ vienā vienīgā
vulkāniski smirdošā vārdā

VASARA LAUKOS

lidojums
pēcpusdienas miegā
ar zaļu dirižabli pār upes mirguļojošo lielceļu
kur ienirstot citā joslā
straumi apdzen spīdīgas zivis

karsti burbuļi
norautas ziedlapas drosme
kopā ar jūliju
virs dzelmē nogrimušas pilsētas
karāties vēja virvēs

pazaudēts augstums
upes vidū izbērti smilšu maisi
garas un likumainas kapu kopiņas
sekla sapņa skumīgās sēres

kur sešiem saliektiem virzuļiem spārdās
ūdenī iekritis gaiss
spārnota lokomotīve
izvelbtām slīpētu spoguļu acīm
pelēku stiebru naži sagrieztos zirnekļu tīklos

taisna pamošanās
pa īsāko ceļu starp gārņa kaklu un kanalizācijas cauruli

krištolinė virpsnių kruša ant mums žolėje palikto sosto
gelbėjimosi valtys įtraukia varvančius antraštinius žodyno žodžius
vertėjai ant tiltelių binokliai mūsų languos
nepaskandinami materijos milžinai
keičiantys eilėraščius lankstantys geležį ir garsą
jie mūsų miestą išvers
atgal į vieną vienintelį
vulkaniškai dvokiantį vardą

VASARA KAIME

skraidymas
per popiečio miegą
žaliu orlaiviu upės mirguliuojančiu vieškeliu
kur įnerdamos į kitą juostą
srovę aplenkia spindinčios žuvys

karšti burbulai
nuplėšto žiedlapio narsas
podraug su liepa
virš gelmėn nugrimzdusio miesto
kyboti ant vėjo virvių

prarastas aukštis
upėn supilti smėlio maišai
ilgi rangyti kapų kauburėliai
negilaus sapno liūdno seklos

kur šešiais sudėtiniais stūmokliais spardos
vandenin įkritęs oras
sparnuotas lokomotyvas
išverstom šlifuočių veidrodžių akimis
pilkų stiebų peiliu sukarpytuos voratinklius

teisingas pabudimas
trumpesniuoju keliu tarp gandro kaklo ir kanalizacijos vamzdžio

MĒS UN VIŅA

I

palikusi bez tēva
vecīša meita iedzer
ar citiem pusmūža sērdienīšiem
un smejas

par ko tu smejies
par ko tu smejies
būtu jel raudājusi
jūti cik ļoti mums sevis žēl?
tad mēs varētu pažēlot tevi

ja saliktu kopā plaukstas
pirkstu pa pirkstam
pa vienam pirkstiņam
pirkstu pret pirkstu vienu pret vienu
vienu ar otru

bet mēs to nedarām

ja nu kādam pietrūks
mīlestības
labāk lai paliek viens uz visiem
taisnīgais nogurums

II

makšķernieka bērēs
virtuvē sēžot atcerējāties tārpus
nepavisam ne tos ne pavisam
pavisam citus

viņa smieklīgos tārpus no puslitra burciņas
iegāzušos pankūku mīklā

MES IR JI

I

likusi be tėvo
senelio mergiotė išgeria
su kitais pusamžiais našlaičiais
ir juokias

iš ko taip juokiesi
iš ko taip juokiesi
būtum bent verkus
jauti kaip labai mums gaila savęs?
tada galėtumėm ir tavęs pagailėt

jeigu suglustų plaštakos
pirštas po piršto
po vieną pirštelį
pirštas į pirštą vienas į vieną
viens su kitu

bet mes taip nedarom

jei jau kuris pristigsim
meilės
verčiau tegu lieka vienas visiems
teisusis nuovargis

II

per meškeriotojo laidotuves
virtuvėj susėdę prisiminėm kirminus
visai ne visai ne tuos su visai
visai kitus

juokingus jo kirminus iš puslitrinės skardinės
sulindusius į sklindžių tešlą

iekūņojušos tārpus
sabirušus uzsildītajā zupā
mēslu mušas kas šķīlās no kūniņām
un lidoja baros
gar logiem
baigas kā hičkoka putni
viņa noķertās zivis un šņabi
un paši sevi virtuvē
kur bija jāsēž un jāspriež par karu ar vecajiem
makšķerniekiem

un tagad te sēžam mēs
it kā šī būtu mūsu dzīve

III

pulksteņmeistara bērēs atcerējāties laiku

iedod paspēlēties
kas tev to atnesa salabot?

mēs pat pulksteni spētu vien sabojāt
kur nu vēl laiku
bet neesam nežēlīgi
neizrāvām no pulksteņa dzeguzi
ar visu sarkano kaklautiņu
nespīdinājām un neprasījām
kurā pusē tu biji

daudziem pulksteņiem vienlaikus tikšķot
klausījāties
it kā saprastu
ka tieši tajos mīt patiesība
un turpat mājo meli
mums neko nenācās apšaubīt
tāpēc
ka nenācās ticēt

lėliukėmis virtusius kirminus
sukritusius į pašildytą sriubą
mėšlamuses kur ritosi iš lėliukių
ir skraidžioja pulkais
palei langus
baugias it hičkoko paukščiai
jo sugautas žuvis degtinę
ir jį patį sugautą virtuvėję
kur derėjo sėdėti ir svarstyti apie karą su senais
meškeriotojais

o dabar čia sėdime mes
lyg tai būtų mūsų gyvenimas

III

laikrodininko laidotuvėse prisiminėm laiką

leisk pasižaisti
kas tau jį atnešė pataisyti?

mes net laikrodį priveiktumėm sugadinti
ką jau ten laiką
bet nesam beširdžiai
neišplėšėm iš laikrodžio gegutės
su visu raudonu kaklaraiščiu
nekankinome ir neklausėm
katroje pusėj buvai

vienmet daugeliui laikrodžių tiksinti
klausėmės
lyg suprastumėm
kad iš tikro juose įsitaisius teisybė
ir ten pat laikosi melas
mums niekuo neteko suabejoti
todėl
kad neteko tikėti

kam ticēt

ja paps strādā universālveikalā
un nokļūst cietumā
ja nu vienīgi salavecim

mēs būsim jau pieauguši
kamēr salavecis būs klāt
maisā katram nesot
to pašu ko visiem
mīlestību un nogurumu

vecīša meita
ko viņa darīs ar to
kad salavecis būs piekļauvējis un aizsteidzies
maiss iztukšots
un mēs būsim aizgājuši

viņa
varbūt klusumā sēdēs un kustinās pirkstus
mācīdamās būt viena
varbūt sanesīs visus pulksteņus kādā kambarītī
un aizvērs durvis
bet laiks pamazām sūksies pa durvjapakšu

virtuvē
lēni drupinot dzīvi
viņa baros zivis

bet varbūt turpinās smieties
kamēr aizmigs
aiz mīlestības un noguruma

kā āda un kreklis
tikai saauguši
velkot nost vienu var noplēst otru
un aizmigt brīvs

kuo tikėti

jei tėtuisis dirba universalinėj
ir patenka kalėjiman
nebent kalėdų seneliu

mes būsim jau suaugę
kai kalėdų senelis ateis
maiše kiekvienam nešdamas
tą pat kaip visiems
meilę ir nuovargį

senelio mergiotė
ką ji su jais darys
kai kalėdų senelis bus pasibeldęs jau ir išskubėjęs
maišas ištuštintas
ir mes būsim išėję

ji
galbūt tyloje sėdės ir judins pirštus
mokysis būti viena
gal susineš visus laikrodžius kokion kamarėlėn
ir uždarys duris
bet laikas iš lėto sunksis pro durų apačią

virtuvėj
lėtai trupindama gyvenimą
ji šers žuvis

bet gal ir toliau juoksis
kolei užmigs
iš meilės ir nuovargio

kaip oda ir marškiniai
tiktai suaugę
nusivilkdamas viena gali nusiplėšti kita
ir užmigt laisvas

AVEC QUE LA MARMOTTE

sarmota buršanās hamsuns hamsuns hamsuns
kumoss miesnieka suns
mātes sirds
franču maiznīca mazais viesnīca
vecenes avenas
marmelāde marmors
marss jupīters visums bezgalība
gēte vāgners dievs miegs nemirstība
un murkšķis visur līdzī

AVEC QUE LA MARMOTTE

šerkšnotas užkalbėjimas hamsun hamsun hamsun
kašnis mėsininko šuo
motinos širdis
prancūzų kepykla viešbutėlis
senės avietės
marmeladas marmuras
marsas jupiteris visata begalybė
getė vagneris dievas miegas nemirtingumas

ir švilpikas visur kartu

VERTĖ VLADAS BRAZIŪNAS

THE INTERNATIONAL PROJECT *VERSOPOLIS*

All countries have many young, up-and-coming poets of talent. Nevertheless, they write in their own languages and are not often known outside of their borders. The purpose of the project *Versopolis*, whose slogan is „Where poetry lives“, is to change this situation by creating a platform for young poets to be able to spread their poetry throughout Europe. In the first year of the project, 2015, 55 young poets will be presented in eleven poetry festivals in the following countries: Slovenia, Slovakia, Lithuania, Sweden, Belgium, Italy, Great Britain, Croatia, Macedonia, Poland, and Austria. This year's Druskininkai Poetic Fall introduces five poets from Poland, Great Britain, Sweden, the Netherlands, and Slovakia.

Łukasz Jarosz

(POLAND)

Łukasz Jarosz (born in 1978) is a percussion player, vocalist and lyricist for bands including *Lesers Bend*, *Chaotic Splutter*, *Panoptikum* and *Katil Ferman*. He teaches Polish at a primary school and lives in the countryside near Olkusz. His first collection of poetry was *Soma*, published in 2006, which won first prize in the W. Gombrowicz Young Writers' Competition. It also won the Young Cultural Foundations Prize. His other poetry books include *White Week* (Biały tydzień, 2007), *Mimicry* (Mimikra, 2010), *Slow Fire* (Wolny ogień, 2011), *From Behind* (Spoza, 2011).

BALLADA

Południe, gaśnie kosiarka w ogrodzie.
Ślimak porzuca muszlę, by nagi uschnąć
wśród kamyków. Gdy się odwracam,

TARPTAUTINIS PROJEKTAS *VERSOPOLIS*

Visose šalyse yra daug jaunų, kylančių puikių poetų. Tačiau jie rašo savo kalba ir dažnai nėra žinomi už savo šalių sienų. Projekto *Versopolis*, kurio šūkis „Kur poezija gyvena“ („Where poetry lives“), tikslas – pakeisti tai, sukurti platformą, kuri suteiktų galimybę jauniems poetams savo poeziją skleisti visoje Europoje. Pirmaisiais – 2015-ais – projekto metais pristatome 55 jaunus poetus, atstovaujančius vienuolikai skirtingų poezijos festivalių šiose šalyse: Slovėnija, Slovakija, Lietuva, Švedija, Belgija, Italija, Didžioji Britanija, Kroatija, Makedonija, Lenkija, Austrija. Poetinis Druskininkų ruduo šiemet pristato penkis poetus iš Lenkijos, Didžiosios Britanijos, Švedijos, Nyderlandų ir Slovakijos.

189

Łukasz *Jarosz*
(LENKIJA)

Łukasz Jarosz (Lukašas Jarošas) gimė 1978 m. Grojo mušamaisiais grupėse *Lesers Bend*, *Chaotic Splutter*, *Panopticum*, *Katil Ferman*. Gyvena kaime prie Olkušo, dirba lenkų kalbos mokytoju. Jo pirmoji eilėraščių knyga *Soma* (2006) laimėjo W. Gombrowicziaus jaunųjų autorių konkursą. Kitos poezijos knygos: *Balta savaitė* (Biały tydzień, 2007), *Mimikrija* (Mimikra, 2010), *Lėta ugnis* (Wolny ogień, 2011), *Iš už* (Spoza, 2011).

BALADĖ

Vidudienis, užgęsta sode žoliapjovė.
Sraigė palieka kriauklę, kad nuoga sudžiūtų
tarp akmenukų. Man nususukus

balon wypuszczony z rąk mojej córki
wolno opada na kolce dzikiego agrestu.

Należeliśmy do tego świata. Mieliśmy
przeciwko niemu serce i pięści. Jak korzenie upartych
drzew mocno trzymaliśmy się ziemi.

Wysoko podnosiliśmy do ust dwuoszny dzban,
a woda ściekała po szyi i piersiach.

Bóg takich nas zapamiętał:
rozmnożonych jak gwiazdy,
rozrzuconych jak śmieci.
Rozsypanych niczym piach.

Ida Linde
(SWEDEN)

Ida Linde was born in 1980, grew up in Umeå but now lives in Stockholm where she is a teacher of Creative Writing at Bishop-Arnös Writers School. She debuted in 2006 with the poetry collection/poetic prose novel *Maskinflickans testamente* (The Machine girl's Testament). She is an author of five additional books of poetry and prose.

*

Jag är tvungen att berätta för far om tatueringen
eftersom han ska identifiera mig på bårhuset.

„Nej, det där är inte min dotter
ty hon har inga tatueringar“

och jag ska ligga ensam under stenen.

Tatueringen föreställer två träd
och en människa som vänder träden ryggen.

iš dukros rankų išsprūdęs balionas
leidžiasi iš lėto ant laukinio agrasto dyglių.

Priklausėme šitam pasauliui. Prieš jį
buvo mūsų širdis ir kumščiai. Lyg atkaklių
medžių šaknys tvirtai laikėmės žemės.
Iki pat lūpų kėlėm dviąsį ąsotį,
o vanduo varvėjo per kaklą ir krūtinę.

Dievas tokius mus įsiminė:
padaugintus lyg žvaigždės,
išmėtytus tarsi šiukšlės.
Išbarstytus tarytum smėlis.

VERTĖ VYTAS DEKŠNYS

191

Ida *Linde*
(SVEDIJA)

Ida Linde gimė 1980 m. Umeo, Švedijoje. Poetė, prozininkė, vertėja,
dramaturgė. Gyvena Stokholme. 2006 m. debiutavo poezijos knygele
Mechaninės mergaitės testamentas. Penkių poezijos ir prozos knygų autorė.
Dirba rašytojų rengimo mokykloje.

*

Tėvui pasakiau apie savo tatuiruotę,
jam teks atpažinti mane lavoninėj.

„Ne, čia ne mano duktė,
ji neturėjo nė vienos tatuiruotės.“

Aš gulėsiu viena, prislėgta antkapio akmeniu.

Mano tatuiruotėje – du medžiai
ir žmogus, atsukęs jiems nugarą.

VERTĖ ZITA MAŽEIKAITĖ

Eva *Luka*
(SLOVAKIA)

Eva Luka, is a poet and a writer. She has been writing poetry from childhood and has won a number of literary contests for children and adults. She studied interpreting-translating, English, and Japanese at Comenius University and then she spent eight years in Japan. After her stay in Japan she spent four years in Spain, teaching English and Japanese. She has translated a lot of poems and short stories from English and Japanese into Slovak. Her own first collection of poems *Divosestra* (The Wild Sister) was published in 1999 and attracted the attention of readers and critics (for this book Luka received the Rubato Award, Krasko Award, Literary Revue Award, Haľamová Award). Her second book *Diabloň* (The Devil Tree) was published in 2005 and the third one, *Havranjel* (The Ravenangel) in 2011. Luka's poems have been translated into many world languages. In present she teaches at Trnava University, Slovakia.

SALTO MORTALE

Salto mortale vábi neodolateľným pachom
kvásiacich sliviek, sladkastým
nutkaním. Len choď a skús to: nádhera spočíva
v tom, že nevieš, ako skončíš,
keď skočíš:
a čo sa pri tom stane s tvojím
podivným srdcom, ktoré napriek všetkému
tak veľmi chce cítiť, že ešte žije,
že žije veľmi, že žije nadoraz
teraz
a presne
ako pondusové hodiny v dome Požičajovcov.

Salto mortale je všetko opustiť a ísť
inde. Bez peňazí a bez domova,
bez istôt. Zistiť, z akého materiálu
pochádzaš; z akého kovu, papiera

Poetė ir rašytoja. Rašo poeziją nuo vaikystės ir yra laimėjusi įvairių apdovanojimų. Studijavo vertimą, aštuonerius metus studijavo Japonijoje. Vėliau gyveno Ispanijoje, ten dirbo anglų ir japonų kalbų mokytoja. Yra išvertusi į slovakų kalbą daug poezijos iš anglų ir japonų kalbų. Pirmoji jos poezijos rinktinė *Divosestra* (Laukinsėsė) išleista 1999 m., antroji knyga *Diabloň* (Velnobelė) – 2005 m., trečia knyga *Havranjel* (Varnangelas) išleista 2011 m. Jos poezijos versta į įvairias kalbas. Šiuo metu gyvena ir dirba Trnavoje, Slovakijoje.

SALTO MORTALE

Salto mortale masina neatremiamu rūgstančių
slyvų kvapu, salsva
pagunda. Tik eikš, paragauk: nuostabiausia,
kad nežinai kuo baigsis,
kai šoksi žemyn,
ir kas nutiks tuomet tavo
įstabiajai širdžiai, kuri nieko nepaisydama
taip trokšta jausti, kad dar gyva,
kad labai gyva, kad gyva kiek tik einasi
dabar
ir išties
tarsi laikrodys su švytuokle Skolinėtojų namuose.

Salto mortale – palikti viską ir išeiti
bet kur. Be pinigų ir namų,
be tikrumo. Įsitikinti, iš kokios medžiagos
esi; iš kokios geležies, popieriaus

alebo hlíny. Salto mortale je zaklopať
na svoju vnútornú lampu. Počkať,
aký duch z nej vyjde
a či vôbec.

Ilja Leonard *Pfeijffer*
(NETHERLANDS)

Ilja Leonard Pfeijffer (b. 1968) writes novels, stories, poetry, columns, essays, criticism, plays and song lyrics. He lives and works in Genoa. Until 2014, Pfeijffer worked as a classicist at the University of Leiden. In 2014, he won the Libris Literature Prize with his novel *La Superba* (2013). Ilja Leonard Pfeijffer also received the *Tzum* prize for the most beautiful sentence in 2014 for the second time.

23

jij danst te veel dolores op de maat van maandagmorgen
op het zinken van al mijn zelfverzonnen landen
waar taal gesproken wordt en slagroomtaart ontbijt is
en waar dichters in de diepe nacht gaan zingen
van zigeunerrokken warme wind en de dans
van dolores die snaren huilt en onder sterren slaapt
steel met mij mateloos paarden en slacht ze met tanden
die blinken van lachen en fluiten van wind in de fjorden
die waait als de wind toen ik acht was en wist
dat zeilen dansen meisjes bollen en landen ver bestaan
dus bries ik de liederen dolores naast jouw zelfverzonnen handen
maar er galoppeert geen hooggebergte al zit maandagochtend
volwassen vezelbrood lang met stille tanden te verbijten
want we leven met gepoetste schoenen tussen wekkers

ar molio. Salto mortale – tai pabelsti
į savo vidinį žibintą. Įsitikinti,
kokia dvasia iš jo išlįs

ar išlįs apskritai.

VERTĖ VYTAS DEKŠNYS

Ilja Leonard *Pfeijffer*
(NYDERLANDAI)

Ilja Leonardas Pfeijfferis (g. 1968) – olandų rašytojas, poetas, eseistas, dainų autorius. Gyvena ir dirba Genujoje. Iki 2014 m. dirbo Leideno universitete. Už savo kūrybą yra gavęs daug įvairių apdovanojimų. 2014 m. gavo *Libris* literatūros apdovanojimą už romaną *La Superba* (2013). Dukart yra gavęs *Tzum* apdovanojimą už gražiausią sakinį.

195

23

tu per daug šoki dolores pagal pirmadienio ryto taktą
skęstant visiems mano išgalvotiems kraštams
kur kalba yra kalbama ir tortas su plakta grietinėle pusryčiams
ir kur poetai eina dainuoti nakties gelmėje
apie čigoniškus sijonus šiltą vėją ir šokančią
dolores kuri virkdo stygas ir miega po žvaigždėmis
vok su manimi milžiniškus arklius ir skersk juos dantimis
blizgančiais tau šypsantis ir švilpiančiais nuo vėjo fiorduose
kuris pučia kaip vėjas kai buvau aštuonerių ir žinojau
kad burės šoka mergaitės apvalėja ir yra tolimi kraštai
tad prunkščiu dainas dolores šalia paties išgalvotų tavo rankų
bet neuoliuoja aukštikalnės nors pirmadienio rytą
suaugėliai sugniaužę kumščius ilgai kramto ragaiši
nes mes gyvenam su nušveistais batais tarp žadintuvų

met ons verstand als spinnend huisdier op schoot
en weten niet meer en willen niet meer weten
dat landen wel bestaan

Eleanor Rees

(GREAT BRITAIN)

Eleanor Rees was born in Birkenhead, Merseyside. Her pamphlet collection *Feeding Fire* (Spout, 2001) received an Eric Gregory Award in 2002 and her first full length collection *Andraste's Hair* (Salt, 2007) was shortlisted for the Forward Prize for Best First Collection and the Glen Dimplex New Writers Award. Her second collection is *Eliza and the Bear* (Salt, 2009). Eleanor works in the community as a freelance poet. In 2014 she submitted her PhD, *Making Connections: The Work of the Local Poet*, at the University of Exeter. Eleanor specialises in collaborative, commissioned and participatory poetic practice. She lives in Liverpool.

TIDE

Behind the railway cutting
curtained windows are still drawn tight.
Aerial masts on newly-tiled roofs
point east: a train from Manchester
scowls west further into
the lock of houses, over the bridge
to the scraps of hedges where the foxes
live border-crossing the line
at dusk to the Mystery and the school car park;
and always down towards the sea
that is pulling all movement out with its
back arched, the landscape on ropes,
the city afloat, dragging all to the horizon:
water at our knees, gulls on the bow.

su savo protu tarsi murkiančiu gyvūnu ant kelių
ir nebežinom ir nebenorim žinoti
kad kraštai tikrai yra

VERTĖ AUŠRA GUDAVIČIŪTĖ

Eleanor Rees

(DIDŽIOJI BRITANIJA)

Eleanor Rees (Eleanora Rys) gimė 1978 m. Berkenhede, Mersisaido grafystėje. Jos nedidelis rinkinys *Feeding Fire* (Maitinti ugnį, Spout, 2001) 2002 m. buvo įvertintas Eriko Gregorio premija, o pirmoji poezijos knyga *Andraste's Hair* (Andrastės plaukai, Salt, 2007) nominuota Skatinamajai premijai už geriausią pirmąjį rinkinį, taip pat Gleno Dimplekso jaunųjų rašytojų apdovanojimui. Antroji knyga, *Eliza and the Bear* (Eliza ir lokys, Salt), išėjo 2009 m. Eleanora kaip nepriklausoma poetė dirba vietinėje bendruomenėje. 2014 m. Ekseterio universitete apgynė doktorantūros darbą „Bendruomeninių ryšių kūrimas: vietinio poeto veikla“. Specializuojasi tarpusavio bendradarbiavimu paremtos poetinės praktikos srityje. Gyvena Liverpulyje.

BANGA

Už geležinkelio iškasos
langai tebėra aklinau užtraukti.
Vėtrungės ant naujai čerpėmis dengtų stogų
rodo į rytus: traukinys iš Mančesterio sustojęs
rūsčiai žvelgia į vakaruos nusidriekusias
namų sangrūdas, į gyvatvorių
liekanas už tilto, kur gyvena lapės,
sutemus kertančios kelią,
tipendamos į Paslaptį ir mokyklos mašinų aikštelę;
ir visa be perstogės juda link jūros,
ištesiančios kiekvieną judesį savo skliautuotais
linkiais lyg kraštovaizdžiu, kurs supas ant įtemptų virvių,
lyg plūduriuojančiu miestu, viską traukiančiu į horizontą:
vanduo mums siekia kelius, ant pirmagalio tupia žuvėdros.

VERTĖ DOMINYKAS NORKŪNAS

BIBLIOGRAFIJA / BIBLIOGRAPHY

Nuo rugpjūčio iki rugpjūčio Lietuvoje išleistų ir mūsų pastebėtų poezijos knygų bibliografija /
Bibliography of Poetry Books Published in Lithuania from August to August, and noticed by us

ORIGINALIOJI POEZIJA / POETRY

Stanislovas Abromavičius, *Išbarstytos mėnesienos*, Kaunas: Kauko laiptai, 2014.

Leonardas Andriekus, *Saulė kryžiuose*, Klaipėda: Žemaitijos spauda, 2014.

Atokios stotys: poezijos almanachas, sudarė Vytautas Kaziela, Utena:

Kamonada, 2014.

Vladas Baltuškevičius, *Žaibų šviesoj*, sudarė Petras Palilionis, Kaunas:

Naujasis lankas, 2015.

Dalia Bielskytė, *Vardas debesies*, Klaipėda: S. Jokužio leidykla-spaustuvė, 2014.

Gintaras Bleizgys, *Taisyklingumas*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2014.

Vytautas P. Bložė, *Neįminta mįslė*, Kaunas: Kauko laiptai, 2014.

Vladas Braziūnas, *Stalo kalnas*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2014.

Romas Daugirdas, *Dinozaurų sklaida*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2014.

Viktorija Daujotė, *Tatā pariejau / Tai parėjau*, Vilnius: Regionų kultūrinių iniciatyvų centras, 2015.

Gynė Dineikaitė, *Nesujudėjo net žolė*, Vilnius: Homo liber, 2015.

Vincas Giedra, *Tai aš langinę klebenu*, Vilnius: Žuvėdra, 2015.

Jonas Jakštas, *Ir mirksnis tęsiasi*, Vilnius: Homo liber, 2015.

Gerda Jankevičiūtė, *Tarp žemės ir dangaus*, Klaipėda: Libra Memelensis, 2014.

Edmundas Janušaitis, *Nesupakuoti*, Kaunas: Naujasis lankas, 2014.

Jurgita Jasponytė, *Šaltupė*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2014.

Jausmų džiazas: poezijos almanachas, sudarė Elona Antakauskė Šiauliai: Lucilijus, 2014.

Stasys Jonauskas, *Laikas išeina pats*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2014.

Donaldas Kajokas, *Apie vandenį, medžius ir vėjus*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2015.

- Antanas Kalanavičius, *Dvi saujos laiko*, sudarė Perpetua Dumšienė, Rimvydas Stankevičius, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2015.
- Jonas Kalinauskas, *Ar Spangis ateis*, Kaunas: Kauko laiptai, 2014.
- Alma Karosaitė, „...mylėjau, betgi pavargau...“, sudarė Stasys Lipskis, Vilnius: Žuvėdra, 2015.
- Alvydas Katinas, *Vaikšto vienas*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2015.
- Aušra Kaziliūnaitė, *Mėnulis yra tabletė*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2014.
- Julius Keleras, *Erškėtuogės kopose*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2015.
- Robertas Keturakis, *Tiktai akimirkos*, Kaunas: Pasaulio lietuvių kultūros, mokslo ir švietimo centras, 2015.
- Nijolė Kliukaitė, *Karusės*, Kaunas: Kauko laiptai, 2015.
- Vytautas Landsbergis, *Briuselio dienoraščiai: eilės*, Vilnius: Dominicus Lituanus, 2014.
- Vytautas Landsbergis, *Romansai ir dainos*, Vilnius: Dominicus Lituanus, 2014.
- Mantvydas Leknickas, *Kniedytos mintys*, Kaunas: Artrema, 2014.
- Stasė Lygutaitė-Bucevičienė, *Tykiai praskrido*, Vilnius: Homo liber, 2014.
- Jonas Liniauskas, *Sutartinė*, Kaunas: Kauko laiptai, 2015.
- Pranciška Regina Liubertaitė, *Siuvinėjimas kryžiuku*, Vilnius: Ciklonas, 2014.
- Justinas Marcinkevičius, *Devyni broliai*, Vilnius: Santara, 2015.
- Mečislovas Mariūnas, *Kelias ne rožėmis klotas*, Vilnius: Lietuvos edukologijos universiteto leidykla, 2014.
- Eugenijus Matuzevičius, *Eilėraščiai*, sudarė Tomas Matuzevičius, Kaunas: Naujasis lankas, Kauno meno kūrėjų asociacija, 2014.
- Elena Mezginaitė, *Mano senas drauge*, sudarė Valdas Kukulas, Jonas Strielkūnas, Klaipėda: Eglės leidykla, 2014.
- Giedrius Mickūnas, *Erškėtis ir miestas*, Vilnius: Homo liber, 2014.
- Rūta Mikulėnaitė-Jonuškienė, *Papartynų aitvaras*, Utena: Utenos Indra, 2014.
- Algimantas Mikuta, *Gyvenau be laikrodžio*, Kaunas: Kauko laiptai, 2014.
- Vidas Morkūnas, *Nekropolių šviesos*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2015.
- Diana Paklonskaitė, *Lakštingalų Airioj nēr*, Vilnius: Naujoji Romuva, 2014.

- Sigitas Parulskis, *Be teisės sugrįžti*, Vilnius: Alma littera, 2015.
- Gintaras Patackas, *Mažoji dieviškoji Co-2. Metai*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2014.
- Arūnas Peškaitis, *Vedami*, Vilnius: Alma littera, 2014.
- Kornelijus Platelis, *Eilėraščiai*, Kaunas: Naujasis lankas, Kauno meno kūrėjų asociacija, 2014.
- Poetinis Druskininkų ruduo 2014 / Druskininkai Poetic Fall 2014*: almanachas, sudarė ir redagavo Marius Burokas, Vytas Dekšnys, Vilnius: Vaga, 2014.
- Poezijos pavasaris 2015*: almanachas, sudarė Antanas Šimkus, Donata Mitaitė, Vytautas Stankus, vertimus parengė Vytas Dekšnys, plokštelę parengė Mindaugas Nastaravičius, Vilnius: Rašytojų sąjungos fondas, 2015.
- Henrikas Radauskas, *Visi eilėraščiai*, sudarė Aleksandras Žalys, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2015.
- Rolandas Rastauskas, *Vienišos vėliavos*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2014.
- Aldona Ruseckaitė, *Verčiau (ne)užmiršti*, Kaunas: Kauko laiptai, 2015.
- Vytautas Vilimas Skripka, *Paskutiniai eilėraščiai*, sudarė Alfonsas Andriuškevičius, Vilnius: Apostrofa, 2015.
- Ramutė Skučaitė, *nepaslaptis tokia balta*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2015.
- Rimvydas Stankevičius, *Kertinis skienuo*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2015.
- Antanas Svetikas, *300 eilėraščių Lietuvai ir Europos Sąjungai*, Vilnius: Petro ofsetas, 2014.
- Svetimi po 20*: poetų grupės „Svetimi“ poezijos antologija, Vilnius: Homo liber, 2014.
- Jūra Vladas Vaitkevičius, *Išskridusios mintys*, Šiauliai: Šiaurės Lietuva, 2014.
- Vladas Vaitkevičius, *Saulėlydžio ornamento spindesys*, Vilnius: Naujoji Romuva, 2014.
- Artūras Valionis, *Daugiau šviesos į mūsų vartus*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2014.
- Egidijus Vareikis, *Atminties draiskalai*, Kaunas: Vitae Litera, 2014.
- Aivaras Veiknys, *Paukštuko liudijimai*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2014.

Jonas Zdanys, *Ikaro prisikėlimas*, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2014.

Juozas Žitkauskas, *Budintis kalendorius*, Vilnius: Žuvėdra, 2014.

Tadas Žvirinskis, *Užrašai ant receptų*, Kaunas: Kitos knygos, 2014.

VERTIMAI / TRANSLATIONS

Ars poetica? / Искусство поэзии?: стихи вильнюсских поэтов в переводах Виталия Асовского, Вильнюс: Zarzecze, 2015.

Nikoloz Baratašvili, *Lyrika*, vertė Vytautas Rudokas, Vilnius: Baltų takais, 2015.

Kahlil Gibran, *Pamišėlis*, iš anglų k. vertė Jolanta Kriūnienė, Kaunas: Verba vera, 2015.

Julius Keleras ir Aldona Gustas, *Dviese apie meilę*, vertė Giedrė Bartelt, Vilnius: Naujoji Romuva, 2014.

Edgar Allan Poe, *Poezija*, sudarė ir iš anglų k. vertė Algimantas Zeikus, Vilnius: Lietuvos rašytojų sąjungos leidykla, 2014.

Prekės iš kosmoso: latvių poetų grupės „Orbita“ eilėraščių rinkinys, vertė Marius Burokas, Vytas Dekšnys, Aleksandra Fomina ir kt., sudarė Benediktas Januševičius, Marius Burokas, Vytas Dekšnys, Kaunas: Kitos knygos, 2014.

Skiriama M.: pasaulio meilės lyrika, sudarė Kornelijus Platelis, Vilnius: Tyto alba, 2015.

Taras Ševčenko, *Kobzarius*, iš ukrainų k. vertė Vladas Braziūnas, Vilnius: Vaga, 2014.

Осенняя бухгалтерия: стихи литовских поэтов в переводах Виталия Асовского, Вильнюс: Zarzecze, 2014.

Франческо Петрарка, Уильям Шекспир, *Сонеты*, художественный перевод Александры Петровой, Вильнюс: Spraudmeta, 2014.

XXV Poetinio Druskininkų rudens aidai

Tema: *Kanoninės formos – reliktas ar poezijos pamatai?*

XXV Poetinis Druskininkų ruduo vyko 2014 metų spalio 1–6 dienomis.

Jame dalyvavo daugiau nei šimtas dvidešimt poetų, literatūros kritikų, leidėjų iš Lietuvos ir kitų pasaulio šalių.

Festivalis prasidėjo trečiadienį tradiciniu atidarymo vakaru knygyne „Mint Vinetu“. Skaitymuose dalyvavo almanacho sudarytojai Marius Burokas ir Vytas Dekšnys bei svečiai iš užsienio Laura Wihlborg (Švedija), Keidžiro Suga (Japonija) ir Donna Stonecipher (JAV).

Pagrindinių skaitymų dalyviai bei PDR almanache išspausdinti poetai:

Ramunė Brundzaitė (Lietuva; vertė Rimas Užgiris), Aidan Coleman (Australija; vertė Lidija Šimkutė), Erika Drungytė (Lietuva; vertė Rimas Užgiris), Antanas Gailius (Lietuva; vertė Ada Valaitis), Haildži (Pietų Korėja; vertė Dominykas Norkūnas), Koiči Jakušigava (Japonija; vertė Vytautas Dumčius), Benediktas Januševičius (Lietuva; vertė Rimas Užgiris), Suzana Lovrić (Bosnija ir Hercegovina; vertė Laima Masytė), Piotr Mitzner (Lenkija; vertė Vytas Dekšnys), Alfredo Costa Monteiro (Portugalija, Ispanija; vertė Arvydas Makštutis), Artis Ostups (Latvija; vertė Erika Drungytė), Claudio Pozzani (Italija; vertė Ramunė Brundzaitė), Jürgen Rooste (Estija; vertė Reiu Tüür, Marius Burokas), Vytautas Rubavičius (Lietuva; vertė Medeinė Tribinevičius), Ludwig Steinherr (Vokietija; vertė Gytis Norvilas), Donna Stonecipher (JAV; vertė Laurynas Katkus), Keidžiro Suga (Japonija; vertė Eglė Kiriliauskaitė), George Szirtes (Jungtinė Karalystė; vertė Sonata Paliulytė), Lidija Šimkutė (Lietuva, Australija; vertė Lidija Šimkutė), Veno Taufer (Slovėnija; vertė Laima Masytė), Laura Wihlborg (Švedija; vertė Zita Mažeikaitė).

Įvyko visi programoje numatyti festivalio renginiai: duje almanacho poetų skaitymai, festivalio dalyvių, lietuvių poetų ir jaunųjų poetų skaitymai

XXV Druskininkai Poetic Fall, Echoes of 2014

Theme: *Canonical Forms: Relics or Foundations?*

XXV Druskininkai Poetic Fall took place October 1–6, 2014. More than 120 poets, literary critics and publishers participated, from Lithuania and abroad.

The festival opened according to tradition with an evening reading at the book store Mint Vinetu. The anthology was presented by its editors Marius Burokas and Vytas Dekšnys, who invited poets from the anthology to read their work, including the guests Laura Wihlborg (Sweden), Keiji Suga (Japan), Donna Stonecipher (USA).

The poets published in the anthology were the main readers of the festival:

Ramunė Brundzaitė (Lithuania; tr., Rimas Užgiris); Aidan Coleman (Australia; tr., Lidija Šimkutė); Erika Drungytė (Lithuania; tr., Rimas Užgiris); Antanas Gailius (Lithuania; tr., Ada Valaitis); Hailji (South Korea; tr., Dominykas Norkūnas); Koichi Yakushigawa (Japan; tr., Vytautas Dumčius); Benediktas Januševičius (Lithuania; tr., Rimas Užgiris); Suzana Lovrić (Bosnia and Herzegovina; tr., Laima Masytė); Piotr Mitzner (Poland; tr., Vytas Dekšnys); Alfredo Costa Monteiro (Portugal, Spain; tr., Arvydas Makštutis); Artis Ostups (Latvia; tr., Erika Drungytė); Claudio Pozzani (Italy; tr., Ramunė Brundzaitė); Jürgen Rooste (Estonia; tr., Reiu Tüür and Marius Burokas); Vytautas Rubavičius (Lithuania; tr., Medeinė Tribinevičius); Ludwig Steinherr (Germany; tr., Gytis Norvilas); Donna Stonecipher (USA; tr., Laurynas Katkus); Keiji Suga (Japan; tr., Eglė Kiriliauskaitė); George Szirtes (United Kingdom; tr., Sonata Paliulytė); Lidija Šimkutė (Lithuania, Australia; tr., Lidija Šimkutė); Veno Taufer (Slovenia; tr., Laima Masytė); Laura Wihlborg (Sweden; tr., Zita Mažeikaitė).

All of the festival's events occurred as planned. In Druskininkai there were two readings by poets from the anthology, and additional readings

Druskininkuose ir treji skaitymai Vilniuje: almanacho pristatymas, baigiamasis renginys bei pofestivaliniai skaitymai Užupio kavinėje. Penktadienį vyko konferencija tema „Kanoninės formos – reliktas ar poezijos pamatai?“, joje dalyvavo ir diskutavo Kornelijus Platelis, Regimantas Tamošaitis, Laima Kreivytė, Vytautas Gailius bei visi užsienio svečiai.

Tradiciškai vyko ir alternatyvūs festivalio renginiai: galerijoje „Sofa“ atidaryta Regimanto Tamošaičio fotografijų paroda; kavinėje „Boulangerie“ pristatyta Kęstučio Šiaulyčio karikatūrų paroda. Viso renginio metu K. Šiaulytis piešė draugiškus šaržus, vėliau jie buvo iškabinti „Aušrinės“ salėje.

Penktadienio vakaro skaitymus vedė Aušra Kaziliūnaitė ir Nerijus Cibulskas, jaunųjų skaitymų vakarą – Aivaras Veiknys. Jaunųjų poetų skaitymuose dalyvavo 9 jaunieji poetai, šeštadienį buvo aptariama jų kūryba, taip pat vyko seminaras „Klasikinių formų manevrai“ – į jį kvietė trys Lietuvos poetai klasikai Kornelijus Platelis, Vladas Baziūnas ir Antanas A. Jonynas.

Šeštadienį „Dainavos“ kieme vyko lietuvių poezijos skaitymai, juos vedė Antanas Šimkus, taip pat visi dalyvavę poetai buvo kviečiami tapyti bendrą paveikslą ir rašyti bendrą eilėrašį. Popiet lietuvių poetų skaitymai vyko „Bubilo“ salėje. Juos vedė Erika Drungytė ir Ričardas Šileika.

Kaip ir kiekvienais metais, įvyko PDR almanacho bei kitų per metus išleistų knygų pristatymas, mažoji knygų mugė. Pristatymą vedė Valentinas Sventickas.

Šeštadienio vakare vyko poezijos skaitymai ir baigiamasis festivalio renginys. Skaitymus vedė Vytautas Stankus ir Neringa Butnoriūtė. Baigiamajame renginyje poetui Gintarui Bleizgiui už 2014 m. poezijos rinkinį *Kai sėlinsi manęs* įteikta Jotvingių premija, o poetui Aivarui Veikniui už eilėraščių rinkinį *Paukštuko liudijimai* – Jaunojo Jotvingio premija. Apdovanotas ir geriausias jaunųjų kūrėjų skaitymų dalyvis – Antano A. Jonyno skiriamą prizą gavo poetė Ieva Gudmonaitė.

by Lithuanian poets, young poets and festival participants. In Vilnius, there were three readings: the anthology presentation, the closing reading, and the post-festival reading at Užupis Cafe. On Friday, there was a conference on the theme of „Canonical Forms: Relics or Foundations?“. Speakers included Kornelijus Platelis, Regimantas Tamošaitis, Laima Kreivytė, Vytautas Gailius and the guests from abroad.

According to tradition, there were alternative festival events as well.

The gallery Sofa opened a show of photography by Regimantas Tamošaitis, and the cafe Boulangerie opened their display of caricatures by Kęstutis Šiaulytis. During the event, Kęstutis drew friendly caricatures of participants which were then hung for display in the Aušrinės Hall.

The main Friday reading was moderated by Aušra Kaziliūnaitė and Nerijus Cibulskas, while the young poet's reading was moderated by Aivaras Veiknys. Nine poets took part in the latter, and their work was judged on Saturday. Also on Saturday, three classical Lithuanian poets, Kornelijus Platelis, Vladas Braziūnas and Antanas A. Jonynas, were invited to discuss the theme of „Maneuvers of Classical Form“.

Saturday was packed with events. Various Lithuanian poets gave a reading in the Dainava Hotel yard, moderated by Antanas Šimkus. Further events in the yard included the creation of a communal painting and a communal poem by the poets. In the afternoon, another reading of Lithuanian poets took place in Bubilas Hall. This was moderated by Erika Drungytė and Ričardas Šileika.

There was, as there is every year, a small book fair in which a selection of poetry books published in the last year was presented, including the festival anthology. Valentinas Sventickas led the presentation.

On Saturday evening, the festival concluded its Druskininkai events with a reading by anthology poets, moderated by Vytautas Stankus and Neringa Butnoriūtė. Then it was time to give out prizes. Gintaras Bleizgys' *Kai sėlinsi manęs* (When You Sneak Up On Me) won

Po apdovanojimų tradiciškai buvo paskelbti ir apdovanoti anoniminių eilėraščių konkursų nugalėtojai. Eilėraščiai buvo rašomi trimis temomis – vieno eilėraščio, trumpo eilėraščio bet kuria kanonine forma ir humoristinio eilėraščio tema „Parašiau iš nevilties vien formą / ir be formos porą turinių“.

Sekmadienį festivalis persikėlė į Vilnių, čia visi PDR svečiai bei laureatai dalyvavo skaitymuose Šiuolaikinio meno centro bibliotekoje. Skaitymus vedė Indrė Valantinaitė ir Kornelijus Platelis, grojo Vytautas Labutis, Eugenijus Kanevičius ir Arkadijus Gotesmanas.

Pirmadienio vakarą Užupio kavinėje vyko tradiciniai pofestivaliniai skaitymai, skirti poetų grupėms „Ribos“ ir „Įžanga“. Juos vedė Antanas Šimkus, dalyvavo ir Dainius Gintalas, Rimvydas Stankevičius.

the Yotvingian Prize for best poetry collection of 2014, while Aivaras Veiknys took the Young Yotvingian Prize for his poetry collection *Paukštuko liudijimai* (Testimonies of a Little Bird). Antanas A. Jonynas gave the prize for the young poet's reading to Ieva Gudmonaitė. Next came the prizes for the anonymous poetry contests that included three themes: any single poem, a short poem in canonical form, and a humoristic poem on the theme of „I wrote some contents out of hopelessness / in form and out of form“.

On Sunday, the festival returned to Vilnius where the guests and the prize winners read their poems in the reading room of the Contemporary Art Center. Indrė Valantinaitė and Kornelijus Platelis moderated the event, which included music by Vytautas Labutis, Eugenijus Kanevičius and Arkadijus Gotesmanas.

The traditional post-festival reading on Monday evening was at Užupis Cafe, showcasing the poetry groups „Ribos“ (Boundary) and „Įžanga“ (Prelude). The reading was moderated by Antanas Šimkus, and included the poets Dainius Gintalas and Rimvydas Stankevičius.

TRANSLATED BY RIMAS UŽGIRIS

Gintaras Bleizgys

Poetas gimė 1975 m. Vilniaus universitete baigė literatūros teorijos magistrantūros studijas, įgijo verslo vadybos ir administravimo magistro diplomą. Dirbo Lietuvos rašytojų sąjungos mėnraščio *Metai* redakcijoje, buvo savaitraščio *Literatūra and Art* vyriausiuoju redaktoriumi. Lietuvių PEN centro premijos mecenatas. Šiuo metu Struktūrinių investicijų konsultavimo centro (SIKC) direktorius, valdybos narys. Išleido 8 poezijos ir vieną esė knygą. Naujausia poezijos knyga *Taisyklingumas* išleista 2014 m. Julijono Lindės-Dobilo, Jurgos Ivanauskaitės ir Antano Miškinio premijų laureatas.

*

kada rimuojasi kiekvienas daiktas
ir visa jungiasi ir driekias pynės
iš šiapus į anapus iš manęs
į niekur ir iš niekur žodžiai imas

kai moliu lapkritis paverčia vėl lapus
ir kregždžių tuščiame lizde nubunda vėjas –
tai vėjas iš anapus ir visus veiksmus
kuriuos veikiu – veikiu ne čia ir trupa

laiko rėmai atverdami erdves kurias
išreikšt materijos garsais ir simboliais tolygu
viduržiemį ieškot žibučių – eit
anapus jūrų marių arti karalystę

kuri neturi žemės nei ribų yra many
tačiau giliau nei mano kūnas – giliau

Gintaras Bleizgys

Gintaras Bleizgys (b. 1975) is a poet. He recieved an MA in literary theory from Vilnius University and earned an MBA in business management and administration. He worked as editor for the Lithuanian Writer's Union's monthly *Metai* publication, and was the editor-in-chief of the weekly *Literatūra ir Menas*. He is a patron of the Lithuanian PEN center. At present he is director of Structural Investment Consultation Center (SIKC) and a board member. He has published 8 poetry books and one book of essays. His latest book, *Taisyklingumas* (Correctness), was published in 2014. He has won the Julijonas Lindė Dobilas, Jurga Ivanauskaitė and Antanas Miškinis Prizes.

*

When each and every thing rhymes
and it all connects and garlands spread
from this side to the other side from me
to nowhere from nowhere words begin

when November turns leaves into mud once more
and the wind awakens in an empty swallow's nest –
this is the wind from the other side and all actions
that I undertake – I don't undertake them here

the frames of time crumble opening spaces
that to express with material sounds and symbols
is like looking for violets in midwinter – to go
to the other side of the seas to plow the kingdom

where there is no land, no boundaries
but is deeper in me than my body – deeper

nei visa ką šiuo kūnu suprantu
kad prakalbėčiau apie tai turiu nebūti

šioj pusėj – mirt – atsisakyt – išeit
iš trupmenų – fragmentų – sapno – nuojautų
suplėšyt viską – išdaužyt – įveikt
save – įveikt poeziją – nutilt

ir nekalbėt – kalbėt negailestingai – mirtinai
nebūt –

ir būt labiau negu nebūti –

JAUNOJO JOTVINGIO PREMIJOS LAUREATAS

Aivaras Veiknys

Gimė 1983 m. Elektrėnuose. Poetas, žurnalistas. Vilniaus Gedimino technikos universitete studijavo nekilnojamojo turto vadybą. Dirbo žurnalistu dienraštyje *Respublika*. Jo pirmoji knyga *Raktai* išleista 2007 m., antroji knyga *Paukštuko liudijimai* – 2014 m. Vienas iš festivalio „Literatūrinės Vilniaus slinktys“ organizatorių, sudarė tris šio festivalio almanachus (2011–2013).

VAIKYSTĖS MIESTAS

Lvovas yra visur –
liudija išverstas Adamas Zagajevskis,
o mano sapnai tik patvirtina:
kad ir kur keliaučiau,
vaikystės miestas tūno giliai manyje,
lyg slaptas keleivis kelto kajutėje,

than everything I understand with this body
and to begin to speak about it I cannot be

on this side – to die – to renounce – to leave
these fractions – fragments – dreams – premonitions
to tear everything apart – break it up – overcome
myself – overcome poetry – to fall silent

to not speak – to speak mercilessly – mortally
not to be –

and to be more than not to be –

WINNER OF THE YOUNG YOTVINGIAN PRIZE

211

Aivaras Veiknys

Aivaras Veiknys (b. 1983 in Elektrėnai) is a poet and journalist. He studied real estate management in Vilnius Gediminas Technical University, and worked as a journalist in the Lithuanian daily newspaper *Respublika*. His first book *Raktai* (Keys) was published in 2007. His second book *Paukštuko liudijimai* (Testimonies of a Little Bird) was published in 2014. Aivaras is a coorganizer of a Festival *Literatūrinės Vilniaus slinktys* (The Literary Slip of Vilnius) and he is a compiler of three anthologies of this festival (2011–2013).

HOMETOWN

Lvov is everywhere
writes the translated Zagajewski,
and my dreams prove it:
anywhere I go,
my hometown hides within me,
like a stowaway in a ferry cabin,

lyg zuikis galinėje autobuso sėdynėje,
be paso, be bilieto,
be jokio aiškesnio tikslo –
tiksinti bomba slapčiausioj
širdies kertelėj,
kai sprogsta, pakvimpa dūmais –
tai degančios lapų krūvos Draugystės gatvėj,
tai drimbantis lapkričio sniegas,
tai sužeistas varnos jauniklis pamišėlio akimis,
tai futbolo kamuolys, bumbsintis
ant krepšinio lanko,
tai minkštos bulkutės už 3 kapeikas –
sunku jau bebūtų atsekt chronologiškai,
viskas labai susipynę,
šiek tiek orientuotis leidžia
nebent kontekstai –
tėvas tarnavo Mongolijoje,
buvo tankistas,
Pergalės dieną pripūsdavo man balioną,
kai prisilakdavo, imdavo šaukti –
ubju, skatina! –
kartais galvoju, kad gal ir užmušė,
kad gal ir nespėjau užaugti,
kad 31 tereiškia 13,
kad taip ir likau pilkų daugiabučių vaikas,
kumšty suspaudęs duoną su cukrumi,
stebintis piktą kaimynų šunį,
pievoj, už namo,
tvirtai, ligi kraujo,
tartum kokiais pelėkautais,
įsikibusį
spurdančiai karvei
į tešmenį.

like a fare-dodger at the back of a bus,
without a passport, without a ticket,
without a clear goal –
a ticking bomb in the most secret
corner of the heart,
and when it blows, you smell smoke:
burning piles of leaves on Friendship street,
November's dripping snow,
an injured, young crow with the eyes of a madman,
a football bouncing
on a basketball hoop,
fresh buns for three kopeks –
it would be hard to put in chronological order,
everything tied in knots,
only contexts
giving some sense of direction...
My father served in Mongolia,
a tank man
who would blow up a balloon for me on Victory Day,
when he got sloshed, he'd begin to howl –
I'll cut you, bastard!
sometimes I think that maybe he killed me,
that I didn't manage to grow up,
that 31 means 13,
that I remained a child of grey tenements:
sugary bread squeezed in my fist,
staring at my neighbor's angry dog
on the grass behind the building,
squeezing my fist tightly until it bleeds
like some mousetrap
that has caught a kicking cow
by the udder.

Ričardas Šileika

*

ti i nevortu jų minavot
ni geru ni blogu

par musotu lungu ne kū užžirėsi
ne kū užžirėsi mat daug jų išskridi
vieni paskavoji pu lapuis
kiti da kiaušines abu net nesusapnuoti
girgžt girgžt zuvesėlii – lundžiji pu visur vėjis
ieška kur lizdu sussukt

markatnus vasaria sekmadienis
viduj a lauki – kuts gvoltu rėk
par dungu nugaudži uorlaivis
vandeni viedri užtrauki plonus ledelis

II VIETA

Erika Drungytė

DAR KARTĄ APIE LAIKĄ, KVANTINĘ FIZIKĄ IR REINKARNACIJĄ

aš maniau
 užfiksuočiau buvimą
ir prikalsiu vinim savo būtį
kai lietus
 plauna baltąjį grimą
ir iš geišos telieka bekrūtė

Ričardas Šileika

*

ain't worth talkin' 'bout 'em
not da good nor da bad

can't be seein' much through dis grubby window anyways,
won't be seein' much 'cause dey done flown away,
some be hidin' under dem der leaves,
others be stuck in der eggs undreamed,
squawk squawk hinges creak – wind gettin' 'round
lookin' for where to make herself a nest

dis be da gloomy sunday, summer's end
inside out – rowdy cries in dat der pigsty,
some aeroplane be buzzin' through da sky
an' dat bucket of water's already got ice.

SECOND PLACE

Erika Drungytė

ONCE MORE ABOUT TIME, QUANTUM PHYSICS AND REINCARNATION

I thought

I'd fixate my existence
and nail in my being
when the rain
washes the white make-up
and all that is left of the geisha

lyg žvėrelis bekailis
būtybė
o vanduo ją gesina kaip delčią
bet mane juk mane
jis nutrynė
tuomet kas įsikibti priverčia
į daiktų į
reikšmių tankią odą
nors į tuštumą buvo tikėta
išmainyta spalvota į
juoda
stengtas laisvinti žemės korsetą

mano drauge
tai – veikalas laiko
visos teisės priklauso jo tinklui
kas nušvito o kas
ir paklaiko
kai neteko prasmės mirties ginklai
lygiagretės
visatoj kartoja
trajektorijas sielų švytuoklėm
šios gi
keičia rūbus repetuoja
ir apsimeta kūnų daboklėm
va – kitoj
laiko juostoj alsuoja
ir tiki kad iš balto pradėsi
bet save
kitas ego dygsniuoja
prie tavęs lyg malonų pavėsi -----

drauge mano
tai koks kelias kitas
kas tikrovė yra o
kas mitas
ir ar gali švytuoklė sustoti

is an animal without fur
unmoving
but the water extinguishes her
like the waning moon
that wipes me out
at which time I must
hang on to things
to the thick skin of meaning
moving into emptiness I believed
I could change the colored one
for black
trying to free the earth's corset

my friend
it's a matter of time
all rights belong to its web
what shone and what
went mad
when mortal weapons lost meaning
in parallel
the universe repeats
trajectories of souls like pendulums
these change
their clothes and repeat
pretending to be sentry-boxes of the body
you see – in the other
band of time you breathe hard
and believe that you will begin from white
but another ego
stitches into you
like a pleasant place of shade -----

my friend
what other road is there
what is reality
and what myth
and can the pendulum stop

kartą buvo
viena pasiklydus
kai išmokau nuleist
savo skydus
nesipriešinti ir pasiduoti -----

III VIETA

Sara Poisson

ERKĖ

Iš pirmo žvilgsnio sakytum: žmogiška,
Pernelyg. Rausva, kiek pilkšva odos atauga.
Nieko, kas primena nariuotakojį.

Argi esam ne tai, ką suvalgom?
Prisisiurbusi žmogiško kraujo
erkė, sakytum, mūsų dalis.

Ją išpešęs jauties nelyg sumažėjęs
arba sumažinęs kažin ką kitą.

Traiškiau jas dantimis, supanašėjęs,
su erkišku goduliu, nusileidęs
žemiau nei buvau mokytas.

Tai tas pat, kas perskaityt žodį nuo galo,
jei ne šioks toks šiurkštumas burnoj
su švelnia panieka dantims ir kramtymui.

Visgi viliuos numirt be dantų, atsikratęs
niekingų valgymo, žudymo įkalčių,

once there was one
 who was lost
when I learned to lower
 my shield
to not resist and to surrender -----

THIRD PLACE

Sara Poisson

TICK

At first glance, you could say, human –
too much so. Pink skin, some shoots of gray.
Nothing that reminds you of an arthropod.

Aren't we, after all, what we eat?
A tick so bloated with human blood,
you could call it a part of us.

Plucking it out, you feel diminished,
or as if you have diminished someone else.

I squashed them all with my teeth,
feeling the tick's greed, debasing
myself below what I was taught right.

It's the same as reading a word from the end,
if not for the coarseness in my mouth
and soft disdain for teeth and chewing.

Still, I wish to die without teeth, giving up
this contemptible eating, the evidence of murder,

raukšlėta burnaskyle, amžiams nutolęs
nuo geismo ir bučinio sudedamųjų.

Tarsi lygtis su nežinomaisiais, kaskart
vis labiau ir labiau nežinomas. Erkė.

IV VIETA

Artūras Valionis

TIKRA ISTORIJA

II

220 Buvo šviesi diena. Jokio vėjo. Ledas
nušlifuotas tarsi parodai. Trečio laipsnio
slidumas. Žmonės šiaip ne taip šlitinėjo.
Ėjimu to nepavadintume. Švitrinio niekas
neturėjo, bet laikraščiai rašė – inovacijos
ne už kalnų. Lygumoj vienas, gudresnis,
padalino po keturias šukes. Visiems.
Turėjo užspaudęs maišelį. Juodai dienai.
Pasirodo, visai neblogai, po truputį, galima
stumtis pirmyn: išsiauni, basomis ant dviejų
šukių, įsikerti, kad neslystų, kitas dvi
meti prieš save, perlipi, anas susirenki,
permeti priešais. Net apgautas ledas paraudo.
Juostelėmis. Įsiūtis vis tiek pasiekia savo.

II

Koks oras buvo tuomet? Minėjau: jokio vėjo.
Apie tokį sakoma: oras, žinote, toks, kai
atsakymai reikalauja klausimų.

the puckered maw, ages removed
from desire and its constituent kisses.

Like an equation with the unknown, made more
and more obscure with each solution. A tick.

FOURTH PLACE

Artūras Valionis

A TRUE STORY

II

It was a bright day, no wind. Ice
was polished as if for a show. Slipperiness
of the third degree. People staggered along.
You wouldn't call it walking. No one had
emery-paper, but the papers wrote that innovations
are in the offing. On the flats, someone clever
distributed four shards to each and all.
He had hidden a bag away. For a dark day.
It wasn't so bad after all. Little by little,
you push yourself forward: shoes off, barefoot
on two shards, digging in, then tossing forward
the other two, stepping over, picking up the former two,
and tossing those ahead. The ice blushes from embarrassment.
Piece by piece. Rage always gets its due.

II

What was the weather like then? As I said, no wind.
We have a phrase for that: the weather is such
that answers require questions.

Dainius Gintalas

NE VEGETARIŠKAI

turiu gi kažkaip išviaukčiot
išmikčiot atryt išsakyt tai

kaip netelpu šeimoj
kaip esu plakamas ugnies bizūnais
savo amazonės
kartais net nežinau už ką
kaip raitausi
lyg kirminas idiotas
seilėdamas namų baldus

kaip einu iš skausmo į skausmą
kaip šliaužiu iš meilės į meilę
norėdamas visus išbučiuot
lyg beviltiškai geras samurajus
šuo girtuoklis

verčiau būsiu blogas poetas
bet geras tėvas, sūnau
verčiau būsiu grubus poetas
bet švelnus tėvas, dukra

atleiskit kad kartais
neišsitenku visų mūsų kaulų narve
draskausi lyg alergikas
kurio oda – bjauri nenumaldoma cinikė
iki pamišimo šoku su kėdėm
glėbesčiuojuos su foteliais
šnekuosi su postalėm

lendu į šešėlius, tau ant bizūno
parjojus namo, amazone
slapstausi savo vaizduotėj
à la deviantART by Bernard Cornelis

Dainius Gintalas

NOT LIKE VEGETARIANS

I need to somehow yap it out,
stutter, regurgitate, speak about

how I don't fit into my family
how I'm flogged by whips of fire
by my amazon
and I don't always know what for
and how I squirm
like an idiot worm
slobbering over the furniture

how I go from pain to pain
how I slither from love to love
wanting to kiss them all
like a hopelessly kind samurai
a drunken dog

better to be a bad poet
and a good father, my son
I'd rather be a rough poet
but a gentle father, my daughter

forgive me that sometimes
I can't find room in our cage of bones
raving like an allergic man
whose skin is a sick unsuppressable cynic
dancing with chairs unto madness
embracing the armchairs
speaking to the undersides of tables

I sneak into shadows, as you ride home
like a bat out of hell, my amazon
I hide in my imagination
à la deviantART by Bernard Cornelis

iki siaubo nusilpęs
iki pašaknų sutrikęs
bandau kiaurai pereit sienas
niekieno negirdimas
niekieno nematomas

tada į ausis atsimuša Fratres –
suteik man vilties
ir ramios jėgos, Arvo Pärtai –
man prieš akis – Egono Schiele's pamėklės –
pasaulis plyšinėja, o adatos nesiuva
tik duria tik duria tik duria

noriu būt kieta uola, sūnau
noriu būt skaidriu šaltiniu, dukra
noriu būt tavo mylimuoju, amazone
mažiau plakamu
mažiau suplyšinėjusiu

aš nežinau kuo man virst šitoj meilės mėsmalėj:
faršu švelnumo kotletukams
kuriuos atstumsi
ar faršu rietenų befstrogenams
dėl kurių apkvaisi

atleiskit kad tik beveik visas esu jūsų
supraskit kad iš tiesų
daugiau nei visas esu jūsų

kiekviena tavo ląstelė mane jaudina
amazone
kiekvienas tavo kirtis mane užmuša
mylimoji

ar tau negaila meilės mirties?
ar tau saldu nuo mirties meilės?

visa laimė kad turiu prisikėlimo dovaną
kurią nusižiūrėjau šventykloj
visa laimė kad esu nemirtingas
nes beprotiškai silpnas

weakened into horror
deranged to the roots
I try to walk through walls
so that no one hears
so that no one sees

then Fratres bangs into my ears –
give me hope
and calm strength, Arvo Pärt –
in front of my eyes – Egon Schiele's ghosts –
the world tears, and needles don't sew
but poke and poke and poke

I want to be a hard cliff face, my son
I want to be a clear well, my daughter
I want to be your beloved, my amazon
less whipped
less prone to tear

I don't know what to be in this meat grinder of love:
the tenderness of ground meat for burgers
that you will push away
or strips of meat for beef stroganoff
for which you will go wild

forgive me that I am almost all yours
understand that I am truly
more than all yours

every cell of you turns me on
my amazon
your every blow kills me
my love

are you not sorry for the death of love?
is love's death not sweet to you?

thank god I've got the gift of resurrection
something I selected in the shrine
thank god I am immortal
because I'm crazy weak

geriau būsiu silpnas poetas
bet tvirtas tėvas, sūnau
geriau būsiu klykiantis poetas
bet girdintis tėvas, dukra

noriu būt klykiantis sumaltas,
su tavim sumaitotas, amazone

tavo seilėm pateptas
tavo bučiniiais palaimintas
tavo nirtuly palaidotas
tavo šypsenoj atgaivintas

nes tu ir aš yra viena
nes tu ir aš – meilės mėsmalė
urzgianti lyg vilko viduriai

visgi verta džiaugtis
kad vienas į kitą nežiūrim
vegetariškai

TRUMPO EILĖRAŠČIO BET KURIA KANONINE FORMA KONKURSAS

I VIETA

Dalia Bozytė

AŠ IR TURINYS

Gražus ruduo tai tolo, tai artėjo,
bildėjo ilgas žodžių traukinys,
o vagone, gerokai įmetėję,
glūdėjom dviese – aš ir turinys.

Aš turinį į kūrinį įdėjau,
jį kaip dantis stiklinėj skalavau,
grėžiau, kaip grėžia rankšluostį skalbėja,
ir taisyklingą formą išgavau.

better to be a weak poet
and a strong father, my son
better to be a screaming poet
and a listening father, my daughter
I want to be screaming, ground up
with you, profaned, my amazon

anointed with your saliva
blessed by your kisses
buried in your fury
refreshed in your smile

because you and I are one
because you and I in the meat grinder of love
that snarls like the wolf's insides

it is worth being happy after all
in that we don't look at one another
like vegetarians

SHORT POEM IN ANY CANONICAL FORM CONTEST

FIRST PLACE

Dalia Bozytė

THE CONTENT AND I

A pretty autumn receded, then arrived
when a long train of words rumbled by,
and in the wagon, having reached our prime,
the two of us tried to hide – the content and I.

So I made the matter into a poem,
rinsed it like dentures in a glass,
rung it out like an old laundress
and watched it dry in proper form.

Ieva Gudmonaitė

*

Troleibuse man skaitant poeziją
šalia prisėdo vienuolis –

negalėjau neskaityt, bet ir skaityt negalėjau,
tad nervingai varčiau puslapius,
kad tik jis nespėtų perskaityt
nė vienos eilutės.

Jaučiau šalia tvyrantį
tą didžiulį tamsiai žalią sijoną,
dengiantį dideles kojas – didelį vyrišką kūną.

Kažkaip labai arti atsisėdo.

Jis lydėjo mane
į spalvotą lyg karuselės butą, kur aukso
blizgučiais spindi dengiančios Dievą užuolaidos,
barška apyrankės ant moterų rankų;

Dievo pavidalas šakojas ir spindi
erdvėj, išlipa kiaurai sienų,
dreba viduj pilkas siūlas,
žiedlapių neišlaiko pirštai – –

jie palengvėja

skriejam lengva srove

viduj spinduliuoja
du palaimingi veidai

Ieva Gudmonaitė

*

While reading poetry on the trolley bus
a monk sat down beside me –

I couldn't read, and couldn't not read, either,
so I nervously flipped the pages,
not allowing him to read
so much as a line.

I felt the huge, dark green habit
looming next to me, covering
thick legs, a large male body.

For some reason, he sat very close to me.

He led me to an apartment, colored
like a carousel, where curtains
with gold sparkles covered God,
and bracelets jangled on women's hands.

The form of God branches
and shines in space, walking through walls,
a grey thread quivers inside,
fingers can't hold blossoms – –

they become lighter

we fly on a soft stream

two blessed faces
shine inside

Jotvingių premijos laureatai / Yotvingian Prize Winners

1985 – Kornelijus Platelis
1986 – Vytautas P. Bložė
1987 – Bronius Kutavičius
1988 – Alfonsas Nyka-Niliūnas
1989 – Kazys Bradūnas
1990 – Henrikas Čigriejus
1991 – Henrikas Nagys
1992 – Donaldas Kajokas
1993 – Knuts Skujenieks
1994 – Sigitas Geda
1995 – Sigitas Parulskis
1996 – Marijus Šidlauskas-Jonaitis
1997 – Antanas A. Jonynas
1998 – Marcelijus Martinaitis
1999 – Nijolė Miliauskaitė
2000 – Alfonsas Bukontas
2001 – Jonas Strielkūnas
2002 – Jonas Zdanys
2003 – Vladas Braziūnas
2004 – Stasys Jonauskas
2005 – Tomas Venclova
2006 – Kęstutis Navakas
2007 – Almis Grybauskas
2008 – Aidas Marčėnas
2009 – Valdemaras Kukulas
2010 – Viktorija Daujotytė
2011 – Alfonsas Andriuškevičius
2012 – Rimvydas Stankevičius
2013 – Jonas Kalinauskas
2014 – Gintaras Bleizgys

Jaunojo Jotvingio premijos laureatai / Young Yotvingian Prize Winners

1998 – Darius Šimonis
1999 – Gintaras Bleizgys
2000 – Gintaras Beresnevičius
2001 – Tomas S. Butkus
2002 – Gytis Norvilas
2003 – Agnė Žagrakalytė
2004 – Donatas Petrošius
2005 – Sonata Paliulytė
2006 – Vytautas Dekšnys
2007 – Benediktas Januševičius
2008 – Dainius Gintalas
2009 – Giedrė Kazlauskaitė
2010 – Antanas Šimkus
2011 – Marius Burokas
2012 – Indrė Valantinaitė
2013 – Ramunė Brundzaitė
2014 – Aivaras Veiknys

PDR ekspertų taryba / DPF Board of Experts:

Kornelijus Platelis (pirmininkas / chairman), Vladas Braziūnas (pavaduotojas / vice-chairman), Gintaras Bleizgys, Marius Burokas, Vytas Dekšnys, Erika Drungytė, Rūta Elijošaitytė, Dainius Gintalas, Antanas A. Jonynas, Donaldas Kajokas, Laurynas Katkus, Giedrė Kazlauskaitė, Kerry Shawn Keys, Aidas Marčėnas, Andrius Mosiejus, Gytis Norvilas, Donatas Petrošius, Liana Ruokytė-Jonsson, Marijus Šidlauskas, Ričardas Šileika, Antanas Šimkus, Alvydas Šlepikas, Gintaras Žilys, Agnė Žagrakalytė.

Rengėjai / Organizers:

V/O „Poetinis Druskininkų ruduo“

Association *Druskininkai Poetic Fall*

Rėmėjai:

Lietuvos kultūros taryba; Lietuvos Respublikos kultūros ministerija; ES programa Kūrybiška Europa; Versopolis; EU Japan Fest Japonijos komitetas; VŠĮ Valstybės ir savivaldybių tarnautojų mokymo centras „Dainava“; Druskininkų savivaldybė; Šiuolaikinio meno centras; M. K. Čiurlonio memorialinis muziejus; Kultūros savaitraštis „Literatūra ir menas“; Estijos literatūros centras; Lietuvos-Šveicarijos mokslo, informacijos ir kultūros centras; Tom Healy; Skaitymo ir kultūrinio raštingumo asociacija.

Sponsors:

Lietuvos kultūros taryba; Lietuvos Respublikos kultūros ministerija; ES programa Kūrybiška Europa; Versopolis; EU Japan Fest Japonijos komitetas; VŠĮ Valstybės ir savivaldybių tarnautojų mokymo centras „Dainava“; Druskininkų savivaldybė; Šiuolaikinio meno centras; M. K. Čiurlonio memorialinis muziejus; Kultūros savaitraštis „Literatūra ir menas“; Estijos literatūros centras; Lietuvos-Šveicarijos mokslo, informacijos ir kultūros centras; Tom Healy; Skaitymo ir kultūrinio raštingumo asociacija.

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS MINISTERIJA

ES programa Kūrybiška Europa /
Creative Europe Programme of the European Union

VERSOPOLIS
where poetry
lives

SMC

Literatūra ir Menas

Tom Healy

Poetinis Druskininkų ruduo 2015

Almanachas

Leidykla VAGA, Gedimino pr. 50, LT-01110 Vilnius

El. p. info@vaga.lt; www.vaga.lt

tel. +370 5 249 8121; faks. +370 5 249 8122

Spausdino UAB BALTO print, Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Tiražas 350 egz.